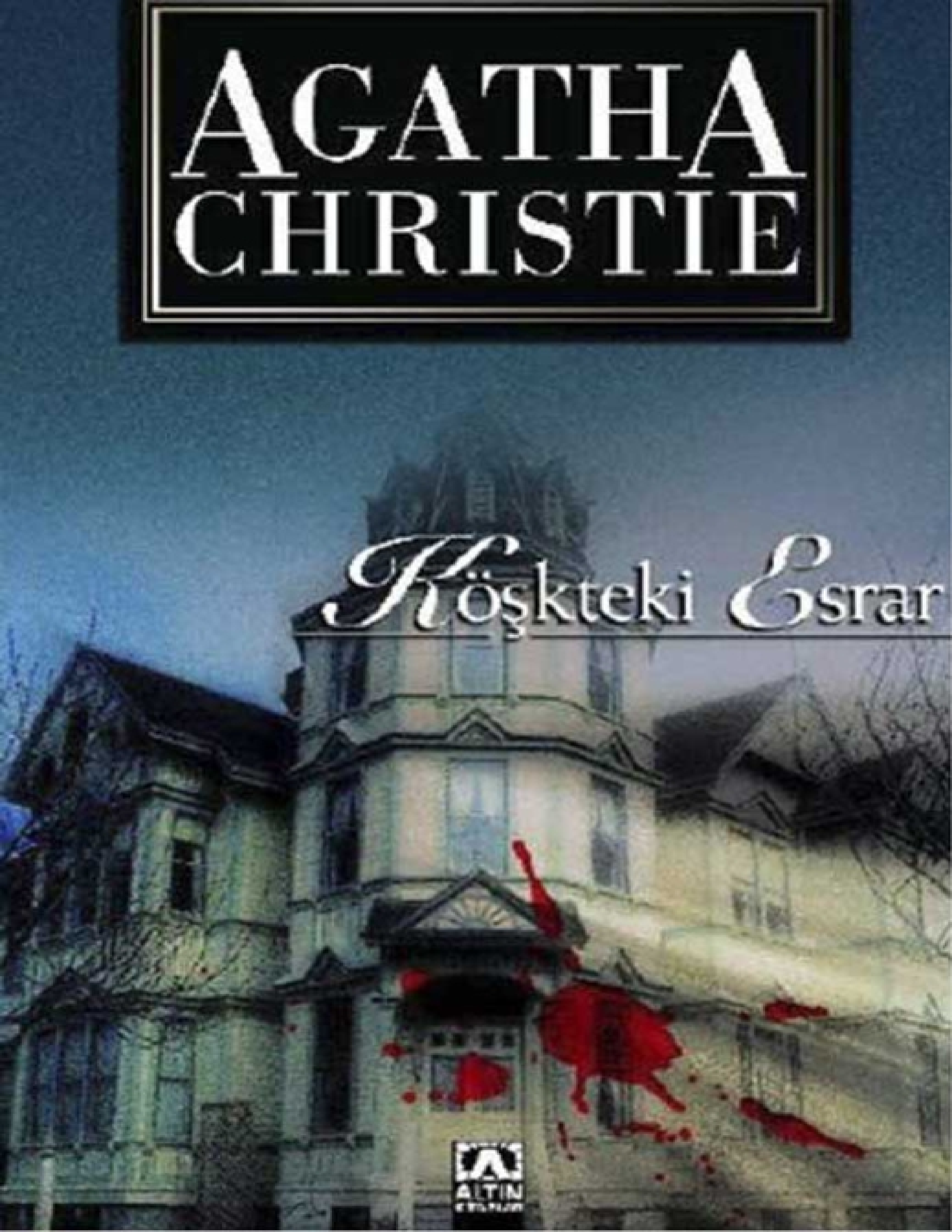

AGATHA
CHRISTIE
Köşkteki Esrar
ALTIN

Agatha Christie

Köşkteki Esrar

TÜRKÇESİ
GÖNÜL SUVEREN
Kitabın Orijinal Adı
The Secret Of Chimneys
Yayın Hakları
Agathachristie© Akçalı Telif Hakları
Ajansı Altın Kitaplar Yayınevi Ve Ticaret A.Ş.
Kapak
Selçuk Ozdoğan
Baskı 2. Basım / Ekim 2004
Akdeniz Yayıncılık A.S.
Matbualar Şilesi No: 83 Bağcılar • İstanbul
Tel: 0.212.5136365 / 5268012
0.212.520 62 46 / 513 65 18

ISBN 975 21 0505 X

ŞU İPUÇLARI VARDI:

- Mektuplar
- Gizli bir dehliz
- Bir kağıt parçası
- Bir günlük
- Bir mücevher
- İki zırh
- Bir adres
- Bir suikast
- Bir hırsız
- Bir şantajcı

ESRARIN ÇÖZÜLMESİ İÇİN ŞU SORULARIN CEVAPLANMASI GEREKİYORDU:

- Virginia Revel kimdi?
- Kont Stanislaus denilen adamın asıl adı neydi?
- Günlükte neler yazılıydı?
- Mektupları kim yazmıştı?
- Anthony nasıl bir insandı?
- Kral Victor neredeydi?
- Mektupların asıl anlamı neydi?
- Kibriti dehlize kim düşürmüştü?
- Gece misafiri ne arıyordu?
- Giuseppe kimin adamıydı?

ROMANDAKİ KARAKTERLER:

- **Anthony Cade:** Yakışıklı bir adam. Serüvenlere meraklıydı
- **James McGrath**: Anthony'nin arkadaşı. Ondan yardım istemişti
- **Baron Lolopretjzyl**: Bir Herzoslovakyalı. Anthony'den istedikleri vardı
- **Virginia Revel Clement Caterham:** Çok güzel bir kadın. Başı dertteydi.
- **Lord Caterham:** Yaşlı Lord. Köşküne doluşmalarından sıkılıyordu
- **Eileen Brent:** Lordun kızı. Onu "Bohça" diye çağırıyorlardı
- **George Lomax**: Dışişlerinden bir memur. Kendisini çok önemli sanıyordu
- **Bill Eversleigh:** Şirin bir genç. Virginia'ya aşıktı
- **Giuseppe Manuelli:** İtalyan garson. Ahlaksızın biriydi
- **Hiram Fish:** Bir Amerikalı. Eski kitaplardan hoşlanıyordu
- **Herman Isaacstein:** Ünlü milyoner. Petrol peşindeydi
- **Boris Anchoukoft:** Özel uşak. Kendince sadık bir adamdı
- **Matmazel Brun:** Fransız mürebbiye. Ufak tefek çirkin bir kadındı
- **Mösyö Lemoine:** Fransız dedektif. Ünlü bir mücevher hırsızını yakalamayı istiyordu
- BAŞMÜFETTİŞ BATTLE

BÖLÜM 1

Anthony Cade işi Kabul Ediyor

“Ah, Centilmen Joe!”

“Jimmy McGrath! Vay, vay, vay!”

“Castle’ın Seçkin Turları”na katılmış olan sıkıntılı yedi kadınla terli üç erkek bu sahneyi ilgiyle seyrediyorlardı. Sevgili Bay Cade’in eski bir dostuyla karşılaştığı anlaşılıyordu. Hepsi de Bay Cade’e hayrandılar. Uzun boylu genç adamın ince biçimli vücudunu, güneşten bronzlaşmış yüzünü, tartışmalarını neşeyle sona erdirerek onlara şevk vermesini takdir ediyorlardı. Ama şimdi... Bay Cade’in bu ahbabı biraz acayip halli bir adamdı doğrusu. Boyu Bay Cade kadardı ama vücudu tıknazdı. Sonra öyle yakışıklı da değildi. Bu tiplere ancak okuduğunuz kitaplarda rastlardınız. Herhalde adam meyhaneciydi. Ama yine de ilgi çekici bir insandı. Zaten yolculuğa da bu yüzden çıkmıyor muydunuz? Kitaplarda okuduğunuz bütün o acayip şeyleri görebilmek için... Bulawayo’da sıkılmışlar da. Sıcak dayanılacak gibi değildi. Otel rahatsızdı. Arabayla Matoppos’a gidinceye kadar yapılacak bir şey de yoktu. Neyse ki Bay Cade onlara kartlar almalarını söylemişti. Burada pek çok resimli posta kartlarından vardı.

Anthony Cade’le arkadaşı gruptan biraz uzaklaştılar,

McGrath. “Bu kadın sürüsünün arasında ne işin var?” diye sordu. “Harem mi açtın?”

Anthony güldü. “Bu kadınlarla olacak şey mi bu? Onlara dikkatle baktın mı?”

“Bakmaz olur muyum? Ama gözlerinin bozulmaya başladığını sandım.”

“Gözlerim eskisi kadar keskin. Hayır, bunlar Castle’ın Seçkin Turları’na katılanlar. Ben de Castle’ım... Yani Castle’ın buradaki temsilcisi.”

“Aman Tanrım! Böyle bir işe nasıl da girdin?”

“Ne yazık ki paraya ihtiyacım vardı. Emin ol bu iş karakterime de hiç uygun değil.”

Jimmy gülümsedi. “Sen devamlı işten hiç hoşlanmazsın, öyle değil mi?”

Anthony bu iftiraya aldırmadı. Umutla. “Elbet yakında durum değişecek...” dedi. “Her zaman öyle olur.”

Arkadaşı bir kahkaha attı. “Bir karışıklık çıktı mı. Anthony Cade er geç buna karışır. Bunu Biliyorum. Sen kavgaların kokusunu ta uzaktan alırsın. Kedi gibi de dokuz canlısın. Seninle ne zaman konuşabiliriz? Söylemek istediğim bir şeyler var...”

Anthony içini çekti. “Bu gıdaklayan tavukları Rhodes’un mezarına götürmem gerekiyor.”

Jimmy takdirle, “Aferin, aferin.” dedi. “Yol bozuk olduğu için sarsılacaklar ve vücutları da çürükler içinde kalacak. Sızlayan vücutlarını dinlendirmek için hemen yatmak isteyecekler. Biz de o zaman seninle birer içki içer, konuşuruz.”

“Tamam... Hoşça kal Jimmy.”

Anthony sürünün yanına döndü. Kadınların en genci ve cilvelisi olan Bayan Taylor hemen saldırıya geçti. “Ah. Bay Cade, o eski bir dostunuz muydu?”

“Evet, Bayan Taylor. Lekesiz gençlik günlerimden bir arkadaş.”

Bayan Taylor kıkır kıkır güldü. “Çok ilgi çekici bir tipti.”

“Ona bu düşüncenizden söz edeceğim.”

“Ah. Bay Cade. Ne kadarda yaramazsınız! Böyle şey olur mu hiç? O sizi hangi adla çağırıyordu?”

“Centilmen Joe demesini mi kastediyorsunuz?”

“Ah, evet. Sizin adınız Joe mu?”

“Adımın Anthony olduğunu bildiğinizi sanıyordum. Bayan Taylor.”

Bayan Taylor işveli işveli bağırdı. “Aman siz de!”

Anthony o zamana kadar görevlerini iyice öğrenmişti. Yolculuk için gerekli hazırlıkları yapmanın dışında gururu kırılan yaşlı beyleri yatıştırmak, ihtiyar kadınların bol bol posta kartı almalarını sağlamak ve kırkından genç herkesle hafifçe flört etmek zorundaydı. Son görevi kolaydı. Çünkü bu kadınlar genç adamın en masumca sözlerinden bile romantik anlamlar çıkarmaya hazırdılar.

Bayan Taylor yeniden saldırıya geçti. “O halde sizi neden Joe diye çağırıyor?”

“Adım Joe olmadığı için...”

“Ama neden Centilmen Joe?”

“Aynı nedenle...”

Çok üzülen Bayan Taylor itiraz etti. “Ah, Bay Cade, böyle söylememelisiniz. Daha dün gece babam tam bir centilmen gibi davrandığınızı söylüyordu.”

“Babanız çok nazik, Bayan Taylor.”

“Hepimiz de sizin gerçek bir centilmen olduğunuzu düşünüyoruz.”

“Beni utandırıyorsunuz.”

“Hayır, hayır. Çok ciddiyim.”

Anthony mırıldandı. “İyi kalpler, taçlardan da değerlidir.” Aslında ne demek istediğini kendisi de bilmiyordu. İçin için, ah bir öğle yemeği zamanı gelse, diyordu.

“Pek güzel bir şiirdir o. Siz çok şiir bilir misiniz? Bay Cade?”

“Sıkışırsam, ‘Çocuk yanan kaptan köprüsünde durdu’ adlı parçayı okuyabilirim. ‘Çocuk yanan kaptan köprüsünde durdu. Herkes oradan kaçmıştı!” Bütün bildiğim bu kadar. Ama bu sözlere yeni bir canlılık katabilirim. ‘Çocuk yanan köprüde durdu...’ Çatır çutur... Çatır Çutur... Çatır çutur... Bu alevlerin çatırtısı... ‘Herkes oradan kaçmıştı...’ Bu kısımda da bir köpek gibi sağa sola koşarım.”

Bayan Taylor tiz kahkahalar alıyordu. “Ah. Bay Cade’e bakın, ne komik değil mi?”

Genç adam çabucak, “Sabah çayı içmemizin zamanı geldi,” dedi. “Yandaki sokakta çok güzel bir kafe var.”

Bayan Caldicott kaim sesiyle. “Bu masraflara dahil sanırım,” diye bağırdı.

Anthony hemen ciddi bir tavır takındı. “Sabah çayının ücretini yolcular öder. Bayan Caldicott.”

“Rezalet bu!”

Anthony neşeyle, “Hayat zorluklarla dolu,” dedi. “Öyle değil mi?”

Bayan Caklicon’un gözlerinde bir pırıltı belirdi. Kadın bir bomba patlıyormuş gibi bir tavırla cevap verdi. “Ben de bundan şüphelenmiştim. Onun için bu sabah kahvaltıda bir demliğe çay doldurdum. Bunu ispirto lambasında ısıtabilirim. Gel kocacığım.”

Bay ve Bayan Caldicott zafer içerisinde hızla otele doğru gittiler. Kadın ileriyi böyle görebildiği için çok memnundu.

Anthony. ‘Tanrım, bu dünyada amma da acayip insanlar var.” diye mırıldandı.

Diğerlerini toplayarak kafeye doğru götürdü. Bayan Taylor, onun yanından ayrılmadı. Sorgusunu sürdürüyordu. “Arkadaşınızı çoktan beri mi görmüyorsunuz?”

“Yedi yıldan daha uzun bir süredir.”

“Onunla Afrika’da mı tanışmıştınız?”

“Evet, ama bu bölgede değil. Jimmy McGrath’ı ilk gördüğüm zaman onu kazana almak için sıkıca bağlamışlardı. Vahşi ormanların derinliklerinde hâlâ yamyamlar var. Oraya tam zamanında eriştik.”

“Ne oldu?”

“Güzel bir dövüş. Sonra Jimmy McGrath’ı kurtardık.”

“Ah, Bay Cade! Yaşamınız serüvenlerle dolu olmalı.”

“Yok canım. Pek sakin bir hayat sürdüm.”

Ama kadının, genç adama inanmadığı belliydi.

O gece saat onda Anthony Cade. Jimmy McGrath’ın odasına gitti. Adam o sırada kadehlere içki koyuyordu.

Anthony yalvarırcasına, “Sert bir içki olsun. İnan bana buna ihtiyacım var,” dedi.

“Bundan hiç kuşkum yok, oğlum. Bana dünyayı verseler yine de senin işini almam.”

“Başka bir iş göster, bu işi hemen bırakırım.”

McGrath içki içmeye çok alışık biri olduğunu gösteren bir tavırla kadehini başına dikti. Sonra tekrar doldurdu. “Söylediklerinde ciddi misin, oğlum?”

“Hangi söylediklerimde?”

“Başka bir iş bulduğun takdirde bu işi bırakacağım söylüyordun ya...”

“Neden soruyorsun? Yoksa bana bir iş mi buldun? Sen kendin neden o işe girmiyorsun?”

“O işe girdim bile. Ama pek hoşuma gitmiyor. İşte bu yüzden işi senin üzerine yıkmaya çalışıyorum.”

Anthony şüphelendi. “Nasıl bir iş bu? Kilise okulunda öğretmen olmadın ya?”

“Beni böyle bir görev için seçerler miydi dersin?”

“Seni iyi tanıyanlar kesinlikle seçmezlerdi.”

“Sözünü ettiğim iyi bir iş. Hiçbir kötü yanı da yok.”

“Yoksa bu Güney Amerika’da mı? Açıkçası oraya gitmeyi çok istiyorum. Oradaki küçük ülkelerden birinde yakın zamanda bir devrim yapılacak.”

McGrath sırıttı. “Her zaman devrimlere meraklı olmuşsundur. Ortalığı karıştıracak şeylere de...”

“Bu şekilde bir gün yeteneklerimin değerlendirileceğine inanıyorum. Bak. Jimmy, bir devrimde taraflardan herhangi biri için çok faydalı olabilirim.”

“Bunu bana daha önce de söylemiştin, oğlum. Hayır, iş Güney Amerika’da değil. İngiltere’de.”

“İngiltere’de mi? Kahraman uzun yıllar sonra vatanına geri dönüyor! Jimmy, insanı yedi yıl sonra borçlarından dolayı hapse atmazlar, değil mi?”

“Sanmıyorum. Eee iş hakkında bilgi istemiyor musun?”

“Tabi istiyorum. Beni endişelendiren tek şey senin bu işten vazgeçmen.”

“Sana bunun nedenini açıklayacağım. Ben altın peşindeyim. Anthony. Onun için içerilere gideceğim.”

Genç adam bir ıslık çaldı. “Seni tanıdım tanıyalı daima altın peşindesin. Jimmy. En zayıf tarafın bu senin. Eğlencen. Tanıdığım insanlar içinde en fazla sen hayali izler peşinde koştun.”

“Ama sonunda altını bulacağım. Bak göreceksin.”

“Eh, herkes keyfine göre davranır. Ben kavgalardan hoşlanıyorum, sen altından.”

“Sana bütün hikayeyi anlatacağım. Herhalde Herzoslovakya hakkında bilgin vardır?”

Anthony çabucak başını kaldırdı. “Herzoslovakya mı?” Sesi acayipleşmişti.

“Evet. Orası hakkında bilgin var mı?”

Uzun bir sessizlik oldu.

Sonra Anthony ağır ağır. “Herkesinki kadar.” dedi. “Orası Balkan ülkelerinden biri değil mi? Başlıca nehirleri Bilinmiyor. Dağları da öyle. Ama ülkenin dağlık olduğu kesin. Başkenti: Ekarest. Nüfus: çoğunlukla haydutlardan oluşuyor. Eğlenceleri: krallara suikast yapmak ve ayaklanmak. Son kralları IV. Nicholas yedi yıl önce öldürüldü. O tarihten beri cumhuriyetle yönetiliyor. Evet, ilgi çekici bir yer orası. Bu işin Herzoslovakya’yla ilgili olduğunu daha önce neden söylemedin?”

“Doğrudan doğruya ilgili değil.”

Anthony arkadaşına acırmış gibi baktı. “Bu konuda bir şeyler yapmalısın. James. Hitabet dersi al ya da bunun gibi bir şeyler yap. Eski

çağlarda bu şekilde hikaye anlatmaya kalksaydın ya topuklarından asılır ya da en az bu kadar korkutucu başka bir cezaya çarptırılırdın."

Jimmy bu sözlere aldırmadı. "Kont Slylptitch'ten söz edildiğini duydun mu hiç?"

Anthony, "Ha şöyle," dedi. "İşte hikaye anlatmak buna denir. Herzoslovakya'nın adını duymamış olanlar bile Kont Stylptitch'ten söz edildiğini duyunca keyiflenirler. Avrupa'nın en ünlü politikacısı o. Modern çağın en büyük devlet adamı. Asılması gereken hainlerin en azılısı. Okuduğum gazetelerden değişik bakış açıları bunlar. Ama şundan da emin olabilirsin, Jimmy. Sen ve ben toprak olup gittikten sonra bile Kont Stylptitch'i yine hatırlayacaklar. Son yirmi yıl, siyaset alanındaki her kargaşada onun parmağı vardı. Kont bir diktatör, bir vatansever ve devlet adamıydı. Buna rağmen kimse onun kesinlikle ne olduğunu halâ bilmiyor. Ama adam tam bir entrikacılar kralıydı. E, ne olmuş ona?"

"O Herzoslovakya'nın başbakanıydı. Bu yüzden o ülkeden söz ettim."

"Sen neyin önemli olduğunu kavrayamıyorsun. Jimmy. Stylplitch'in yanında Herzoslovakya'nın ne önemi var? Sadece adam o ülkede doğmuş ve yine o ülkede siyasete atılmış. Ama ben onun öldüğünü sanıyordum."

"Öldü, tabi. İki ay kadar önce... Paris'le. Sana anlattıklarım birkaç yıl önce oldu."

Anthony. "Sorun şu." dedi. "Sen bana ne anlatıyorsun?"

Jimmy bu sitem karşısında hemen açıklamaya girişti. "Durum şöyle. Tam dört yıl önce Paris'teydim. Bir gece tenha bir sokaktan geçerken allı kadar Fransız serserisinin saygıdeğer görünüşlü, yaşlı bir adamı dövdüklerini gördüm. Ben öyle tek taraflı kavgalardan hiç hoşlanmam. Hemen işe karışarak, haytaların üzerine saldırdım. Anlaşılan o zamana kadar güzel bir dayak yememişlerdi. Tabanları yağlayıp kaçtılar."

Anthony usulca mırıldandı. "Aferin, James. O dövüşü görmek isterdim."

Jimmy alçak gönüllülükle, “Canım, o kadar önemli bir şey değildi,” diye cevap verdi. “Ama yaşlı adam bana karşı büyük bir minnet duydu. Bir iki kadeh içmişti. Bu kesin. Ama adımı ve adresimi alacak kadar da ayıktı. Ertesi gün de gelerek bana teşekkür etli. Hem de pek kibar bir tavırla. Ancak o zaman kurtardığım ihtiyarın Kont Stylptitch olduğunu öğrendim. Boris’te bir evi vardı.”

Anthony başını salladı. “Evet. Kral Nicholas’ın öldürülmesinden sonra kont Fransa’ya giderek Paris’e yerleşti. Daha sonra onu Herzoslovakya’ya geri çağırdılar. Slylptitch’in cumhurbaşkanı olmasını istiyorlardı. Ama o buna razı olmadı. Halâ kraliyet ailesini destekliyordu. Fakat Avrupa’nın o bölgesindeki bütün gizli işlerde de parmağı vardı. İhtiyar Kont Slylptitch pek kurnazdı.”

Jimmy birdenbire. “Kral IV. Nicholas’ın eş seçme konusunda garip zevkleri vardı, değil mi?” dedi.

Anthony başını salladı. “Evet. Bu onun ölümüne de neden oldu. Zavallı kadın Paris sokaklarında yetişmiş bayağı bir müzikhol artistiydi. Aslında bir kralın morganatik bir evlenme bile yapabileceği bir kadın değildi. Yani kraliçelik yetkilerine sahip olmadan bir kralla özel bir evlenme bile yapamazdı. Ama Nicholas, ona deli gibi aşık olmuştu. Kadın ise kraliçe olmayı aklına koymuştu. İnanılacak gibi değil ama sonunda istedikleri oldu. Kadına Kontes Popoffsky adını taktılar. Ya da böyle bir ad. Damarlarında Romanoff kanı olduğunu da iddia ettiler. Nicholas kadınla Ekarest’leki katedralde evlendi. Nikahı da bunu hiç istemeyen iki piskopos kıydı. Kadına Kraliçe Varağa adıyla taç giydirdiler. Nicholas, bakanlarını ikna etmişti ama halkı önemsememişti. Herzoslovakyalılar geri kafalıdırlar ve soyluluk denen şeye de inanırlar. Krallarının ve kraliçelerinin tahta oturmaya layık kimseler olmalarını isterler. Bu evlilik yüzünden halk öfkelendi ve homurtular başladı. Ayaklanmalar her zaman görüldüğü gibi amansızca bastırıldı. Son ayaklanmada saraya saldırdılar. Kralla kraliçeyi öldürerek cumhuriyeti ilan ettiler. Herzoslovakya o zamandan beri

cumhuriyetle yönetiliyor. Ama duyduğuma göre ortalık hâlâ yatışmamış. Adamlar formda kalabilmek için bir iki başkanı da öldürmüşler. Neyse... Biz konumuza dönelim. Kont Slylptitch'in seni. 'Kurtarıcım,' diye bağrına bastığını anlatıyordun."

"Evet. O olay öyle sona erdi. Ben de Afrika'ya döndüm. Olanları ancak iki ay sonra tekrar hatırladım. Acayip görünüşlü bir paket aldığım zaman. Elime erişinceye kadar oradan oraya gönderilmişti. Bir gazetede kontun kısa bir süre Önce Paris'te öldüğünü okumuştum. İşte o paketin içinde de adamın günlüğü vardı. Buna bir pusula iliştirilmişti: yazıları 13 Ekim'de veya ondan önce Londra'daki belli bir yayın evine teslim ettiğim takdirde onların bana bin sterlin verecekleri, bu konuda emir almış oldukları yazılıydı."

"Bin sterlin! Bin sterlin mi dedin. Jimmy?"

"Öyle dedim, oğlum. Bunun bir oyun olmadığını umarım. Prenslere ve politikacılara inanmamalı derler. İşte böyle. Dediğim gibi paket elime geçinceye kadar hayli yer dolaşmıştı. Bu yüzden de fazla zamanım yok. Ama bu durum hoşuma gitmedi, çünkü içerilere bir yolculuk yapmaya hazırlanıyorum. Çok istiyorum bunu. Bir daha elime böyle güzel bir fırsat geçmeyecek."

"Sen adam olmazsın, Jimmy. Eldeki bin sterlin hayali altından çok daha değerlidir."

"Ama ya bu bir oyunsa? Neyse... İşle şimdi buradayım. Dediğim gibi her şey hazırdı. Cape Town'a gitmek üzereydim. Tam o sırada seninle karşılaştım."

Anthony ayağa kalkarak bir sigara yaktı. "Niyetini anlamaya başlıyorum. Jimmy. Sen planladığın gibi altın aramaya gideceksin. Ben de senin adına o bin sterlini alacağım. Payıma ne kadar düşecek?"

"Dörtte birine ne dersin?"

"Ne! iki yüz elli mi?"

"Evet."

“Kabul. Sana bir şey söyleyeyim mi? Ben yüz sterlin için bile Londra’ya giderdim. James McGrath. Ölüm döşeğinde bankadaki bol paranı düşünmeyeceksin!”

“Her neyse… Anlaştık mı?”

“Tabi anlaştık. Teklifini kabul ediyorum. Castle’ın Seçkin Turları da bana vız gelir.”

Ciddi bir tavırla kadehlerini kaldırdılar.

BÖLÜM 2

Başı Dertte Olan Bir Kadın

Anthony içkisini bitirerek kadehini masaya bıraktı. “Anlaştık. Sen hangi gemiyle gidecektin?”

"Granarth Castle’la.”

“Herhalde kendi adına yer ayırttın. Onun için benim de James McGrath adıyla yolculuk yapmam doğru olur. Pasaportla ilgili bir sorun yok değil mi?”

“Yok. Seninle birbirimize hiç benzemiyoruz, ama herhalde pasaportlarda bizi hemen hemen aynı şekilde tarif ederler. Boy: 1.80, saç: kahverengi; göz: mavi; burun: sıradan; çene: sıradan...”

“Hiç de değil. Castle beni birçok kişinin arasından hoş görünüşüm ve nazik tavırlarım yüzünden seçti.”

James güldü. “Bu sabah tavırlarını gördüm.”

“Sus, sus!” Anthony odada bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. Kaşları hafifçe çatılmıştı. “Jimmy, Stylptitch Paris’te öldü. Günlüğünü Londra’ya yollamak için neden önce Afrika’ya gönderdi?”

Jimmy aciz bir tavırla başını salladı. “Bilmiyorum.”

“Niçin günlüğü güzelce paketleyip postayla yollamadın?”

“Evet, böylesi daha akıllıca bir şey olurdu.”

Anthony sözlerini sürdürdü. “Tabi formalitelerin kralların, kraliçelerin ve devlet adamlarının bir şeyi kısa yoldan yapıvermelerini engellediğini biliyorum. İşte bu yüzden ‘Kralın Kuryeleri’ diye bir şey ortaya çıktı. Ortaçağda, krallar bir yere gönderecekleri adamlarına bir yüzük verirlerdi. Bu yüzüğü taşıyanın her yere gidebilme yetkisi olurdu. ‘Kral’ın yüzüğü! Geçin, efendimiz.’ Genellikle de bir başkası bu yüzüğü çalardı. Her zaman

neden zeki birilerinin çıkıp bu yüzüğün kopyasını yapmadıklarını merak etmişimdir. Onlarca kopyasını yapıp tanesini yüz dukaya satsan bile çok kârlı olurdun. Eskiler hiç girişimci değilmiş.”

Jimmy esnedi.

“Ortaçağa dair anlattıklarım ilgini çekmedi sanırım. Ama bir paketi Afrika yoluyla İngiltere’ye yollamak diplomatlar için bile fazla. Belki adam senin bin sterlin almanı sağlamak istiyordu. Ama bunu daha kolay bir yoldan yapar, parayı sana miras olarak bırakırdı. İkimiz de miras kabul etmeyecek kadar kibirli değiliz. Slylptitch bunamıştı herhalde.”

“Öyle görünüyor, değil mi?”

Anthony kaşlarını çatarak odada dolaşmaya devam etli. Sonra da birdenbire, “Onu okudun mu?” diye sordu.

“Neyi?”

“Günlüğü.”

“Ne münasebet! Öyle şeyleri okuyup da ne yapacağım?”

Anthony gülümsedi. “Ne bileyim? Merak ettim sadece. Bildiğin gibi bu tür günlükler birtakım sorunların çıkmasına neden olur. Tehlikeli açıklamalar Filan. Yaşanılan boyunca pek sıkı ağızlı olan kimselerdir. Ölümlerinden sonra ortalığı karıştırmaktan bayağı zevk alırlar. Kinci bir neşe duyarlar. Jimmy, Kont Slylptitch nasıl bir adamdı? Onunla karşılaşmış, kendisiyle konuşmuşsun, insanları da iyi tanırsın. O intikam almak isteyen kinci bir ihtiyar mıydı?”

Jimmy başını salladı. “Bu soruyu cevaplamak zor.ilk karşılaştığımız gece bayağı sarhoştu. Ertesi gün ise son derece nazik ve soylu bir adam halini almıştı. Beni övdü durdu. Fena halde sıkıldım.”

“Sarhoşken ilgi çekici bir şey söylemedi mi?”

Jimmy kaşlarını çatarak geçmişi düşündü. “Kohinor pırlantasının yerini bildiğinden söz etti.” Buna inanmadığı belliydi.

Anthony, “Ah,” dedi. “Bunu hepimiz biliyoruz. Pırlanta, Londra Kulesi’nde değil mi? Demir parmaklıklı, cam bir koruyucunun içinde

duruyor. Acayip elbiseli birtakım adamlar da bir şey çalınmasın diye etrafta dolaşıyor.”

Jimmy başını salladı, “Öyle...”

“Kont buna benzer başka bir şey söyledi mi? Wallace Koleksiyonunun hangi şehirde olduğunu falan?”

Jimmy hayır anlamında başını iki yana salladı.

“Hımm...” Anthony bir sigara daha yakarak odada tekrar dolaşmaya başladı. “Herhalde sen gazeteleri pek okumuyorsun.”

McGrath kısaca. “Eh, öyle sayılır,” dedi. “Beni ilgilendiren şeylerden söz etmiyorlar.”

“Neyse ki ben senden daha uygarım... Son zamanlarda Herzoslovakya’dan söz etmeye başladılar. Krallığın yeniden kurulacağını ima ediyorlar.”

Jimmy, “Nicholas’ın oğlu yoktu,” diye mırıldandı. “Ama Obotovitch Hanedanı’nın sona erdiğini de sanmıyorum. Herhalde bir sürü genç Obolovitch vardır. Yeğenler.’ kuzenler...”

“Yani, kral bulmakta güçlük çekmeyecekler. Öyle mi?”

Jimmy, “Öyle.” diye cevap verdi. “Bilirsin cumhuriyet kurumlarından sıkılmış olabilirler. Herzoslovakyalılar gibi kana susamış zalim krallara alışık bir toplum başbakanın kararlarını gereğinden fazla uysal bulacaktır. Sahi... Krallardan söz ederken aklıma geldi. O gece Kont Stylplitch’in söylediği başka bir şeyi hatırladım. Peşindeki serserilerin kim olduklarını bildiğinden söz etti. ‘Kral Victor’un adamları onlar,’ dedi.”

Anthony birdenbire döndü. “Ne?”

McGrath güldü. “Heyecanlandın sanırım, Centilmen Joe.”

“Aptallık etme, Jimmy. Söylediğin çok Önemli.” Pencereye giderek dışarıya bakmaya başladı.

Jimmy, “Bu Kral Victor da kim?” diye sordu. “O da yine bir Balkan ülkesinin hükümdarı mı?”

Anthony ağır ağır, “Hayır,” dedi. “O öyle bir kral değil.”

“Nedir o halde?” Kısa bir sessizlik oldu.

Sonra Anthony konuşmaya başladı. “Bir hırsız o Jimmy. Dünyanın en ünlü mücevher hırsızı. Hiçbir şeyden korkmayan, cesur bir adam. Paris’te onu Kral Victor adıyla tanıyorlardı. Çetesinin merkezi de orasıydı zaten. Victor’u Paris’te yakaladılar ve hafif bir suç yüzünden yedi yıl hapse mahkum ettiler. Diğer önemli hırsızlıkları onun yaptığını kanıtlayamadılar çünkü. Victor yakında çıkacak. Belki çıkmıştır bile.”

“Onu hapse atmalarına Kont Stylptitch mi neden oldu dersin? Serseriler konta o yüzden mi saldırdı? İntikam almak için.”

Anthony, “Bilmiyorum,” dedi. “Pek sanmıyorum. Bildiğim kadarıyla Kral Victor, Herzoslovakya’nın taç pırlantalarını çalmadı. Ama bütün bunlar çok anlamlı, değil mi? Stylplitch’in ölümü, günlükleri, gazetelerdeki dedikodular. Hepsi de belirsiz, ama ilgi çekici. Ayrıca Herzoslovakya’da petrol bulunduğuna dair söylentiler de dolaşıyor. James, bana bazı kişiler o küçük Önemsiz ülkeyle ilgilenmeye hazırlanıyormuş gibi geliyor.”

“Nasıl kişiler?”

“Museviler. Şehirdeki bürolarında çalışan solgun yüzlü maliyeciler.”

“Bütün bu sözlerinle ne yapmaya çalışıyorsun?”

“Kolay bir işi zorlaştırmaya çalışıyorum.”

“Paketi bir yayın evine teslim ederken güçlüklerle karşılaşabileceğini mi kastediyorsun?”

Anthony üzüntüyle. “Ah, hayır.” dedi. “Bu konuda bir zorluk Çıkacağını sanmıyorum. Ama sana payıma düşen iki yüz elli sterlinle nereye gideceğimi söyleyebilirim. Jimmy.”

“Güney Amerika’ya mı?”

“Hayır Herzoslovakya’ya. Cumhuriyetçilerin tarafını da tutacağım. Herhalde sonunda başkan da olurum.”

“Neden tahtın varisi en büyük Obolovitch olduğunu ilan etmiyorsun? Fırsat bulmuşken kral da ol bari.”

“Olmaz. Jimmy. Krallık insanın hayatı boyunca sürer. Oysa başkanlar bu görevi dört yıl kadar bir süre için üstlenirler. Herzoslovakya gibi bir ülkeyi dört yıl yönetmek beni eğlendirecek.”

Jimmy hatırlattı. “Kralların ortalama dayanma süreleri bundan da kısa.”

“Açıkçası bin sterlinin sana düşen kısmım alıp kaçmamak için çok çaba harcayacağım sanırım. Aslında ceplerin altınla dolu bir halde geri döndüğün zaman bu paraya ihtiyacın olmayacak. O parayı senin adına Herzoslovakya petrol hisselerine yatıracağım. Biliyor musun? James, bu teklifini düşündükçe daha da çok hoşlanıyorum. Eğer Herzoslovakya’dan söz etmeseydin, orası aklıma bile gelmeyecekti. Londra’da bir gün kalacak ve parayı alacağım. Sonra da hemen Balkan Ekspresi’yle oraya doğru yola çıkacağım.”

“Korkarım Londra’dan o kadar çabuk ayrılamayacaksın. Sana daha önce sözünü etmedim ama yapmanı istediğim bir iş daha var.”

Anthony bir sandalyeye çökerek arkadaşına dik dik baktı. “Başından beri benden bir şey gizlediğini anlamıştım. Şimdi bana işin içinde bir iş olduğunu açıklayacaksın, değil mi?”

“Yok yok. Ben sadece bir hanımefendiye yardım etmeni istiyorum.”

“James, iğrenç aşk maceralarına karışmaya hiç niyetim yok!”

“Bir aşk macerası değil bu. Ben o kadını görmedim bile. Sana bütün hikayeyi anlatacağım.”

“O sonu gelmez masallarından birini dinleyeceksem, bir içki daha isterim.”

James, arkadaşının isteğini yerine getirdikten sonra hikayesine başladı. “Olay ben Uganda’dayken oldu. Orada bir İspanyol un hayatını kurtardım...”

“Ben senin yerinde olsaydım, ‘Hayatını Kurtardığım Adamlar’ adi bir kitap yazardım. Bu akşam duyduğum ikinci kurtarma olayı bu.”

“Canım, bu ikinci olayda ben pek bir şey yapmadım. Sadece İspanyol’u nehirden çıkardım. Bütün İspanyollar gibi o da yüzme bilmiyordu.”

“Bir dakika, bir dakika. Bunun diğer olayla bir ilişkisi var mı?”

“Hiç yok... Ama şimdi hatırladım. Biz adamı ‘İspanyol Pedro’ diye çağırırdık. Fakat aslında Herzoslovakyalıydı o.”

Anthony kayıtsızca başını salladı. “Adlar önemli değil... Sen şimdi yaptığın iyiliği anlat.”

“Pedro kendisini kurtardığım için bana minnet duyuyordu. Peşimden ayrılmıyordu artık. O olaydan altı ay kadar sonra hummadan öldü. O sırada yanındaydım. Son nefesini vermek üzereyken bana yaklaşmamı işaret elti. Heyecanla bir şeyler fısıldadı. Bir altın madeninden söz etliğini sandım. Pedro daima gömleğinin içinde taşıdığı naylon bir keseyi elime sıkıştırdı. O sırada pek ilgilenmedim bununla. Keseyi ancak bir hafta sonra açtım. Meraklandığımı itiraf etmeliyim. İspanyol Pedro’nun altın madenlerinden anlayacağını hiç düşünmemiştim. Ama şans insana yardım edince...”

Anthony arkadaşının sözünü kesti. “Altınları düşününce kalbin de hızla almaya başladı tabi.”

“Hayatımda bu kadar öfkelendiğimi hatırlamıyorum! Altın madeni ha? Ahlaksız köpek! Belki onlar Pedro için gerçeklen bir altın madeniydi. Kesenin içinde ne vardı biliyor musun? Bir kadının mektupları. Hem de bir İngiliz kadınının. O iğrenç çakal kadına şantaj yapıyordu ve büyük bir küstahlıkla aynı şeyi yapmam için mektupları bana bıraktı.”

“Haklı öfken hoşuma gidiyor James. İspanyollar İspanyol gibi davranır. Ama şunu söylemeliyim adamın niyeti iyiydi. Sen onun hayatını kurtarmışsın. O da sana kârlı bir para kaynağı bırakmış. Senin yüksek ideallerinle de ilgilenmiyormuş.”

“Lanet olsun! O mektuptan ne yapacaktım ben? Önce onları yakmayı düşündüm ama sonra o zavallı kadının durumunu gözlerimin Önünde canlandırdım. Mektupların yakıldığını bilmeyecek ve günün birinde Pedro’nun çıkageleceğini düşünerek korku içinde yaşayacaktı. “

Anthony bir sigara yaktı. “Hayal gücün sandığımdan daha fazlaymış. Evet, durum göründüğü gibi değil. Daha karışık. Mektupları kadına neden

postayla yollamıyorsun?”

“Bütün kadınlar gibi o da mektupların çoğuna ne tarih, ne de adres yazmış. Sadece bir tekinde adrese benzer bir şey var. Bir kelime: Bacalar.”

Kibriti söndürmek üzere olan Anthony durakladı. Parmağı yanınca da kibriti çabucak attı. “Bacalar mı? İşte bu çok garip.”

“Neden? Orayı biliyor musun?”

James’ciğim. Bacalar İngiltere’nin en ünlü ve muhteşem köşklerinden biridir. Krallar ve kraliçeler hafta sonlarında oraya giderler. Diplomatlar da köşkte toplanarak siyaset yaparlar.”

“İşte İngiltere’ye benim yerime gideceğin için sevinmemin bir nedeni de bu. Sen böyle şeyleri biliyorsun. Benim gibi Kanada’nın ücra bir köşesinden gelen kaba saba bir adam türlü pot kırar. Oysa senin gibi Eton ve Harrow’a gitmiş biri... “

Anthony alçak gönüllülükle düzeldi. “O okullardan sadece birine gittim.”

“...Bu işi kolaylıkla başarır. Mektupları neden kadına postayla göndermediğimi soruyordun, değil mi? Bunu tehlikeli buldum. Mektuplardan anladığım kadarıyla kadının kıskanç bir kocası var... Ya adam kazayla paketi açarsa? Zavallı kadının hali ne olur? Veya belki de kadın öldü. Çünkü mektuplar uzun bir süre önce yazılmışa benziyorlar. Onun için sonunda mektupları birinin İngiltere’ye götürmesinin ve bunları kadına teslim etmesinin doğru olacağına karar verdim.”

Anthony arkadaşına yaklaşarak sevgiyle omzuna vurdu. “Sen gerçek bir şövalyesin, Jimmy. Kanada’nın o ücra köşesi de seninle övünmeli. Bu işi senin kadar incelikle başaramam.”

“Bu görevi de kabul ediyorsun demek?”

“Tabi.”

McGrath ayağa kalktı. Bir çekmeceyi açarak içinden bir deste mektup çıkardı ve masaya attı. “İşte. Onlara bir göz atman iyi olur.”

“Bu gerekli mi? Mektupları okumamam daha doğru olur.”

“Bacalar köşkü konusunda söylediklerini düşünüyorum da... Belki kadın orada bir süre misafir oldu. Mektupları incelememiz ve kadının aslında nerede oturduğunu anlamak için ipuçları bulmaya çalışmamız gerekiyor.”

“Galiba haklısın.”

İki arkadaş mektupları dikkatle incelediler ama aradıklarını bulamadılar. Sonra Anthony düşünceli bir tavırla bunları topladı.

“Zavallı kadın... Çok korktuğu belli.”

Jimmy başını salladı. “Kadını bulabilecek misin?” Sesi endişeliydi.

“Onu bulmadıkça İngiltere’den ayrılmayacağım. Tanımadığın bu kadınla çok ilgileniyorsun. James.”

Jimmy parmağını düşünceli bir tavırla bir mektubun altındaki imzaya sürdü. “Güzel bir isim bu. Virginia Revel” özür dilermiş gibi bir hali vardı.

BÖLÜM 3

Yüksek Yerlerde Endişe

Lord Caterham, “Evet, aziz dostum, evet,” dedi.

Bu sözleri üç defa söylemiş, her seferinde de böylece konuşmanın sona ereceğini ve kaçıp kurtulacağını ummuştu. Londra’daki kulübünün Önündeki merdivenlerde duraklamak ve Sır George Lomax’ın sonu gelmeyen sözlerini dinlemek zorunda kaldığı için sinirleniyordu.

Dokuzuncu Caterham Markisi Clement Edward Alistair Brent, ufak tefek bir beydi. Üstünde eski elbiseler vardı. Onu gören bir Marki olduğuna inanmazdı. Uçuk mavi gözleri, ince bir burnu vardı. Dalgın ama nazik bir adamdı.

Lord Caterham’ın hayatının en büyük felaketi dört yıl önce ağabeyi sekizinci markinin yerini almasıydı. Çünkü ağabeyi ünü bütün İngiltere’ye yayılmış bir insandı. Bir ara Dışişleri Bakanlığı yapmıştı. Londra dışındaki köşkü Bacalar, imparatorluğun tüm resmi davetlerine ev sahipliği yapmıştı. Perth Dükü’nün kızı olan karısının yardımıyla hafta sonlarında Bacalar’a önemli kimseleri toplamıştı. Tarihi olaylar olmuştu orada. İngiltere’nin ve hatla Avrupa’nın en ünlü adamları muhakkak Bacalar’da kalmışlardı.

Bütün bunlar güzel şeylerdi. Dokuzuncu Caterham Markisi’nin de ağabeyinin anısına büyük bir saygısı vardı. Ağabeyi Henry böyle şeyleri şahane bir şekilde başarmıştı. Ama Lord Caterham, onun izinde gideceğini sanmalarına. Bacalar’ın özel bir köşk değil de devlete ait bir yermiş gibi davranmalarına kızıyordu. Hiçbir şey Lord Caterham’ın canını siyaset kadar sıkmazdı. Siyaset adamlan dışında tabi. İşte bu yüzden durmadan konuşan George Lomax’ın karşısında sabırsızlanmaya başlıyordu.

George Lomax, kanlı canlı, tombul, kırmızı suratlı ve patlak gözlü bir adamdı. Üstelik önemli bir insan olduğunu sanıyordu.

“Durumu anlıyorsunuz, değil mi. Caterham? Bu ara bir rezalet çıkması bizi mahveder. Mahveder. Durum çok nazik.”

Lord Caterham hafif bir alayla, “Her zaman öyledir...” dedi.

“Aziz dostum, ben durumu bilecek mevkideyim.”

Lord Caterham yine aynı cümleyi tekrarlayarak kendisini savunmaya çalıştı. “Evet, aziz dostum, evet.”

“Bu Herzoslovakya meselesinde bir tek hata işlersek mahvoluruz. Petrol arama yetkisinin bir İngiliz şirketine verilmesi gerekli. Bunu anlamalısınız.”

“Tabi.Tabi.”

“Prens Michael Obolovich hafta sonunda gelecek. Bu sorun bir av partisi bahanesiyle Bacalar’da çözümlenir. “

“Ben bu hafta sonu yurtdışına çıkmayı düşünüyordum.”

“Saçmalamayın, Caterham. Ekimin başında hiç kimse yurtdışına çıkmaz.”

Lord Caterham Önlerinden ağır ağır geçen bir taksiye adeta Özlemle baktı. “Doktorum durumumun kötü olduğunu düşünüyor.”

Ama çabucak koşarak özgürlüğüne de kavuşması imkansızdı lordun. Çünkü George Lomax'ın konuştuğu kimseyi sıkıca tutmak gibi kötü bir âdeti de vardı. Bunun nedeni uzun tecrübelerine dayanıyordu herhalde. Bu sefer de Lord Caterham’ın ceketinin yakasından yakalamıştı.

“Aziz dostum, devlet işi bu. Bu krizli günlerde...”

Lord Caterham endişeyle kıpırdandı. Birdenbire. George Lomax’ın konuşmalarından birinin bir kısmını tekrarlamasını dinlemektense, köşke konuk çağırırım daha iyi, diye düşündü. Lomax’ın hiç durmadan yirmi dakika konuşabileceğini öğrenmişti.

Telaşla, “Pekâla, pekâla,” dedi. “İstediğinizi yapacağım. Herhalde siz her şeyi ayarlarsınız.”

“Azız dostum, ayarlanacak bir şey yok ki. Bacalar’ın tarihi değeri yanında yeri de buna çok uygun. Ben on bir kilometre ötede. Abbey’de kalacağım. Misafirlere benim de katılmam doğru olmaz.”

“Tabi tabi.” Lord Caterham, Lomax’ın gruba katılmasının neden doğru olmayacağını bilmiyordu ama bunu öğrenmeye niyetli de değildi.

“Ama belki Bill Eversleigh’i davet edersin; haber götürüp getirir.”

Lord Caterham birdenbire canlandı. “Bill’i davet ederim. İyi bir avcı o. Kızım Bohça da kendisinden hoşlanıyor.”

“Tabi av aslında önemli değil. Bir bahane bu.”

Lord Caterham’ın yüzünde yine sıkıntılı bir ifade oluştu.

“Grup fazla kalabalık sayılmaz. Prens, yanındakiler, Bill Eversleigh. Herman Isaacstein...”

“Kim?”

“Herman Isaacstein. Sana sözünü ettiğim grubun temsilcisi.”

“Britanya grubunun temsilcisi mi?”

“Evet. Neden sordun?”

“Hiç, hiç... sadece merak ettim. Bu adamların adları pek acayip.”

“Sonra bir iki gerçek misafir de olmalı. Durumu idare için. Bunları kızınız Lady Eileen seçsin. Siyasetten anlamayan, her şeye karışmayan birkaç genç.”

“Bohça’nın bu işi kolaylıkla halledeceğinden eminim.”

“Hımm...” Lomax'ın aklına bir şey gelmişti. “Demin sözünü ettiğim sorunu hatırlıyorsunuz, değil mi?”

“O kadar çok şeyin sözünü ettiniz ki...”

“Hayır, hayır. Ben üzücü problemi söylüyorum...” Lomax’ın sesi alçalarak esrarlı bir fısıltı halini aldı. “O günlükler... Kont Stylptitch’in günlükleri.”

Caterham esnememeye çalışıyordu. “Bence bu konuda yanılıyorsunuz. İnsanlar skandallardan hoşlanır. Ben de bazılarını okuyorum ve onlar hoşuma da gidiyor.”

“Sorun halkın kitabı okuması ya da okumaması değil. Günlükle yazılanların merakla okunacağından eminim ama şu ara yayınlanması her şeyi mahvedebilir... her şeyi. Herzoslovakyalılar krallığın yeniden kurulmasını istiyorlar. Tacı Prens Michael’a teklif etmeye de hazırlar. Majestelerinin hükümeti de prensi destekliyor...”

“Prens ise tahta çıkmak için bir milyon ödünç para karşılığı petrol arama hakkını Hermanstein ve Ortakları’na...”

Lomax endişeli bir fısıltıyla, “Caterham. Caterham.” diye yalvardı. “Rica ederim, dikkatli olun. En önemlisi bu; dikkatli olun.”

Lord Caterham sesini alçaltmakla beraber sözlerini yine de zevkle sürdürdü. “Ama tabi Kont Stylplitch’in günlüğü her şeyi altüst edebilir. Belki adam Obolovitch Hanedanı’nın baskılarından ve kötü davranışlarından söz ediyor. Öyle değil mi? O zaman avam kamarasında sorulan sorular... Neden modern ve demokratik bir hükümet şekli değiştiriliyor? Niçin yerine modası geçmiş bir baskı yönetimi getiriliyor? Bunu kan emici kapitalistler mi istiyor? Kabine düşmeli. Böyle şeyler olmasından korkuyorsunuz, değil mi?”

Lomax başını salladı. “Daha da kötüsü olabilir... ya... o üzücü kaybolma olayından söz ediyorsa, adam? Neyi kastettiğimi biliyorsunuz.”

Lord Caterham adama hayretle baktı. “Hayır, bilmiyorum.”

“Olayı duymuş olmanız gerekir. Onlar Bacalar’dayken oldu. Henry çok sarsıldı. Az kalsın meslek hayatı da sona eriyordu.”

Lord Caterham. “Sözleriniz ilgimi çekiyor,” dedi. “Kim veya ne kayboldu?”

Lomax eğilerek dudaklarını Lord Caterham’ın kulağına yaklaştırdı. Caterham telaşla geriledi.

“Lütfen kulağıma ıslık çalmayın.”

“Söylediklerimi duydunuz, değil mi?”

Lord Caterham islemeye istemeye. “Evet, duydum.” diye cevap verdi. “O olayı duyduğumu şimdi hatırlıyorum. Çok acayip bir olaydı. Acaba

kimin işiydi? Kaybolan ‘şey’ bulunamadı mı?”

“Hayır. Tabi bu konuda dikkatli davranmamız gerekiyordu. Durumun dışarıya sızmasına izin veremezdi. Ama Stylphtch o sırada oradaydı. Her şeyi olmasa da bir şeyleri biliyordu. Bazı şeylerin farkındaydı. Türk meselesi yüzünden onunla birkaç kez tartışmıştık. Ya şimdi kont intikam almak için o olayı olduğu gibi günlüğe yazmışsa? Bütün dünyanın okuması için... Çıkacak rezaleti bir düşünün. Bunun dünyanın öteki ucuna erişecek etkileri olur. Herkes ‘Olay neden örtbas edildi.’ der.”

Lord Caterham belirli bir neşeyle. “Tabi der.” diye güldü.

Sesi tizleşmiş olan Lomax kendi topladı. “Sakin olmalıyım.” diye mırıldandı. “Sakin olmalıyım. Ama size şunu soracağım, aziz dostum. Stylptitch’in kötü bir niyetinin olmadığını düşünelim. O halde günlüğü neden uzun yollardan dolaştırarak Londra’ya yolladı?”

“Evet. gerçekten çok tuhaf. Söylediklerinin doğru olduğundan emin misin?”

“Elbette. Bizim...Paris’te ajanlarımız var. Günlük kontun ölümünden birkaç hafta önce gizlice gönderilmiş.”

Lord Caterham yine zevkle, “Evet,” dedi. “Günlükte bir şey olduğu anlaşılıyor.”

“Kitabın Jimmy veya James McGrath adında, şu anda Afrika’da olan bir Kanadalıya yollandığını öğrendik.”

Lord Caterham neşeyle bağırdı. “Ne ilgi çekici bir olay değil mi?”

“James McGrath yarın yani perşembe günü Granarth Castle gemisiyle İngiltere’ye gelecek.”

“Bu konuda ne yapacaksınız?”

‘Tabi hemen adama yanaşacağız. Olayın doğuracağı ciddi sonuçları kendisine açıklayacağız ve günlüğün yayınlanmasını hiç olmazsa bir ay ertelemesini rica edeceğiz. Ayrıca günlüğün uygun bir şekle sokulmasına izin vermesini isteyeceğiz.”

Lord Caterham mırıldandı. “Ya adam. ‘Olmaz efendim,’ veya ‘Canınız cehenneme,’ gibi şirin ve neşeli bir cevap verirse?”

Lomax açıkça, “Ben de bundan korkuyorum,” dedi. “Onun için adamı da Bacalar’a davet etmenizin iyi olacağını düşündüm. Şimdi aklıma geldi bu. Prens Michael’la tanışmak için davet edilmesi gururunu okşar tabi. Belki o zaman kendisiyle daha rahat başa çıkabiliriz.”

Lord Calerham telaşla bağırdı. “Onu çağıramam! Ben Kanadalılarla geçinemiyorum. Özellikle Afrika’da oturanlarıyla!”

“Onun fevkalade bir insan olduğunu göreceksiniz herhalde. Yontulmamış bir pırlanta.”

“Olmaz. Lomax. Onu çağırmayı kesinlikle reddediyorum. Bir başkası uğraşsın adamla.”

George Lomax. “Düşünüyorum da...” dedi. “Bu konuda bir kadının bize çok yararı dokunur. Ona gerektiği kadar bilgi verir, fazla açıklamayız. Bir kadın bütün bu sorunu incelik ve dikkatle çözümleyebilir. Adamı öfkelendirmeden onunla konuşur. Aslında kadınların siyasete karışmalarından hiç hoşlanmam; o da başka. Aziz Stepnen mahvoldu, özellikle bugünlerde çok acı çekiyor olmalı. Ama bir kadın kendi küçük dünyasında harikalar yaratır. Henry’nin karısı ona nasıl yardım etti! Marcia, politikacıları ağırlamayı bilen şahane, eşsiz ve kusursuz bir kadındı.”

Gözünü pek korkutan yengesinden söz edilmesi Lord Caterham’ın renginin uçmasına neden olmuştu. “Hafta sonuna Marcia’yı da çağırmayacaksınız, değil mi?”

“Hayır, hayır. Beni yanlış anladınız. Ben genel olarak kadınların etkisinden söz ediyordum. Hayır, benim istediğim genç bir kadın. Güzel, çekici ve zeki biri.”

“Kızım Bohça’yı kastetmiyorsunuz, değil mi? Bohça hiç işe yaramaz. Kendisine böyle bir teklifle bulunursanız gülmekten bayılır.”

“Ben Lady Eileen’i kastetmedim Caterham. Kızınız sevimli, çok sevimli ama henüz bir çocuk o. Bize tecrübeli, zarif ve kibar biri lazım.

Hah, buldum! Kuzenim Virginia.”

“Bayan Revel mı?” Lord Caterham’ın güzleri parladı. Yavaş yavaş hafta sonunda yine de eğlenebileceğini düşünmeye başlıyordu. “Bu teklifinizi beğendim. Lomax. Londra’nın en hoş kadını o.”

“O Herzoslovakya’nın durumunu da bilir. Hatırlayacağınız gibi kocası oradaki elçilikle çalışıyordu. Sonra, dediğiniz gibi. Virginia çok hoştur.”

Lord Calerham. “Çok da sevimli.” diye mırıldandı.

“O halde anlaştık.” Lomax, Lord Caterham’ın yakasını bıraktı.

O da hemen bu fırsattan yararlandı. “Hoşça kalın. Siz her şeyi halledersiniz, değil mi?”

Lord Caterham geçen bir taksinin içine balıklama daldı. Bir Hristiyan başka bir Hristiyan kardeşinden ne kadar nefret edebilirse Lord Caterham da George Lomax’tan o kadar nefret ediyordu. Adamın şişman kırmızı yüzünden, sesli sesli nefes alışından, heyecan dolu patlak mavi gözlerinden nefret ediyordu. Yaklaşan hafta sonunu düşünerek içini çekti. “Sıkıcı bir durum... çok sıkıcı...” Sonra Virginia Revel’ı hatırlayarak biraz keyiflendi. “Hoş bir kadın o... çok hoş... “

BÖLÜM 4

Çok Hoş Bir Kadınla Tanışma

George Lomax hemen Whitehall'a döndü. Devlet işlerine baktığı muhteşem daireye girerken hafif bir gürültü oldu.

Bay Bill Eversleigh bir köşede dikkatle mektupları dosyalıyordu. Pencerenin yanındaki kolluk biraz önce birileri oturduğu için iyice ısınmıştı.

Pek sevimliydi. Bill Eversleigh. Yirmi beş yaşlarında, iri yarı beceriksizce tavırlı bir gençti. Yüzü çirkin ama hoş, dişleri bembeyaz ve kahverengi gözleri de dürüst bakışlıydı.

"Richardson daha göndermedi mi raporu?"

"Hayır, efendim. Arayıp sorayım mı?"

"Önemli değil. Arayan oldu mu?"

'Telefona daha çok Bayan Oscar bakıyor. Bay Isaacstein aradı. Yarın öğle yemeğini Savoy'da kendisiyle yiyip yiyemeyeceğinizi sordu."

"Bayan Oscar randevu defterime baksın. Yarın öğlen boşsam bu daveti kabul etiğini bildirsin."

"Peki, efendim."

"Ha aklıma gelmişken. Evensleigh. Benim için bir yeri aramam istiyorum. Rehbere bakın. Bayan Revel, Pont Caddesi 487 numara."

"Peki, efendim."

Bill rehberi kaparak, görmeyen gözlerle M bölümüne baktı. Rehberi gürültüyle kapayarak masadaki telefona uzandı. Tam elini ahizeye uzatacağı sırada aklına bir şey gelmiş gibi durakladı.

"Ah, şimdi hatırladım, efendim. Telefonu bozuk. Bayan Revel'ın yani. Biraz önce onu aradım da."

George Lomax kaşlarını çattı, “İşte bu çok kötü... çok kötü...” Parmaklarını kararsızca masaya vurdu.

“Eğer Önemli bir şey varsa, taksiyle Bayan Revel’ın evine gidebilirim, efendim. Sabahın bu saatinde kesinlikle evdedir.”

George Lomax duraklayarak düşündü. Bill ise heyecanla bekliyordu. Uygun cevap alır almaz, fırlayacaktı.

Sonunda Lomax. “Belki en iyisi bu olur.” dedi. “Pekâla, hemen bir taksiye binerek oraya git. Bayan Revel’i bugün saat dörtte evde olup olmayacağını sor. Önemli bir sorunu kendisiyle konuşmak istiyorum.”

“Peki, efendim.” Bill şapkasını kaparak evden çıktı.

On dakika sonra Bayan Revel’ın evinin önünde arabadan indi. Kapıyı Bayan Revel’ın uşağı açtı.

“Günaydın. Chilvers. Bayan Revel evde mi?”

“Sokağa çıkmak üzereydi, efendim.”

Merdivenin yukarısından biri seslendi. “Bill, sen misin? Kapıyı erkekçe çalışından senin geldiğini anlamıştım. Yukarı gel biraz konuşalım.”

Bill kendisine gülümseyen genç kadının yüzüne baktı. Bu sima onu ve daha birçok kişiyi sersemletir, onların saçma sapan şeyler söylemelerine neden olurdu.

Bill merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Virginia’nın uzattığı eli avuçlarının arasına aldı.

“Merhaba, Virginia.”

“Merhaba, Bill.”

Çekicilik acayip bir şeydir. Virginia Revel’den daha güzel olan yüz kadın aynı sesle. “Merhaba Bill,” diyebilirdi ama genç adamı hiç etkileyemezdi. Fakat Virginia’nın söylediği bu iki kelime Bill’i adeta sarhoş etti.

Virginia Revel yirmi yedi yaşındaydı. Uzun boyluydu ve olağanüstü narin bir vücudu vardı. O kadar orantılıydı ki vücudu, şiirler bile yazılabilirdi. Saç rengi kumraldı. Burnu biçimli, çenesi ufaktı. Yarı kapalı

göz kapaklarının arasında parıldayan gözleri peygamber çiçeklerinin rengindeydi. Dolgun dudakları hafifçe yukarı doğru kıvrılıyordu; Venüs'ün imzası diye tanımlanan şekilde. Genç kadının yüzü çok anlamlıydı. Her zaman ilgi çeken bir canlılık vardı onda. Virginia Revel'a aldırmamak imkansızdı.

Genç kadın, Bill'i tamamen lila, mavi ve yeşille dekore edilmiş küçük bir salona götürdü. "Hayatım, Dışişleri Bakanlığı seni aramayacak mı? Ben onların sensiz yapamadıklarını sanıyordum."

"Sana bizim Ukala'dan haber getirdim." Bill, şefinden böyle pek de saygılı olmayan bir şekilde söz ederdi. "Ha, aklıma gelmişken Virginia, eğer sana sorarsa telefonunun bu sabah bozuk olduğunu söyle."

"Ama değildi ki."

"biliyorum. Ama Ukala'ya öyle söyledim."

"Niçin? Bu Dışişleri'ne has oyun konusunda beni aydınlatmalısın."

Bill, genç kadına sitemle baktı. "O yalanı buraya gelip seni görmek için uydurdum."

"Ah, tatlım, ne aptalım, değil mi? Çok şekersin."

"Chilvers sokağa çıkmak Üzere olduğunu söyledi."

"Evet. Sloane Caddesi ne gideceğim. Çok güzel külotlar satan bir yer var."

"Külot mu?"

"Evet. Bill. Külot. Kalçaları toparlasın diye çıplak tene giyilir."

"Utanmalısın. Virginia. İlişkin olmayan bir adama iç çamaşırını anlatmamalısın. Hiç hoş değil bu yaptığın."

"Bill, tatlım, ama külotlarla ilgili hoş olmayan bir şey yok ki... biz zavallı kadınlar giymediğimizi iddia etsek de hepimiz korse giyeriz. Bu korse kırmızı elastik kumaştan yapılmış ve dizlere kadar iniyor. Üzerindeyken yürümek neredeyse imkansız."

"Ne korkunç! Neden giyiyorsun o zaman?"

“Çünkü onu giyince birilerinin seni arzuladığını hissediyorsun. Neyse... artık benim korselerimden konuşmayalım. George ne istiyor?”

“Bugün saat on altıda evde olup olmadığını öğrenmek.”

“Hayır, Ranclagh’ta olacağım. George neden böyle birdenbire resmileşti? Bana evlenme mi teklif edecek yoksa?”

“Buna hiç şaşmam.”

“Eğer öyleyse söyle ona. Ben içinden geldiği an evlenme teklif eden erkeklerden hoşlanırım.”

“Benim gibilerden mi?”

“Bill, sen içinden geldiği için değil artık alışkanlık edindiğin için yapıyorsun bunu.”

“Virginia, bana biraz...”

“Sus Bill, sus. Öğle yemeğinden önce böyle laflar dinleyemem. Beni ona yaşlı, senin iyiliğini isteyen, kalbi anne sevgisiyle dolu bir kadın gibi göstermeye çalış.”

“Virginia, seni o kadar çok seviyorum ki... “

“Biliyorum Bill, biliyorum. Bense sevilmeyi çok seviyorum. Ne kötü, ne ahlaksız bir kadınım, değil mi? Bu dünyadaki her hoş erkeğin bana aşık olmasını istiyorum.”

Bill sıkıntıyla. “Herhalde çoğu aşıktır.” dedi.

“Ama George’un bana aşık olmadığını umarım. Onun aşık olabileceğini sanmıyorum. George mesleğiyle evli. Başka ne dedi o?”

“Sorunun çok önemli olduğunu söyledi.”

“Meraklanmaya başlıyorum. Bill. George’un önemli saydığı şeyler pek azdır. Ranclagh’a gitmekten vazgeçeyim bari. George’a söyle saat on altıda onu uslu uslu bekleyeceğim.”

Bill saatine bir göz attı. “Bakanlığa öğleden önce yetişemem. Hadi gel birlikle yemek yiyelim. Virginia.”

“Öğle yemeği için sözüm var.”

“Boş ver. Gününü gün el ve hiçbir şeye aldırma.”

Genç kadın gülümseyerek. “Güzel bir fikir bu.” dedi.

“Çok şekersin. Virginia. Söyle... Benden hoşlanıyorsun, değil mi? Beni başkalarından daha çok beğeniyorsun.”

“Ah, sana bayılıyorum. Eğer evlenmek zorunda olsaydım... yani bir hikayede olsaydık ve kötü kalpli yönetici. ‘ Ya biriyle evlenirsin ya da yavaş yavaş işkenceyle ölürsün.’ deseydi seni seçerdim... Gerçekten... ‘Bana küçük Bill’i verin derdim.’”

“O halde... “

“Evlenmek zorunda değilim ki... Yaramaz bir dul olmak hoşuma gidiyor.”

“Benimle evlendiğin zaman da istediğin gibi davranabilirsin. Gezer dolaşırsın. Evde varlığımı hissetmezsin bile.”

“Bill, anlamıyorsun. Ben ani bir heyecanla evlenen tiplerdenim.”

Genç adam, “Yakında kendimi vuracağım “ diye mırıldandı.

“Yok, Bill’ciğim, yok. Sen yakında güzel bir kızı yemeğe götüreceksin; dün gece yaptığın gibi.”

Bay Eversleigh bir an şaşaladı. “Dorothy Kirkpatrick’i mi kastediyorsun? Şu Çengel ve Göz’de oynayan kızı? O çok iyi ve dürüst bir insan. Dostluğumuzun da kötü bir tarafı yok.”

“Tabi yok Bill. Eğlenmeni ben de istiyorum. Ama kırık kalbin yüzünden ölüyormuşsun gibi bir tavır da takınma.”

Bay Eversleigh kendini topladı. ‘Sen durumu anlamıyorsun, Virginia. Erkekler... “

“Poligamdırlar! Bunu biliyorum. Ama bazen ben de poligam olduğumdan şüpheleniyorum. Bill, beni gerçekten seviyorsan hemen yemeğe gidelim.”

BÖLÜM 5

Londra'da İlk Gece

Çoğu zaman dikkatle hazırlanan planların kusurlu bir tarafı olur. George Lomax da bir hata yapmıştı; planının zayıf bir tarafı vardı. Bill'di bu.

Bill Eversleigh çok iyi bir gençti. Usta bir kriket ve golf oyuncusuydu. Nazik ve uysaldı. Ama Dışişleri'ne akıllı değil; nüfuzlu ahbapları olduğu için girmişti. Zaten yaptığı işe de uygundu. George Lomax'ın emrindeydi. Kafasını kullanmasını gerektiren, sorumluluk yüklü bir görevi de yoklu. Her zaman George'un yanında bekliyor, onun konuşmak istemediği Önemsiz kimseleri görüyor, sağa sola koşuyor ve yararlı olmaya çalışıyordu. George Lomax büroda olmadığı zaman en rahat kolluğa yayılarak spor haberlerini okuyordu. Böyle yaparak şerefli bir geleneği yerine getirdiğini düşünüyordu.

Bill'e angarya yüklemeye alışık olan George, genç adamdan Union Castle bürosuna gidip Granarth Castle gemisinin ne zaman Londra'ya erişeceğini öğrenmesini istemişti. Bill'in iyi eğitilmiş genç İngilizlerin çoğu gibi tatlı bir sesi vardı, ama ne dediği kolay kolay anlaşılamazdı. Bu yüzden seyahat acentesindeki memur, onun Granarth değil de Carnfrae gemisini sorduğunu sandı ve geminin perşembe günü geleceğini söyledi. Bill teşekkür edip çıktı, Lomax Union Castle hatlarını bilmediği için James McGrath'ın perşembe günü geleceğine inandı. George Lomax da bu bilgiye dayanarak plan yaptı.

Onun için Lomax. Lord Caterham'ı çarşamba sabahı kulübün merdivenlerinde kıstırdığı sırada Granarth Castle gemisinin bir gün önce Southhemton'a erişmiş olduğunu duysaydı fena halde şaşırırdı. Aynı gün

sanı on dörtte ise Jimmy McGrath adıyla yolculuk yapan Anthony Cude. Waterloo İstasyonu'nda trenden iniyordu.

Genç adam bir (aksiye bindi. Kısa bir duraklamadan sonra şoföre, "Blitz Oteli'ne." dedi. Pencereden dışarı bakarak, rahatımı sağlamam iyi olur diye düşündü.

Londra'dan ayrılalı tam on dört yıl olmuştu.

Genç adam otele varınca bir oda isledi. Sonra da kısa bir gezinti yapmak için dışarı çıktı. Londra'ya dönmek hoşuna gitmişti. Tabi çok şey değişmişti.

Anthony şurada küçük bir lokanta vardı, dedi kendi kendine. Şurada, hemen Blackfairs Köprüsü'nü geçince cömert arkadaşlarımla yemek yediğimiz bir lokanta vardı. O zamanlar genç bir sosyalisttim ve uzun kırmızı bir kravat takardım. Ne kadar gençtim o günlerde. Çok gençtim...

Geri döndü. Tam Blitz Oteli'ne gitmek için karşıya geçeceği sırada bir adam ona çarptı. Anthony neredeyse dengesini kaybediyordu. Adam, özür diler gibi bir şeyler mırıldandı. Bir taraftan da Anthony'nin yüzünü dikkatle inceliyordu. Kısa boylu, tıknaz ve kılıksız bir adamdı; yabancıya da benziyordu.

Anthony otele giderken, adam beni neden öyle dikkatle süzdü, diye düşündü. Hoş bunun bir nedeninin olması da şart değildi. Benim yüzüm güneşten iyice yandı. Londra'lıların renkleri ise pek soluk.

Genç adam odasına çıktı. Birdenbire içinden gelen sese uyarak aynaya gitti ve yüzünü incelemeye başladı. Eski günlerde edindiği o birkaç arkadaşıyla yüz yüze geldiği takdirde kendisini tanıyabilecekler miydi? Usulca başını salladı. "Sanmam."

Londra'dan ayrıldığında tam on sekiz yaşındaydı. Sarı saçlı, biraz tombulca, yüzünde yaramazlığını gizleyen melekçe bir ifade olan bir çocuktu. Bu uzun boylu, bronz tenli, alaycı tavırlı adamı kimse tanıyamazdı.

Karyolanın başucundaki telefon çalınca Anthony o tarafa gitti. "Alo?"

Resepsiyondaki memur, “Bay James McGrath?” diye sordu.

“Evet, benim.”

“Bir bey sizi görmek istiyor.”

Anthony şaşırdı. “Beni mi görmek istiyor?”

“Evet, efendim. Yabancı bir bey.”

“Adı nedir?”

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra memur, “Kartını bir garsonla yukarı yollayacağım,” dedi.

Anthony telefonu kapayarak bekledi. Birkaç dakika sonra kapıya vuruldu. Küçük bir garson gümüş bir tepsiye konulmuş olan kartı getirdi.

Anthony karta bir göz attı; üzerinde bir isim yazılıydı:

Baron Loloprcljzyl

Genç adam, resepsiyondaki memur duraklamakta haklıymış, diye düşündü. Bu ad okunacak gibi değil. Gözlerini karta dikmiş öyle duruyordu. Sonra kararını verdi. “Bu beyi yukarı yollayın.”

“Peki, efendim.”

Birkaç dakika sonra Baron Lolopreljzyl’yi içeri girdi. İri yarı bir adamdı, baron. Koskocaman, yelpaze biçiminde kara bir sakalı vardı. Alnı genişti; saçları da dökülmeye başlamıştı.

Topuklarını birbirine vurarak eğildi. “Bay McGrath?”

Anthony, adamın hareketlerini yapabildiği kadar taklit etti. “Baron...” Bir sandalyeyi öne çekti. “Lütfen oturun. Sizinle daha önce tanışmak şerefine eriştiğimi sanmıyorum.”

Baron oturdu. “Öyle...” Nezaketle ekledi. “Benim için bir bahtsızlık bu.”

Anthony de aynı tavırla cevap verdi. “Benim için de öyle.”

Baron. “Şimdi konuya gelelim.” dedi. “Ben Herzoslovakya’nın Muhafazakar Partisi’nin Londra’daki temsilcisiyim.”

Anthony, “Partiyi başarıyla temsil ettiğinizden eminim,” diye mırıldandı.

Baron bu iltifat karşısında eğildi. “Çok naziksiniz, Bay McGrath sizden hiçbir şeyi saklamayacağım. Artık krallığın yeniden kurulmasının zamanı geldi. Majesteleri Kral IV. Nicholas’ın ölümünden beri taht boş.”

Genç adam, “Amin.” dedi. “Yani... Anlıyorum...”

Tahta Alles Prens Michael geçecek. İngiliz Hükümeti de onu destekliyor.”

Anthony, “Çok güzel.” diye cevap verdi. “Bana her şeyi böyle açıkladığınız için teşekkür ederim.”

“Her şey hazır... Ve şimdi siz ortalığı karıştırmaya geldiniz.” Baron, genç adama ters ters baktı.

Anthony itiraz etti. “Baron, rica ederim...”

“Evet, evet. Ben neden söz ettiğimi biliyorum. Kont Stylplitch’in günlüğü yanınızda.” Anthony’yi suçlarcasına süzdü.

“Öyle olduğunu var sayalım. Koni Stylplitch’in günlüğünün Prens Michael’la ne ilgisi var?”

“Bu günlük skandal çıkmasına neden olacak.”

Anthony adamı yatıştırmak istermiş gibi. “Günlüklerin çoğu öyledir.” dedi.

“Kont çok şey biliyordu. Bunlardan dörtle biri bile açıklansa. Avrupa’da savaş çıkar.”

Anthony güldü. “Yapmayın, canım. Durum o kadar da kötü olamaz.”

“Herkes Obolovitch Hanedanı hakkında kötü şeyler düşünecek. İngilizler çok demokrat.”

Anthony başını salladı. “Obolovitchler zaman zaman sert davrandılar herhalde. Bu onların kanında var ama İngilizler Balkan Krallıklarından her zaman böyle şeyler beklerler. Nedenini bilmiyorum ama gerçek bu.”

Baron. “Anlamıyorsunuz... “ dedi. “Hiçbir şeyi anlamıyorsunuz. Ben de açıkça konuşamıyorum.”

Anthony. “Korktuğunuz şey tam olarak nedir?” diye sordu.

“Günlüğü okumadıkça bir şey söyleyemem ama yazılanlarda bir şeyler olduğu kesin. Bu büyük diplomatlar dillerini tutmasını hiç bilmezler. Her şey altüst olacak.”

Anthony dostça. “Fazla kötümsersiniz.” dedi. “Ben yayınevlerini bilirim. Kitapların üzerine otururlar bir süre. Onları adeta kuluçkadan çıkarırlar. Kontun günlüğü de ancak bir yıl sonra yayınlanır.”

“Siz ya çok safsınız ya da çok kurnaz. Bir pazar gazetesi günlüğü hemen yayınlamaya başlayacak. Her şey kararlaştırıldı.”

“Ah!” Anthony biraz şaşırmıştı. “Ama imaları reddedebilirsiniz yine de.”

Baron üzgün üzgün başını salladı. “İmkansız... Neyse... Biz işimize bakalım. Günlüğü teslim ettiğiniz zaman bin sterlin alacaksınız, değil mi? Bakın ne kadar etraflıca bilgim var.”

“Kralcıların istihbarat grubunu kutlarım.”

“Ben size bin beş yüz sterlin teklif ediyorum.”

Anthony barona hayretle baktı. Sonra da üzüntüyle başını salladı. “Korkarım bunu yapamam.”

“Ala... Yirmi bin.”

“Ah, beni baştan çıkaracaksınız, baron. Ama istediğinizi yapamayacağım.”

“O halde ne kadar istediğinizi söyleyin.”

“Korkarım durumu anlamıyorsunuz. Sizin iyi insanlardan yana olduğunuza, günlüğün her şeyi altüst edeceğine inanmaya hazırım. Ama bana bir görev verildi. Ben de bunu yerine getirmek zorundayım. Anlıyor musunuz? Karşı tarafın beni satın almasına razı olamam. Böyle şey olmaz.”

Baron, genç adamı dikkatle dinledi. Sonra da birkaç defa başını salladı. “Anlıyorum. Bir İngiliz centilmeni olarak şerefiniz söz konusu.”

Anthony. “Şey.” dedi. “Biz bunu bu şekilde söylemeyiz ama... Aynı şeyleri kastettiğimiz belli.”

Baron topuklarını birbirine vurarak ayağa kalktı. “İngilizlerin şeref sözlerine büyük saygım vardır. Başka bir yol denememiz gerekiyor. İyi günler.” Ve odadan çıktı.

Anthony mırıldandı. “Bu sözleriyle neyi kastetti acaba? Bir tehdit miydi bu? Baronu bundan sonra bu isimle çağıracağım. ‘Baron Lolipop’ diye.”

Genç adam odada bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. Ne yapması gerektiğine karar veremiyordu. Günlüğün teslim tarihine bir haftadan daha uzun bir süre vardı. Henüz ekimin beşiydi. Anthony, günlüğü bildirilen tarihten önce vermek niyetinde de değildi. Açıkçası günlükte neler olduğunu iyice merak etmeye başlamıştı. Gemide günlüğü okumayı istemişti ama yolculuk sırasında hastalanmıştı. Kontun güç okunan, kargacık burgacık yazısını çözmeye kalkışmayı da canı istememişti. Ama arlık bu kargaşaya neyin sebep olduğunu anlamak niyetindeydi.

Yapacağı bir iş daha vardı.

Anthony ani bir kararla telefon rehberini alıp Revelları aradı. Rehberde altı Revel vardı: Edward Henry Revel, Harley Caddesi, cerrah; James Revel ve ortakları eyerciler, Lennox Revel. Abbotbury Konağı, Hampstcad; Ealing’le bir adresteki Bayan Mary Revel; Pom Caddesi 487 numarada, Bayan Timothy Revel ve Cadogan Meydanı 42 numarada Bayan Willis Revel. Genç adam bunlardan eyer yapan bir firmayla, evli olmadığı anlaşılan Bayan Mary Revel’ın üzerinde durmadı. Artık geriye dört isim ve adres kalmıştı.

Hoş, Virginia Revel’in Londra’da oturduğunu gösteren bir şey de yok. Anthony başını sallayarak rehberi kapattı. Şimdilik her şeyi şansa bırakacağım. Çoğu zaman bir şeyler olur.

Talihin Anthony Cade’e yardım etmesinin nedeni galiba genç adamın şanslı olduğuna çok inanmasıydı. Gerçekten de yarım saat sonra resimli bir dergiyi karıştırırken gözüne bir fotoğraf ilişti. Perth Düşesi tarafından yapılmış bir tablonun kopyasıydı. Doğu kıyafetleri içinde bir kadın ana figür olarak görünüyordu. Resmin altında: “Bayan Timothy Revel.

Kleopatra kılığında. Bayan Revel evlenmeden önce Lord Edgboston’ın kızı Virginia Cawthron’du” yazıyordu.

Anthony resmi inceledi. Sonra sanki ıslık çalacakmış gibi dudaklarını büzdü. Fotoğrafı dergiden yırtarak katladı ve cebine koydu. Tekrar üst kata çıktı; bavulunu açarak mektup destesini çıkardı. Katlı kağıdı cebinden çıkardı ve mektup destesinin arasına koydu.

Sonra birdenbire bir ses duyarak hızla döndü. Kapıda Anthony’nin sadece komik operalarda olduğunu düşündüğü gibi bir adam duruyordu. Çirkin kafası ve yüzündeki pis sırıtışıyla uğursuz bir görünümü vardı.

Anthony, “Burada ne işin var?” dedi. “Yukarı çıkmana kim izin verdi?”

Yabancı. “Ben istediğim yere girerim.” diye cevap verdi. İngilizcesi düzgün olmakla beraber kaba sesinden yabancı olduğu anlaşılıyordu.

Anthony, bir başka İspanyol, diye düşündü. “Çık git!”

Yabancı gözlerini genç adamın elindeki mektup destesine dikmişti.

“İstediğimi bana verdiğin zaman giderim.”

“Bunun ne olduğunu sorabilir miyim?”

Adam biraz yaklaştı. “Kont Stylplitch’in günlüğü.”

Anthony, “Seni ciddiye almam imkansız.” dedi. “Senin gibi tiplere sahnede rastlanır. Kılık kıyafetin hoşuma gitti. Seni buraya kim yolladı? Baron Lolipop mu?”

“Baron?...” Yabancı gıcırtıyı andıran sesler çıkardı.

“Demek o isim beyle okunuyor! Gargara yapmak ve havlamak arasında bir ses çıkararak. Bunu yapabileceğimi sanmıyorum; gırtlak yapım buna uygun değil. Onun için baronu yine Lolipop diye çağırmaya devam edeceğim. Demek seni o yolladı?”

Yabancı. “Hayır!” diye bağırıp öfkeyle yere tükürdü. Sonra cebinden bir kağıt çıkarıp masanın üzerine attı. “Bak! Bak ve titre lanetli İngiliz!”

Anthony adamın söylediklerine aldırmadan kağıda göz ucuyla baktı. Kağıdın üzerine kırmızı bir el resmi çizilmişti. “Bir ele benziyor ama ısrar

edersen bunun kübik bir resim olduğunu ve Kuzey Kutbu'nda şafağı gösterdiğini de kabul ederim."

"Bu Kızıl El'in işareti. Ben de bu örgütün üyesiyim."

Anthony yabancıya ilgiyle baktı. "Sahi mi? Diğer üyeler de senin gibi mi? Eugenik grup ne der bilmiyorum."

Adam öfkeyle, "Köpek!" diye hırladı. 'Köpekten daha aşağılık! Effete Krallığı'nın satın alınmış kölesi bana günlüğü ver; o zaman gitmene izin verilecek. Kardeşliğin emri bu."

Anthony, "Çok naziksiniz ama bir yanlış anlama yüzünden boşa emek harcıyorsunuz. Bana günlüğü saygıdeğer örgütünüze değil belirli bir yayınevine teslim etmem söylendi." diye cevap verdi.

Yabancı güldü. "Hıh! Oraya sağ salim erişmene göz yumulacağını mı sanıyorsun? Bırak bu aptalca konuşmaları. Günlüğü ver yoksa seni vururum." Cebinden çıkardığı tabancayı şöyle bir salladı.

Ama Anthony Cade'i iyi tartamamıştı. Genç adam kafası hızla çalışırken aynı anda harekele geçebilen insanlardandı. Bu yüzden de yabancının kendisine nişan almasını beklemeden üzerine atılarak bir vuruşla elindeki tabancayı düşürdü. Adam bu darbenin şiddetinden sarsıldı. Şimdi arkası Anthony'ye dönüktü.

Kaçırılmayacak bir fırsattı bu. Anthony ustaca bir tekmeyle adamı kapıdan dışarı fırladı. Yabancı koridora yığıldı. Anthony adamın peşinden gitti ama Kızıl El üyesi için bu kadarı yeterliydi. Çevik bir hareketle ayağa fırlayarak koridordan koşarak kaçtı.

Anthony. Kızıl El üyelerine fazla bile diye düşündü. Resim gibi görünüyordu ama tek bir tekmeyle bozguna uğradı. Acaba hangi cehennemden girdi bu adam içeri? Ama açık olan şey bu işin sandığım kadar kolay olmayacağı. Daha şimdiden Devrimci partilerle Monarşi taraftarlarının arasına düştüm bile. Yakında da herhalde Milliyetçilerle Bağımsız Liberaller temsilci gönderir. Ama ne olursa olsun ben bu gece günlüğü okumaya başlayacağım,"

Anthony, adamı takip etmedi ve odasına geri döndü. Saatine baktı, yirmi bire geldiğini görünce de bayağı şaşırdı. Odamda yemek yiyeyim. Artık sürpriz ziyaretler beklemiyorum ama yine de dikkatli olmam gerek. Sonra bir garson çağırıp istediği yemekleri söyledi. Yemekleri beklerken günlüğün bulunduğu paketi çıkarıp mektup destesinin yanına koydu.

Biraz sonra kapı vuruldu ve garson yemeklerin konmuş olduğu servis masasıyla içeri girdi. Anthony şöminenin önündeydi. Arkası garsona dönük öyle duruyordu. Genç adam dalgın dalgın önündeki aynaya bakınca çok acayip bir şey gördü.

Garson gözlerini günlüğün bulunduğu pakete dikmişti. Yan yan hiç kımıldamayan Anthony'ye baktıktan sonra usulca masaya yaklaştı. Elleri titriyor, durmadan kurumuş dudaklarını yalıyordu. Anthony, garsonu şimdi daha dikkatli izliyordu. Uzun boylu, ince yüzlü bir adamdı. bütün garsonlar gibi çevikti. Anthony, İtalyan olmalı, diye düşündü. Fransız'a benzemiyor.

Genç adam en kritik anda birdenbire döndü. Garson hafifçe irkildi. Sanki tuzluğun yerini değiştiriyormuş gibi yaptı.

Anthony sert sert, "Adın ne senin?" diye sordu.

"Giuseppe efendim."

"İtalyansın demek?"

"Evet, efendim."

Anthony, garsonla İtalyanca konuştu. Adamda, ona rahatlıkla cevap verdi. Sonunda Anthony başıyla garsona çıkabileceğini işaret etti. Giuseppe'nin getirdiği nefis yemekleri yerken durmadan düşündü.

Acaba yanıldım mı? Giuseppe pakete olağan bir merakla mı baktı? Olabilir... ama adam çok heyecanlanmıştı. Onun için bunun sadece merak olduğunu sanmıyorum. Fakat bu durum beni şaşırtıyor... Off Tanrım! Herhalde herkes o lanet olası günlüğün peşinde değil. Fazla hayalci davranıyorum.

Anthony yemekten sonra günlüğü okumaya başladı ama kontun yazısı çok okunaksız olduğu için ağır ağır ilerleyebildi. Artık durmadan esniyordu.

Genç adam dördüncü bölümde okumaktan vazgeçti. Okuduğu kısım çok sıkıcıydı. Üstelik öyle rezalete neden olacak bir şey de yoktu.

Anthony masanın üzerinde dağınık bir halde duran mektupları toplayıp bavula koydu. Kapıyı kilitlemeyi de unutmadı. Ayrıca tokmağa da bir sandalye dayadı. Sandalyenin üzerine de banyodan aldığı su şişesini yerleştirdi.

Bu hazırlıktan gururla süzdükten sonra soyunarak yatağa girdi. Yeniden kontun günlüğünü okumaya çalıştı ama gözleri kapanıyordu. Günlüğü yastığının altına koyarak ışığı söndürdü ve hemen uykuya daldı.

Genç adam birkaç saat sonra irkilerek uyandı. Buna ne sebep olmuştu? Bir ses mi? Belki de serüvenlerle dolu hayatı boyunca gelişen önsezileri onu uyarmıştı.

Bir an hiç kımıldamadan yattı. Hafif bir hışırtı duyuyordu. Sonra kendisiyle pencerenin arasında bir gölge olduğunu fark etti. Yerde, bavulun yanındaydı bu gölge.

Anthony çevik bir hareketle yataktan fırlarken ışığı da yaktı. Bavulun yanına çökmüş olan davetsiz misafir ayağa kalktı.

Garson Giuseppe'ydi bu. Sağ elinde ince uzun bir bıçak ışıldıyordu. Hemen Anthony'nin üzerine atıldı. Genç adam tehlikeyi iyice kavramıştı artık. Kendisi silahsızdı; Giuseppe'nin ise bıçak kullanmaya alışık olduğu anlaşılıyordu.

Anthony yana doğru sıçrayıp Giuseppe'nin bıçağından kurtuldu. Ondan sonra korkunç bir boğuşma başladı. İki adam yerde yuvarlanıp duruyordu. Anthony, bıçağı kullanamasın diye İtalyanın sağ kolunu tutup yavaşça geriye büklü. Bu arada İtalyan diğer eliyle Anthony'nin boğazını kavrayıp sıkmaya başladı. Anthony ise ümitsizce hâlâ adamın kolunu büküyordu.

Sonunda bıçak net bir çınlamayla yere düştü. Adam bütün gücünü kullanarak Anthony'nin elinden kurtuldu. Anthony İtalyanın kaçmasını önlemek için kapıya doğru koştu ama neden sonra sandalyeyle su şişesinin yerlerinden kımıldamamış olduklarını fark etti.

Giuseppe balkon kapısından girmişti. Şimdi de Anthony’nin kapıya doğru gitmesini fırsat bilip yine balkona fırladı. Oradan yan odanın balkonuna atladı ve içeri girerek gözden kayboldu.

Anthony, İtalyanın peşine takılmanın bir yararı olmayacağını biliyordu. Şüphesiz kaçış yolu önceden belirlenmişti. Onu takip etmekle sadece kendi başını derde sokacaktı. İçini çekerek geri döndü. Yatağa yaklaşarak elini yastığın altına sokup günlüğü çıkardı. Neyse ki bunları bavula koymamıştı. Genç adam, mektupları çıkarmak için bavulun üzerine eğildi.

Usulca küfretti; mektuplar çalınmıştı.

BÖLÜM 6

Şantaj Sanatı

İyice meraklanmış olan Virginia Revel saat on beş elli beşte Pont Caddesi'ndeki evine döndü. Kapıyı anahtarıyla açarak içeri girdi. Holde onu ifadesiz yüzlü uşağı Chilvers karşıladı.

"Affedersiniz, efendim... Biri sizi görmek isliyor... "

Virginia bir an Chilvers'ın imasını sezemedi. "Bay Lomax mı? Nerede o? Salonda mı?"

"Ah, hayır, efendim. Gelen Bay Lomax değil." Şimdi uşağın sesinde hafif bir sitem vardı. 'Tanımadığımız biri geldi, efendim. Kendisini içeri almak istemedim. Ama sizinle önemli bir sorunu konuşacağını söyledi. Anladığım kadarıyla bu Bay Revel'la ilgili bir mesele. Bu yüzden onunla konuşmak isteyeceğinizi düşündüm. Kendisini... Şey... Çalışma odasına aldım."

Virginia bir an düşündü. Kocası öleli yıllar olmuştu, ama o umursamaz tavırların altında hâlâ acıyan bir yara vardı. Başkaları ise tam tersini; Virginia'nın Tim Revel'ı hiçbir zaman sevmediğini ve ölümünde de sahte gözyaşı döktüğünü düşünüyordu.

Chilvers ekledi. "Adam bana yabancıymış gibi geldi, efendim."

Virginia'nın ilgisi biraz arttı. Kocası Dışişleri'ndendi. Kralla kraliçenin öldürülmelerinden kısa bir süre önce de Virginia'yla birlikte Herzoslovakya'ya gitmişlerdi. Belki de gelen bir Herzoslovakyalıydı. Kötü duruma düşmüş olan eski bir uşak...

Virginia çabucak başını salladı. "İyi etmişsin, Chilvers. Adam Çalışma odasında mı şimdi?"

Çevik adımlarla holü geçerek, yemek salonunun yanındaki küçük odanın kapısını açtı.

Misafiri şöminenin önündeki bir kollukta oturuyordu. Virginia içeri girince ayağa kalkarak ona dikkatle baktı. Genç kadın bir defa gördüğü birini bir daha unutmazdı. Onun için bu adamla o zamana kadar hiç karşılaşmamış olduğuna karar verdi. Virginia, uzun boylu, kaslı vücutlu bu adamın Slovak kökenli olamayacağına karar verdi. Ya İtalyan ya da İspanyol, diye düşündü.

Sonra da sordu. “Beni mi görmek istediniz? Ben Bayan Revel’im.”

Yabancı bir iki dakika cevap vermedi. Sanki genç kadını tanıyormuş gibi tepeden tırnağa süzdü.

Virginia, yabancının tavırlarındaki gizli küstahlığı hemen sezdi. Sabırsızca. “Ne istediğinizi söyler misiniz, lütfen?” diye sordu.

“Siz Bayan Revel misiniz? Bayan Timothy Revel?”

“Evet. Bunu size demin de söyledim.”

“Öyle. Beni görmeyi kabul etmekle iyi bir şey yaptınız. Bayan Revel. Aksi takdirde kocanızla konuşmak zorunda kalacaktım. Bunu uşağınıza da söyledim.”

Virginia, adama hayretle baktı. Ama içinden gelen sese uyarak adamın hatasını düzeltmekten vazgeçti. Sadece alayla, “Bunu yapmakta biraz zorluk çekerdiniz,” diye mırıldandı.

“Sanmam. Ben çok ısrarcıyımdır. Neyse... Konuya gireceğim. Belki şunu tanırsınız.” Bir zarfı havada salladı.

Virginia buna ilgisizce baktı.

“Bunun ne olduğunu bana söyler misiniz, madam?”

Genç kadın, yabancının kaçığın teki olduğuna inanmaya başlamıştı. “Bir mektuba benziyor...”

Adam zarfı Virginia’ya doğru uzattı. “Belki bu mektubun kime yazıldığının farkındasınız... “

Virginia tatlı tatlı, “Okumam yazmam vardır.” dedi. “Mektup Paris’te, Quenelles Sokağı’nda, 15 numarada oturan Yüzbaşı O’Neill’e yazılmış.”

Yabancı, genç kadının yüzünü dikkatle inceledi. “Mektubu okur musunuz?”

Virginia zarfı aldı. İçinden mektubu çıkararak bir göz attı. Sonra da adeta kaskatı kesilerek kağıdı adama uzattı. “Özel bir mektup bu. Okumam doğru olmaz.”

Yabancı alayla güldü. “İyi bir oyuncusunuz, Bayan Revel, sizi kutlarım. Şahane oynuyorsunuz. Ama imzayı inkar edebileceğinizi de sanmıyorum.”

“İmzayı mı?”

Virginia mektubu çevirdi. Sonra da hayretle donup kaldı. En aşağıda “Virginia Revel” yazılıydı. Genç kadın şaşkınlıktan bağırmamak için kendini zor tuttu ve kağıdı tekrar çevirerek başından sonuna kadar ağır ağır okudu. Sonra da düşünmeye başladı. Mektupta yazılı olanlar, bu yabancının niyetinin ne olduğunu güzelce açıklıyordu.

Adam, “E, madam?” dedi. “Bu sizin adınız, değil mi?”

Virginia. “Ah, evet,” diye cevap verdi. “Benim adım.” Tabi, ama yazı benim değil, diye ekleyebilirdi. Fakat öyle yapmadı. O baş döndürücü gülümseyişiyle yabancıya baktı. “Oturup bu meseleyi konuşalım mı?”

Yabancı şaşaladı. Genç kadının böyle davranacağını hiç ummamıştı. Önsezileri ona Virginia’nın kendisinden hiç korkmadığını fısıldıyordu.

“Önce beni nasıl bulduğunuzu öğrenmek isterim... “

“Bu kolay oldu...” Adam cebinden bir dergiden koparılmış bir resim çıkardı. Anthony Cade bu resmi görseydi hemen tanırdı.

Virginia düşünceli bir tavırla kaşlarını çatarak resmi adama geri verdi. “Anlıyorum... Gerçekten çok kolay olmuş...”

‘Tabi elimdeki tek mektup bu değil, Bayan Revel. Başkaları da var.”

Virginia, “Ah,” dedi. “Ben de ne büyük ihtiyatsızlık etmişim.”

Neşeli sesinin adamı tekrar şaşırttığının farkındaydı. Sonra yabancıya tatlı tatlı gülümsedi. “Her neyse... Bunları bana geri vermek için buraya

kadar gelmişsiniz. Çok naziksiniz.”

Bir sessizlik oldu.

Adam öksürdü. “Ben fakir bir adamım. Bayan Revel.” Tavırları anlamlıydı.

“Onun için de Ölünce cennete gideceksiniz. Ben öyle duydum.”

“O mektupları size bedava veremem.”

“Çıkış noktanız yanlış. O mektuplar bunları yazmış olan kimseye aittir.”

“Yasalara göre belki böyledir, madam. Ama mektuplar şimdi benim elimde. Hem siz yasalardan yardım isteyebilecek misiniz?”

Virginia hatırlattı. “Yasalar şantajcılara hiç acımaz.”

“Yapmayın. Bayan Revel. Ben aptal değilim. O mektupları okudum. Bir kadının aşığına yazmış olduğu bu mektupları. Hepsinden de kadının, kocasının durumu sezmesinden çok korktuğu anlaşılıyor. Mektupları kocanıza vermemi mi istiyorsunuz?”

“Bir ihtimali göz önüne almamışsınız. Bu mektuplar birkaç yıl Önce yazılmış... Ya ben o arada... Dul kaldıysam?”

Adam güvenle başım salladı. “Eğer öyle olsaydı, hiçbir şeyden korkmasaydınız, burada oturup benimle şartları konuşmazdınız.”

Virginia güldü. “Kaç para istiyorsunuz?”

“Bin sterlin karşılığı bütün mektupları size veririm. İstediğim para pek az aslında, biliyorsunuz, ama ticareti sevmem.”

Genç kadın kesin bir tavırla, “Size bin sterlin vermem.” dedi.

“Ben hiç pazarlık etmem, madam. Bin sterlin verir, mektupları alırsınız.”

Virginia düşündü. “Bana biraz zaman vermelisiniz. Bu parayı hemen bulmam kolay olmayacak.”

“Avans olarak bir şey verin. Elli sterlin mesela. Ben daha sonra tekrar gelirim.”

Virginia saate baktı. On altı on beşti. Genç kadına kapı çalmış gibi de geldi. Telaşla. “Pekâla,” dedi. “Yarın gelin ama bundan daha geç bir saatte.

On sekizde.” Duvarın önündeki masanın çekmecesini açarak bir tomar para çıkardı. “Burada kırk sterlin var sanırım. Bununla yetinmelisiniz.”

Yabancı sevinçle paraları kaptı.

Virginia, “Artık gidin,” diye mırıldandı.

Adam uysal bir tavırla odadan çıktı.

Virginia aralık kapıdan George Lomax’ı gördü. Chilvers onu yukarı kata çıkarmak üzereydi. Sokak kapısı kapanırken Virginia kuzenine seslendi.

“Buraya gelsene, George. Chilvers çayımızı buraya getir, lütfen.” Virginia pencereleri ardına kadar açtı.

George Lomax odaya girdiği zaman Virginia pencerenin önünde duruyordu. Saçtan rüzgarda uçuyordu. Gözlerinde neşeli bir pırıltı vardı. “Camları biraz sonra kapatacağım, George. Ama odanın biraz havalandırılması gerekliğini düşündüm. Holde şantajcıyla karşılaştın mı?”

“Kiminle? Kiminle?”

“Şantajcıyla, George. ŞANTAJCIYLA: şantajcıyla. Şantaj yapan adamla.”

“Virginia! Şaka yapıyorsun!”

“Çok ciddiyim, George.”

“Adam buraya kime şantaj yapmaya geldi?”

“Bana, George.”

“Virginia, ne yaptın sen?”

“Aslında hiçbir şey yapmış değilim. Nazik şantajcı beni başkasıyla karıştırdı.”

“Hemen polise haber verdin tabi.”

“Hayır, vermedim. Herhalde böyle yapmam gerektiğini düşüneceksin.”

“Şey...” George ciddi bir tavırla düşündü. “Hayır, hayır, pek de doğru olmazdı bu. Belki akıllıca davrandın. Bu olay yüzünden gazetelerin diline düşebilirdin. Hatta belki mahkemede tanıklık etmek zorunda kalırdın... “

Virginia, “Bunu isterdim,” dedi. “Yemin edip yargıçların, anlatıp durduğun bayat esprileri yapıp yapmadıklarını görmek isterdim. Geçen gün

kaybettiğim elmas broşu aramak için Vinç Caddesi’ne gitmiştim. Orada şimdiye kadar tanıdığım en hoş dedektifle karşılaştım.”

George her zamanki gibi bu ilgisiz konuşmalara aldırmadı.

“Peki, ahlaksızı nasıl engelledin?”

“Korkarım yapmasına izin verdim, George.”

“Ne yapmasına?”

“Bana şantaj yapmasın.”

George’un yüzünde dehşet dolu bir ifade belirdi. Virginia gülmemek için dudağını ısırdı. Adam, “Yani...” dedi. “Yani... Şantajcıya yanıldığını açıklamadın mı?”

Virginia, hayır, der gibi başını sallayarak yan yan kuzenine baktı.

“Virginia, sen çıldırdın herhalde!”

“Sana öyle gözükeceği muhakkak.”

“Ama neden? Tanrım! Neden böyle davrandın?”

“Bunun birkaç nedeni vardı. Bir kere adam bu işi çok güzel yapıyordu. Yani usta bir şantajcıydı. Ben de bir sanatçıyı engellemekten hiç hoşlanmam. Sonra... Bugüne kadar bana hiç şantaj yapılmamıştı...”

“Öyle olduğunu umarım!”

“Şantaj yapılan bir insanın neler hissettiğini anlamak istedim.”

“Doğrusu seni anlayamıyorum, Virginia.”

“Anlamayacağını biliyordum.”

“Adama para vermediğini umarım.”

Virginia Özür diler gibi, “Çok az...” diye açıkladı.

“Ne kadar?”

“Kırk sterlin!”

“Virginia!”

“Sevgili George. Ben bir elbiseye de bu kadar veriyorum. Yeni bir kıyafet alır gibi, yeni bir tecrübe sahibi olmak çok hoş bir şey.”

George Lomax başını salladı. Aynı anda Chilvers elinde çay tepsisiyle içeri girdiği için öfkesini ve hoşnutsuzluğunu açıklama fırsatı da bulamadı.

Çay geldiğinde Virginia uzun parmaklarıyla çaydanlığı kavrayıp çay koyarken yeniden konuya döndü.

“Böyle davranmamın bir nedeni daha vardı. George. Daha iyi ve zekice bir neden. Biz kadınların birbirimizi çekemediğimiz söylenir. Ama ne olursa olsun, ben bugün bir kadına iyilik eltim. Artık şantajcının bir başka Virginia Revel aramaya kalkacağını sanmıyorum. Adam aradığını bulduğundan emin. Zavallı kadın... O mektubu yazdığı sırada korkudan titriyordu herhalde. Bizim şantajcı onu bulsaydı kadından kolaylıkla para da sızdırırdı. Ama şantajcı şimdi başına dert aldı. Tabi bundan haberi yok. Hayatım boyunca utanılacak tek bir şey bile yapmadım. Onun için de şantajcıyla iyice oynayacağım. Ustalıkla yapacağım bunu. Hileyle George, hileyle.”

George yine başını salladı. “Bu durum hiç hoşuma gitmiyor. Hiç gitmiyor.”

“Neyse bırakalım bunları. George’cuğum. Herhalde buraya Şantajcılardan söz etmeye gelmedin. Niçin geldin buraya? Doğru yanıt: Seni görmeye! “Sen’i vurgula ve eğer tereyağında kızartılmış ekmek yemiyorsan elini anlamlı bir şekilde sık; tüm bunları yaparken gözlerinin içine bak.”

George ciddi ciddi. “Seni görmeye geldim.” diye cevap verdi. “Yalnız olduğuna da sevindim.”

Virginia bir ahududu yutarken. “Bu çok ani oldu. George,” dedi.

“Senden bir şey rica edeceğim... Ben her zaman senin son derece çekici ve sevimli bir kadın olduğunu düşünmüşümdür.”

“Ah. George!”

“Çok da zekisin!”

“Sahi mi? Bu adam da beni çok iyi anlıyor!”

“Virginia, yarın genç bir adam İngiltere’ye geliyor. Onunla tanışmanı istiyorum.”

‘Tamam, George ama bu sizin arkadaşınız. Öyle değil mi?”

Virginia başını hafifçe yana eğdi. “George, ben bilerek, isteyerek şirinlik yapamam. Çoğu zaman karşılaştığım kişilerden hoşlanırım. Onlar da benden... Soğukkanlılıkla aciz bir yabancının başını döndürmeye kalkışmam. Bence ayıp bu. Bu işi kolaylıkla yapan profesyonel güzeller var.”

“Onlardan yararlanmam imkansız. Virginia. Bu genç adam Kanadalı. Adı da McGrath... “

Virginia anladığını belli ederek. “Demek İskoç asıllı bir Kanadalı,” dedi.

“Onun İngiliz sosyetesine alışık olduğunu sanmıyorum. Bu genç adamın gerçekten kibar bir İngiliz hanımefendisinin sevimlilik ve nezaketini takdir etmesini istiyorum.”

“Kastettiğin ben miyim?”

“Tabi.”

“Neden?”

“Anlamadım?”

“Neden, dedim. Kıyılarımıza ayak basan her Kanadalının başına gerçek bir İngiliz hanımefendisi sanmıyorsun, herhalde? işin iç yüzü nedir, George? Açıkçası ben istediğin gibi davranırsam eline ne geçecek?”

“Bu seni ilgilendirmez. Virginia.”

“Nedenleri bilmezsem gidip o genç adamın başını döndüremem.”

“Virginia, bir şey yapacağın zaman hep en sıra dışı yolu denersin. Başkası olsa...”

“Başkası olsa denemez miydi? Hadi George bildiklerinin birazını paylaş benimle.”

“Sevgili Virginia. Orta Avrupa’daki bir Ülkede kısa bir süre sonra durum gerginleşecek. Bu Bay... Şey... McGrath’a Avrupa barışı için Herzoslovakya’da krallığın yeniden kurulmasının gerekli olduğunun anlatılması şart.”

Virginia sakin sakin, “Avrupa barışıyla ilgili lafların palavra,” dedi. “Ama ben hep krallık yanlısı olmuşumdur, özellikle de Herzoslovaklarınki

gibi masalsı olanların. Sözlerinden Herzoslovakya’ya kral olacak kişiyi desteklediğin anlaşılıyor. Kim o?”

George cevap vermek istemiyordu. Bu konuşma hiç de planladığı gibi gitmiyordu. Virginia acayip sorular soruyordu bir kere. Virginia’yı hep sevecen, uysal, imaları kabullenip fazla soru sormayan biri olarak düşünmüştü. Karşısındaki düşündüğü Virginia değildi. Her şeyi öğrenmeye kararlı görünüyordu; ama kadın sağduyusundan hiçbir zaman şüphe etmeyen George ne pahasına olursa olsun bir şey söylememeye kararlıydı. Hata etmişti. Virginia bu iş için uygun değildi. Aksine ciddi sorunlar bile çıkarabilirdi. Sonra şantajcı olayı da George’un iyice endişelenmesine yol açmıştı. Virginia Önemli konuları ciddiyetle ele almayan, güvenilmez biriydi.

Sonra George, Virginia’nın cevap beklediğini fark ederek istemeye istemeye. “Prens Michael Obolovitch.” dedi. “Ama bu aramızda kalsın.”

“Komik olma. George. Gazeteler imalarla dolu. Obolovitch Hanedanı konusunda yazılar yazılıyor. Kral IV. Nicholas’tan adam sanki üçüncü sınıf bir fahişe yüzünden aptallaşan bir erkek değil de azizle kahraman arası bir yaratıkmış gibi söz ediliyor.”

George irkildi. Virginia’dan yardım istemekle hata elmiş olduğundan emindi artık. Bu yüzden planından vazgeçti. Vedalaşmak için ayağa kalktığında, “Çok haklısın, sevgili Virginia. Sana bu teklifi hiç yapmamalıydım. Ama bu Herzoslovakya krizi yüzünden hükümetle karşı karşıya gelmek istemeyiz. Ama McGrath’ın gazeteciler arasında tanıdıkları olduğunu sanıyoruz. Ayrıca kral yanlısı. Onunla tanışmanın iyi bir şey olacağını düşündüm...”

“Demek açıklaman bu?”

“Evet, ama McGrath’tan herhalde hoşlanmazdın.”

Virginia bir an kuzenine baktı. Sonra da güldü. “George, sen berbat bir yalancısın.”

“Virginia!”

“Berbat bir yalancı! Berbat! Eğer ben senin gibi yetiştirilmiş olsaydım daha güzel bir yalan uydururdum. Üstelik buna inanırlardı da. Ama ben işin iç yüzünü öğreneceğim, benim zavallı George’cuğum. Bundan hiç kuşkun olmasın. Bay McGrath’ın esrarı! Bu hafta sonunda Bacalar’da bir iki ipucu bulurum herhalde.”

“Bacalar’da mı? Bacalar’a mı gidiyorsun?” George endişesini saklayacak halde değildi. Virginia’nın davet edilmesini engellemek için Lord Caterham’a zamanında yetişebileceğini ummuştu.

“Bohça bu sabah telefon etli ve beni çağırdı.”

George son defa çabaladı. “İç sıkıcı bir toplantı olacak bu sanının. Sana göre bir şey değil bu, Virginia.”

“Zavallı George’cuğum. Neden bana doğruyu söylemiyor ve biraz güvenmiyorsun? Daha geç kalmış sayılmazsın.”

George, Virginia’nın elini tuttu ve sonra yavaşça bıraktı. Soğuk soğuk, “Sana gerçeği söyledim,” dedi. Bu yalanı söylerken yüzü de kızarmadı.

Virginia takdirle başını salladı. “Bu daha iyi... Ama yine yeterli sayılmaz. Haydi, haydi somurtma George. Ben Bacalar’a geleceğim. Senin de dediğin gibi sevimliliğimle başları döndüreceğim.

Hayat birdenbire eğlenceli bir hal almaya başladı, önce bir şantajcı... Sonra diplomatça birtakım dertleri olan George... Acaba sırrını, dokunaklı bir şekilde öğrenmek isteyen her güzel kadına söyler mi? Hayır, son ana kadar hiçbir şey açıklamaz. İyi günler. George. Ah, gidiyor musun? öyle somurtma canım!”

George sıkıntıyla sokak kapısından çıkarken Virginia da telefona koştu. Bir numara çevirerek Lady Eileen Brent’le konuşmak istediğini söyledi.

“Bohça, sen misin? Yarın Bacalar’a geleceğim. Ne? Canım mı sıkılacak? Hayır, hiç de değil. Bohça, iki elim kanda olsa yine gelirim. Anlıyor musun?”

BÖLÜM 7

Bay McGrath Bir Daveti Reddediyor

Mektuplar çalınmıştı!

Anthony, bu gerçeği kabul etmekten başka bir şey yapamayacağını biliyordu. Herhalde Giuseppe'yi Blitz Oteli'nin koridorlarında kovalayamazdı. Buna kalkıştığı takdirde bütün dikkatleri üzerine çeker ve belki de bu yüzden aldığı görevi yerine getiremezdi.

Günlük de mektuplar da ambalajlı olduğu için Giuseppe günlük yerine mektupları almıştı. Anthony, hatasını anladığında Giuseppe'nin geri geleceğinden emindi. Bu saldırı için hazırlıklı olmalıydı.

Sonra aklına mektupları geri almak için gazeteye dikkatle hazırlanmış bir ilan vermek geldi. Giuseppe'nin Kızıl El Yoldaşları'nın bir piyonu ya da Muhafazakar Parti'nin bir adamı ki Anthony'ye bu daha mantıklı geliyordu olduğu düşünüldüğünde, mektuplar patronunun hiçbir işine yaramayacaktı. O da mektupları getirenin alacağı bir miktar parayı alma fırsatını kaçırmayacaktı.

Anthony bunları düşündükten sonra yatağına yatıp sabaha kadar rahat bir uyku çekti. Giuseppe'nin o gece ikinci kez saldıracağını sanmıyordu.

Anthony planını tüm ayrıntılarını düşünmüş olarak uyandı. Kahvaltısını ederken gazetelere göz attı. Hepsi Herzoslovakya'da bulunan petrol yataklarıyla ilgili haberlerle doluydu. Sonra otel müdüründen "James McGrath" adına randevu aldı. Aslında bu kadar kararlı olmasaydı görüşme olmayacaktı.

Son derece nazik bir Fransız olan otel müdürü onu odasında kabul etti.

"Beni görmek istemişsiniz... Bay... Eee... McGrath?"

“Evet. Otelinize dün öğleden sonra geldim. Akşam yemeğimi adı Giuseppe olan bir garson odama getirdi.”

Durakladı.

Müdür kayıtsızca, “O isimde bir garsonumuz olduğunu söyleyebilirim.” dedi.

“Adamın tavırlarındaki tuhaflık ilgimi çekti ama o an umursamadım. Sonra, gece odamda yavaşça yürüyen birinin çıkardığı sesle uyandım. Işığı yaktığımda Giuseppe’yi deri bavulumu karıştırırken buldum.”

Şimdi müdürün kayıtsız tavrı kaybolmuştu.

“Ama ben bu konuda hiçbir şey duymadım. Niçin hemen bana haber vermediniz?”

‘Adamla boğuştuk. Bu arada; elinde bıçak vardı. Sonunda pencereden kaçmayı başardı.”

“Daha sonra ne yaptınız. Bay McGrath?”

“Bavulumun içindekileri kontrol eltim.”

“Bir şey çalınmış mıydı?”

Anthony yavaşça, “Önemli bir şey değil,” dedi.

Müdür iç çekerek arkasına yaslandı.

“Buna sevindim.” dedi. “Ama şunu söylememe izin verin. Bay McGrath, bu konudaki tavrınızı anlayamıyorum. Oteli harekete geçirmek için hiçbir şey yapmadınız mı? Hırsızı takip etmek için?”

“Söylediğim gibi önemli bir şey çalınmamıştı. Bunun polisi ilgilendiren bir mesele olduğunun farkındayım.”

Durdu. Müdür ise söylenenden hiç hoşnut olmadığını belli ederek, “Polisi ilgilendiren... Elbette...” dedi.

‘Adamın her durumda kaçmak için bir planı olduğundan eminim. Ayrıca bir şey de çalınmadığına göre niçin polisi karıştıralım?” Müdür gülümsedi.

“Görüyorum ki, Bay McGrath, siz de benim polis çağırma taraftarı olmadığımı anlıyorsunuz. Benim açımdan tam bir felaket olurdu. Eğer

gazeteler bu büyük otelin adının bir olaya karıştığını duyarlarsa, gerçek olayın önemini umursamadan hepsi buraya üşüşür.”

Anthony, “Kesinlikle öyle olur,” diyerek müdüre katıldı. “Söylediğim gibi, önemli bir şey çalınmadığı için yaptığım doğruydu. Çalınanların hırsız için değeri yok ama benim için manevi değeri vardı.”

“Ya?...”

“Yani adam mektuplarımı çaldı.” Müdürün yüzünde sadece Fransızlarda görülebilen insanüstü bir temkin ifadesi belirdi.

“Anlıyorum,” diye mırıldandı. “Bu kesinlikle polisi ilgilendiren bir mesele değil.”

“Bu konuda anlaştık. Ama bu mektupları geri almalıyım; anlıyorsunuz, değil mi? Benim geldiğim yerde insanlar kendi işlerini kendileri yaparlar. Sizden ricam bana bu garson hakkında verebileceğiniz tüm bilgileri vermeniz.”

Müdür bir iki saniye durakladıktan sonra, “Bunda bir sakınca görmüyorum,” dedi. “Ama bu bilgileri hemen şimdi veremem. Yarım saat sonra gelirseniz istediğiniz tüm bilgileri verebilirim.”

“Çok teşekkür ederim. Yarım saat benim için de uygun.”

Anthony yarım saat sonra ofise döndüğünde, müdürün vermiş olduğu sözü tuttuğunu gördü. Masanın üzerinde Giuseppe Manelh ile ilgili bilinen her şeyin yazılı olduğu bir kağıt vardı.

“Giuseppe otele üç ay önce girmişti. Yetenekli ve tecrübeli bir garson. Oldukça iyi bir öz geçmişi var. İngiltere’ye geleli yaklaşık beş yıl olmuş.”

ikisi birlikte İtalyanın daha önce çalışmış olduğu otel ve lokantaların listesini incelediler, önemli sayılabilecek bir nokta Anthony’nin dikkatini çekti. İki otelde de Giuseppe’nin çalıştığı dönemlerde ciddi hırsızlıklar olmuştu. Ama Giuseppe hiçbir olayda şüpheliler arasında değildi. Yine de bu gerçek önemliydi.

Giuseppe adi bir otel hırsızı mıydı? Anthony’nin bavulunu karıştırması asıl işinin bir parçası mıydı? Muhtemelen. Anthony ışığı yaktığında

mektuplar elindeydi ve elini boşaltmak için paketi cebine koydu. Şu durumda olay basit bir hırsızlık gibi görünüyor.

Diğer taraftan, adamın önceki gece masada duran kağıtlara dikkatle bakmasını unutmamalıydı. Sıradan bir hırsızın dikkatini çekebilecek ne değerli bir şey ne de para yoktu masanın üstünde.

Hayır. Anthony, Giuseppe'nin dışarıdan birileri için çalıştığından emindi. Otel müdüründen edindiği belgelere dayanarak Giuseppe'nin özel hayatına dair bir şeyler öğrenip izini bulabilirdi. Kağıtları toplayıp kalktı.

"biliyorum sormam gereksiz ama acaba Giuseppe hâlâ otelde midir?"

Müdür gülümsedi.

"Yatağına da arkasında bıraktığı hiçbir şeye de dokunulmamıştı. Size saldırdıktan sonra doğruca dışarı kaçmış olmalı. Onu bir daha görebileceğimizi sanmıyorum."

"Ben de. Neyse... Çok teşekkür ederim. Bir sure daha burada kalacağım."

"Umarım onu bulursunuz. Ama itiraf etmeliyim, bulacağınızı hiç sanmıyorum."

"Ben her zaman en iyisini umarım."

Anthony'nin ilk işi. Giuseppe'yle arkadaşlık eden diğer garsonları sorgulamak oldu, ama kayda değer bir ilerleme sağlayamadı. Daha önce planladığı gibi birkaç satırlık bir ilan yazıp en çok okunan beş gazeteye gönderdi. Tam Giuseppe'nin daha önce çalıştığı lokantaya gidecekken telefon çaldı. Anthony ahizeyi kaldırdı.

"Alo!"

ifadesiz bir ses cevap verdi.

"Bay McGrath'la mı görüşüyorum.

"Evet. Siz kimsiniz?"

"Burası Balderson ve Hodgkins Yayınevi. Bir saniye, lütfen, sizi Bay Balderson'a bağlıyorum."

Saygıdeğer yayıncılarımız, diye düşündü Anthony. Onlar da endişeleniyorlar, değil mi? Endişelenmelerine gerek yok ki... Teslim gününe daha bir hafta var.

Anthony aniden coşkulu bir sesle irkildi.

“Alo! Bay McGrath’la mı görüşüyorum?”

“Evet. Buyurun.”

“Ben. Balderson ve Hodgkins Yayınevi’nden Bay Balderson. Şu günlük meselesi.”

Anthony, “Ne olmuş günlüğe?” diye sordu.

“Neler olmadı ki... Bay McGrath. bu Ülkeye Güney Afrika’dan yeni geldiğinizi biliyorum. Bu nedenle durumu anlamıyor olabilirsiniz. Bu günlük büyük sorunlar çıkarabilir. Bay McGrath. Bazen keşke onları yayınlamayı kabul etmeseydik diyorum.”

“Gerçekten mi?”

“Sizi temin ederim öyle. Şu an mümkün olduğu kadar çabuk birkaç kopyasını atmak istiyorum. Açıkçası, onu kendiniz getirmeye kalkarsanız büyük olasılıkla yayınevine ulaşamazsınız.”

“Size katılmıyorum. Ben her zaman gitmek istediğim yere giderim.”

“Bir sürü tehlikeli insanla karşı karşıyasınız. Bir ay önce buna ben de inanmazdım. Size bir şey söyleyeyim mi. Bay McGrath; bu günlük için tehdit edildik. Rüşvet teklifleri aldık ve başımızı döndüren hoş sözler duyduk. Bana sorarsanız, günlüğü yayınevine siz getirmeyin. Adamlarımdan biri otele gelip onları sizden alır.”

Anthony, “Onu da gasp etmezler mi?” diye sordu.

“Bu durumda sorumluluk bize ait olur, size değil. Günlüğü temsilcimize teslim eder ve adınıza yazılmış makbuzu alırsınız. Şey... bin sterlinlik çek size ancak çarşamba günü verilecek. Şey... Çünkü yazar... kimi kastettiğimi biliyorsunuz... avukatlarına böyle talimat vermiş. Ama isterseniz size adamımla kendi çekimi yollayabilirim.”

Anthony bir iki dakika düşündü. Günlüğü son güne kadar saklamayı düşünüyordu, çünkü sonunda çıkacak olan yaygarayı merak ediyordu. Ama yayıncının teklifi de yabana atılacak türden değildi.

İç çekerek, “Pekâla,” dedi. “Dediğiniz gibi olsun. Adamınızı gönderin. Sakıncası yoksa çeki de hemen almak isterim, çünkü gelecek çarşambadan önce İngiltere’den ayrılmayı düşünüyorum.”

“Hiçbir sakıncası yok. Yarın sabah ilk işim adamımı size göndermek olacak. Ofis dışından birini göndermek daha akıllıca olur. Londra’nın güneyinde oturan bir ahbabım var: Bay Holmes. Onu otele göndereceğim; günlüğü aldıktan sonra size bir makbuz verecek.

Bu gece otel müdürünün kasasına sahte bir paket koymanız iyi olur. Düşmanlarım bunu duyar nasıl olsa, onun içinde odanıza girip saldırmazlar.”

‘Tamam, dediğiniz gibi yapacağım.”

Anthony düşünceli bir yüz ifadesiyle ahizeyi bıraktı.

Sonra, hırsız Giuseppe’nin bilgilerini inceleyerek yarım kalan planına devam etti. Bilinmeyen bir nokta vardı Giuseppe’ye ait bilgilerde. Lokantada çalışmıştı ama hiç kimse onun özel hayatıyla ve arkadaşlarından ilgili bir şey bilmiyordu.

“Seni bulacağım, adamım.” diye mırıldandı Anthony. “Seni bulacağım ama biraz zamana ihtiyacım var.”

Londra’daki ikinci gece oldukça sakindi.

Ertesi sabah, önce Balderson ve Hodgkins Yayınevi’nden Bay Holmes’un kartı, sonra da kendisi geldi. Kibar, ufak tefek, açık tenli bir adamdı. Anthony günlüğü ona verdi ve karşılığında bin sterlinlik çeki aldı. Bay Holmes günlüğü elindeki küçük kahverengi canlanın içine attı. Anthony’ye iyi günler dileyerek ayrıldı. Her şey çok basil görünüyordu.

Anthony pencereden dışarı bakarken. “Belki de dönerken öldürülecek.” diye mırıldandı. “Acaba şimdi... çok merak ediyorum...”

Anthony bir kağıda birkaç satır yazıp çekle birlikle bir zarfa koydu. Sonra da zarfı dikkatle kapadı. Butawayo'da, Anthony'yle sohbetleri sırasında parayla fazla ilgilenmediğini söyleyen Jimmy, şimdi yüklü bir miktar paranın sahibiydi.

Anthony kendi kendine, işin biri tamam; öteki henüz yapılmadı, dedi. Şimdiye kadar ikinci işi önemsemedim. Ama bu yapmayacağım anlamına gelmez. Sanırım kimliğimi saklayarak Pont Caddesi 487 numaraya gitsem iyi olacak.

Eşyalarını toplayıp aşağı indi. Otel ücretini ödeyip bavulunun bir taksiye konmasını istedi. Rahatım arttıracak hiçbir şey yapmamalarına rağmen görevlilere bahşiş verdi. Taksi tam hareket edecekken elinde bir mektupla küçük bir çocuk koşarak yanına geldi.

"Size bir mektup var, şimdi geldi, efendim."

Anthony iç çekerek cebinden bir şilin daha çıkardı. Taksi gürültü ve egzoz dumanları arasında hareket ederken Anthony mektubu açtı.

Oldukça tuhaf bir yazıydı. Anthony konusunu anlayabilmek için mektubu tam dört kez okudu. Mektup bürokratların kullandığı resmi yazışma tarzında yazılmıştı. Ama basitçe şöyle diyordu: Bay McGrath'ın bugün perşembe günü Afrika'dan İngiltere'ye geldiğini öğrendik. Sizinle Kont Stylptitch'in günlüğü hakkında görüşmek istiyoruz. Sizden, Bay George Lomax ve adını şimdi açıklayamadığımız kişilerle görüşmeden bu konuda bir şey yapmamanızı rica ediyoruz. Ayrıca cuma günü Lord Caterham'ın konuğu olarak Bacalar'daki av partisine de katılmanızı diliyoruz.

Gizemli ve anlaşılması zor bir iletişim yöntemi. Anthony bundan çok hoşlandı.

"Sevgili yaşlı İngiltere," diye mırıldandı. "Her zamanki gibi zamanın iki gün gerisinde. Ne yazık. Ama yanlış anlamalar varken Bacalar'a gidemem. Acaba buralarda ucuz bir otel var mı? Kimse daha iyisini düşünmeden bir otele yerleşmeliyim."

Cama yaslanıp taksi şoförüne yolu yeniden tarif etti.

Taksi, Londra'nın fazla bilinmeyen otellerinin birinin önünde durdu. Ücret otelden ayrılırken ödeniyordu.

Anthony, "Anthony Cade" adına bir oda kiraladıktan sonra loş bir çalışma odasına gitti. Blitz Oteli logolu bir kağıt alıp hızla bir şeyler yazdı.

Londra'ya önceki salı günü geldiğini, günlüğü Balderson ve Hodgkins Yayınevi'ne teslim ettiğini ve en kısa zamanda İngiltere'den ayrılacağı için Lord Caterham'ın nazik davetini kabul edemeyeceğini yazdı. Mektubu. "Saygılarımla James McGrath" diye imzaladı.

Anthony zarfa pul yapıştırırken "Ve şimdi..." dedi. "İşe dönelim. James McGrath gidiyor ve Anthony Cade geliyor."

BÖLÜM 8

Bir Ölü

Virginia Revel. o perşembe günü öğleden sonra Ranelagh'ta tenis oynamıştı. Büyük siyah arabasıyla evine dönerken şantajcıyla olan randevusunu düşünerek hafifçe gülümsüyordu. Tabi adam gelirse. Adam kendini kolay ezilecek bir av gibi görmüştü. Fakat bugün bir sürprizle karşılaşacaktı.

Araba evin önünde durdu. Virginia basamaklardan çıkmadan önce durup şoförüyle konuştu.

“Karın nasıl. Watson? Demin sormayı unuttum.”

“Daha iyi sanırım, efendim. Doktor saat on sekizde tekrar geleceğini söyledi. Arabayı yine isteyecek misiniz, efendim?”

Virginia bir an düşündü. “Hafta sonunu Londra dışında geçireceğim. Paddington'tan 18.40 trenine bineceğim ama arabaya ihtiyacım olmayacak. Taksiyle gidebilirim. Sen evine dön ve doktorla konuş. Eğer karının hafta sonu için bir yere gitmesinin iyi olacağını düşünürse, bunu da yap. Masrafları ben karşılarım.”

Virginia adamın teşekkürlerini sabırsız bir baş hareketiyle keserek hızla basamaktan çıktı. Anahtarı çıkarmak için çantasını karıştırdı, ama sonra yanıma almamış olduğunu hatırlayarak telaşla zili çaldı.

Kapıyı hemen açmadılar. Virginia beklerken genç bir adam basamakları çıktı. Arkasında eski bir elbise, elinde de bir deste kağıt vardı. Üstünde açık açık “Ülkeme Niçin Hizmet Eltim?” yazılı bir kağıdı Virginia'ya uzattı. Diğer elinde ise bir kumbara tutuyordu.

Virginia yalvarırcasına, “O korkunç şiirlerden bir günde iki tane alamam.” dedi. “Bu sabah bir tane salın aldım. Yemin ederim.”

Genç adam başını arkaya atarak güldü. Virginia da ona katıldı.

Genç kadın kayıtsızca adama bakarken, Londra'daki işsizlerin içinde böyle yakışıklısı da varmış demek, diye düşündü. Adamın ince ve güçlü vücudu, bronz tenli yüzü hoşuna gitmişti. Hatta kendi kendine, keşke ona bir iş bulabilseydim, dedi.

Ama tam o anda kapı açıldı ve Virginia da işsizlik sorununu unuttu. Çünkü eşikte oda hizmetçisi Elise belirmişti.

Virginia içeri girerken, "Chilvers nerede?" diye sordu.

"O da diğerleriyle birlikte gitti, madam."

"Diğerleri de kim? Chilvers nereye gitti?"

"Dalchet'e gitti, madam. Villanıza. Telgrafta öyle diyordunuz."

Virginia iyice şaşaladı. 'Telgrafta mı?"

"Siz telgraf çekmediniz mi? Herhalde ortada bir yanlışlık yok. Telgraf bir saat önce geldi."

"Ben telgraf falan çekmedim. Ne diyordu bunda?"

"Halâ masanın üzerinde olmalı. "

Elise masada duran telgrafı kaparak Virginia'ya getirdi. "İşte madam."

Telgraf Chilvers'a çekilmişti. "Lütfen evdekilerin hepsini villaya götür. Hafta sonunda misafirler gelecek. Hazırlık yap. 17.49 trenine yetiş," yazılıydı telgrafta.

Anormal hiçbir şey yoktu. Aniden nehir kıyısındaki evinde parti düzenlemeye karar verdiğinde gönderdiği mesajlar gibiydi. Tüm ev halkını götürürdü, sadece yaşlı bir kadını eve göz kulak olsun diye bırakırdı. Aslında Virginia'nın sık sık yaptığı bir şeydi bu. Chilvers da bu yüzden şüphelenmemişti herhalde.

Elise, "Ben burada kaldım," diye açıkladı. "Bavullarınızı benim yerleştirmemi isteyeceğinizi biliyordum."

Virginia telgrafı öfkeyle fırlatıp attı. "Gülünç bir şaka bu. Bacalar'a gideceğimi pekâla biliyorsun, Elise. Daha bu sabah söyledim bunu sana."

"Fikrinizi değiştirdiğinizi sandım, madam. Bazen böyle olmuyor mu?"

Virginia hafif bir gülümseyişle bu iddianın doğru olduğunu itiraf etti. Bir taraftan da bu şakanın nedenini anlamaya çalışıyordu.

Elise elini birdenbire alnına vurarak bağırdı. “Tanrım! Belki de bu hırsızların işi! Evdekileri uzaklaştırdılar. Sonra da buraya girecekler!”

Virginia kararsızca, “Olabilir...” diye mırıldandı,

“Öyle olduğu kesin, madam. Her gün gazetelerde böyle şeyler okuyoruz. Madam, hırsızlar gelip boğazımızı kesmeden polisi arayın!”

“O kadar telaşlanma, Elise. Hırsızlar saat on sekizde gelip gırtlağımızı kesmezler.”

“Madam, yalvarırım... İzin verin de hemen gidip bir polis getireyim.”

“Neden? Saçmalama, Elise. Eğer hâlâ hazırlamadıysan yukarı çık ve Bacalar’daki parti için eşyalarımı topla. Yeni gece elbisem, beyaz krep ve... Evet, siyah kadife tuvalet. Siyah kadifenin diplomatça bir havası var, değil mi?”

Elise mesleki içgüdülerinden yararlanarak. “Madam. Nil rengi satenle şahane oluyor.” diye cevap verdi.

“Hayır, o elbiseyi istemem. Haydi, Elise’ciğim, çabuk ol. Zamanımız çok az. Datchet’e, Chilvers’a bir telgraf çekeceğim. Giderken de devriye gezen polise durumu açıklayıp eve göz kulak olmasını isteyeceğim. Elise gözlerini devirip durma. Bir şey olmadan bu kadar korkarsan, adamın biri karanlık bir köşeden fırlayıp sana bıçak çektiği zaman ne yapacaksın?”

Elise tiz bir çığlık attı. Sonra da hızla merdivenleri çıktı. Zaman zaman korkuyla omzunun üstünden bakıyordu.

Virginia yüzünü buruşturarak, küçük çalışma odasına gitti. Telefon oradaydı. Elise’in polise telefon etme fikri akıllıcaydı. Virginia da bu işi hemen halletmeyi istiyordu.

Genç kadın çalışma odasına girerek telefona doğru gitti. Sonra da eli ahizede öylece kalakaldı. Koltukta bir adam oturuyordu. Oraya yayılmıştı sanki. O telaş arasında şantajcıyı beklediğini unutmuştu. Adamın, onu beklerken uyuyakaldığı belliydi.

Virginia alaycı bir tavırla gülerek koltuğa yaklaştı. Sonra aniden yüzündeki tebessüm siliniverdi.

Adam uyumuyordu, ölmüştü.

Genç kadın daha yerdeki küçük pırıltılı tabancayı, adamın göğsündeki lekeli küçük deliği ve sarkmış çenesini görmeden anladı bunu.

Ellerini başının iki yanına bastırarak öylece durdu. O sessizlikte Elise'in merdivenden koşarak indiğini duydu.

"Madam! Madam!"

"Ne var?"

Virginia çabucak kapıya gitti. Kısa bir süre için bile olsa durumu Elise'ten saklamak istiyordu. Çünkü kadının sinir krizi geçireceğini biliyordu. Oysa doğru dürüst düşünebilmek için sükunet ve sessizliğe ihtiyacı vardı.

"Madam, kapının zincirini takmam daha doğru olmaz mı? O hırsızlar her an gelebilirler."

"Nasıl istersen... Sen bilirsin..."

Virginia zincirin şıkırtısını, sonra da Elise'nin yine koşarcasına yukarı çıktığını duydu. Rahat bir nefes aldı.

Önce kolluktaki adama, sonra telefona baktı. Ne yapması gerekliği ortadaydı. Hemen polise telefon etmeliydi.

Ama Virginia bunu yapmadı. Dehşetten felce uğramış gibiydi. Kafasında türlü düşünceler birbirini kovalıyordu. Sahte telgraf... Onun bu olayla bir ilgisi var mı? Elise geride kalmasaydı... O zaman anahtarımla içeri girecektim... Tabi anahtarı yanıma almayı unutmasaydım... Sonra kendimi evde öldürülmüş bir adamla yapayalnız bulacaktım... Bana şantaj yapmasına izin verdiğim bir adamla... Tabi bu olayın bir açıklaması vardı... Ama George bile şaşardı buna. Başkaları anlattıklarıma inanırlar mıydı? O mektuplar... Onları ben yazmadım. Ama bunu kolayca kanıtlayabilir miydim?

Virginia elini alnına bastırarak, düşünmeliyim, dedi. “Düşünmem gerekiyor... Bu adamı kim içeri aldı? Herhalde Elise değil. Kadın bunu bana hemen söylerdi... Düşündükçe olay daha da esrarlı bir hal alıyor. Yapılacak tek bir şey var. Polise telefon etmek. Genç kadın telefona uzanırken aklına kuzeni George geldi. Bir erkek... Bana gereken de bu. Alelade, aklı başında, fazla duygulu olmayan bir adam. Olayları olduğu gibi görecek ve bana ne yapmam gerektiğini söyleyecek biri... Sonra başını salladı. Hayır, George olmaz. George her şeyden önce kendi mevkini düşünür. Böyle bir işe karışmak da hoşuna gitmez. Evet, George bir işe yaramaz... Sonra yüz ifadesi yumuşadı. Tabi ya... Bill! Fazla düşünmeden ahizeyi kaldırarak Bill’i

aradı. Ama genç adam yarım saat önce Bacatar’a gitmek için yola çıkmıştı.

Virginia ahizeyi öfkeyle yerine bırakarak, “Off... Tanrım!” diye bağırdı. Bir ölüyle yalnız kalmak ve konuşacak birini bulamamak korkunç bir şeydi.

Aynı anda kapı çaldı.

Virginia irkildi. Zil tekrar çaldı. Genç kadın Elise’in yukarıda bavulları hazırladığını ve kapıyı duymayacağını biliyordu. Hole çıkarak kapıya gitti. Zinciri ve Elise’in telaşla sürdüğü sürgüleri açtı. Sonra derin bir nefes alarak kapıyı araladı.

Dışarıda o işsiz, genç adam duruyordu.

Virginia rahat bir nefes aldı. “İçeri girin. Galiba size bir iş buldum.”

Genç adamı yemek salonuna götürerek bir koltuğa oturttu. Kendisi de karşısına geçti. Şimdi onu dikkatle inceliyordu.

Sonra, “Affedersiniz,” dedi. “Siz...”

Genç adam, “Eton ve Oxford’dan mezunum,” diye cevap verdi. “Bunu soracaktınız, değil mi?”

Virginia itiraf etti. “Evet... Öyle bir şey.”

“Doğru dürüst çalışmaktan hoşlanmadığım için kötü duruma düştüm. Bana devamlı bir iş teklif etmeyeceğinizi umarım.”

Virginia hafifçe gülümsedi. “Bu biraz tuhaf bir iş...”

Genç adam memnun bir tavırla, “İşte bu çok iyi,” dedi.

Virginia, onun bronz yüzüne, ince uzun, biçimli vücuduna takdirle baktı. Sonra, “Anlayacağınız,” diye açıkladı. “Başım dertte. Dostlarımın çoğu ise... Şey... Yüksek mevkilerde kimseler. Yani kaybedecek şeyleri çok.”

“Benim kaybedecek hiçbir şeyim yok. Devam edin. Sorun nedir?”

Virginia, “Yandaki odada bir ölü var,” dedi. “Öldürülmüş... Ne yapacağımı da bilmiyorum.” Bir çocuk gibi her şeyi çabucak söylemişti.

Genç adamın bu sözleri dinlerken takındığı tavır, Virginia’nın gözüne girmesini sağladı. Yabancı sanki her gün böyle sözler duyuyordu.

Genç adam hafif bir memnunlukla, “Çok güzel,” diye mırıldandı. “Amatör dedektif olmayı her zaman istemişimdir. Gidip cesede bakalım mı? Yoksa önce bana olanları anlatmayı mı tercih edersiniz?”

“Önce size olanları anlatmam daha iyi olacak sanırım.” Virginia, olayı nasıl özetleyeceğini düşünmek için bir an durdu. Sonra sakin bir tavırla konuşmaya başladı. “Bu adam dün evime geldi. Kendisini ilk defa görüyordum. Yanında bazı mektuplar vardı. Aşk mektupları. Benim adıma imzalanmışlardı... “

Genç adam usulca ekledi. “Ama aslında o mektupları siz yazmamıştınız.”

Virginia, ona hayretle baktı. “Nasıl bildiniz?”

“Tahmin eltim... Neyse... Siz devam edin.”

“Bana şantaj yapmak istedi. Ben de... Bilmem bunu anlayabilecek misiniz? Bende buna göz yumdum.” Virginia, adama yalvarırcasına baktı.

Yabancı başını salladı. “Tabi anlıyorum. Şantaj yapılan birinin neler hissettiğini anlamak istiyordunuz.”

“Ne kadar zekisiniz! Gerçekten öyle!”

Genç adam alçak gönüllülükle, “Ben çok zekiyimdir,” dedi. “Ama pek az kimse bunu anlar. Çünkü insanların çoğunun hayal gücü yoktur.”

“Herhalde... Neyse... O adama bugün saat altıda gelmesini söyledim. Tenisten eve döndüğüm zaman evde oda hizmetçisinden başka kimsenin olmadığım gördüm. Diğerlerini sahte bir telgrafla buradan uzaklaştırılmışlardı. Sonra da çalışma odasına girdim ve o adamı buldum. Vurulmuştu.”

“Onu içeri kim almış?”

“Bilmiyorum. Oda hizmetçim böyle bir şey yapmış olsaydı bunu bana haber verirdi.”

“O olanları biliyor mu?”

“Elise’e hiçbir şey söylemedim.”

Genç adam başını sallayarak ayağa kalktı. “Şimdi cesede bir bakalım. Ama size şunu söylemem de gerekiyor. En iyisi gerçeği açıklamaktır. Bir tek yalan, yenilerini uydurmak zorunda bırakır insanı. Devamlı yalan söylemek de can sıkıcı bir şeydir.”

“O halde polise telefon etmemi istiyorsunuz.”

“Herhalde... Ama önce şu adama bir bakalım.”

Virginia kapıya doğru gitti. Bir an eşikte durarak omzunun üzerinden genç adama baktı. “Sahi... Bana adınızı söylemedin iz.”

“Adım mı? Adım Anthony Cade.”

BÖLÜM 9

Anthony Bir Ölüyü Ortadan Kaldırıyor

Anthony, Virginia'nın peşinden odadan çıktı. Usulca gülümsüyordu. Olaylar umulmadık bir yönde gelişmişti.

Ama genç adam ölünün üzerine eğilirken tekrar ciddileşti. "Vücudu hâlâ sıcak!" sesi sertti. "Bu adam öleli yarım saat bile olmamış."

"Yani onu ben gelmeden biraz önce mi öldürmüşler?"

"Evet." Anthony doğruldu. Kaşları çatılmıştı. Sonra, Virginia'nın önemini hemen anlamadığı bir soru sordu. "Oda hizmetçiniz bu odaya girmedi, değil mi?"

"Girmedi."

"Sizin buraya girdiğinizi biliyor mu?"

"Evet... Kapıya giderek onunla konuştum."

"Cesedi bulduktan sonra mı?"

"Evet."

"Ve ona hiçbir şey söylemediniz öyle mi?"

"Söylemem daha mı iyi olurdu? Onun sinir krizi geçireceğini düşündüm. Anlayacağınız Elise Fransız. Hemen telaşlanıp heyecanlanıyor... Salim kafayla durumu düşünmek istedim."

Anthony başını salladı ama bir şey söylemedi.

"Hizmetçime söylemem daha mı iyi olurdu?"

"Evet. Ne yazık ki bunu yapmamışsanız. Bayan Revel. Eğer cesedi eve döner dönmez hizmetçinizle birlikte bulsaydınız, o zaman her şey kolaylaşırdı. O zaman adamın siz eve dönmeden öldürülmüş olduğu düşünülürdü."

"Ama şimdi adamım ben eve döndükten sonra ah, anlıyorum."

Anthony, genç kadının bu fikri düşünmesini seyretti. Dışarıda, merdivenlerde kadınla konuştuğu zaman oluşan ilk izlenimlerinin doğru olduğunu gördü. Evet, yanılmamıştı. Virginia Revel yalnızca güzel değil aynı zamanda cesur ve akıllı bir kadındı.

Virginia soruna öylesine dalmıştı ki, bu yabancının adını nereden bildiğini düşünmedi bile.

Usulca, “Elise tabancanın sesini neden duymadı acaba?” diye mırıldandı.

Anthony açık pencereyi işaret etti. Dışarıdan geçen bir arabanın egzoz gürültüsü duyuluyordu. “Görüyorsunuz ya? insan Londra’da tabanca sesini pek fark edemez.”

Virginia hafifçe ürpererek kolluktaki ölüye döndü. “İtalyana benziyor...”

Anthony, “İtalyan o,” dedi. “Asıl mesleği garsonluktu. Boş zamanlarında da şantaj yapıyordu. Adı da Giuseppe olabilir.”

Virginia bağırdı. “Tanrım! Siz Sherlock Holmes musunuz?”

Anthony üzgün üzgün başını salladı. “Hayır. Korkarım ben sadece bu oyunda hile yapıyorum. Size daha sonra meseleyi anlatırım. Bu adam size bazı mektuplar gösterdi ve para istedi, öyle mi? Peki, siz ona para verdiniz mi?”

“Evet, verdim.”

“Ne kadar?”

“Kırk sterlin.”

“İşte bu çok kötü.” Ama Anthony’nin öyle şaşırmış gibi bir hali de yoktu. “Şimdi şu telgrafa bakalım.”

Virginia telgrafı getirdi. Anthony buna bir göz attı ve yüzünün ifadesi de ciddileşti.

“Ne var?”

Telgrafı uzatarak parmağıyla çekildiği merkezi işaret etti. “Bames... Siz de bugün öğleden sonra Ranclagh’taymışsınız. Telgrafı sizin oradan çektiğinizi söyleyebilirler.”

Virginia, Anthony'nin söylediklerinden etkilenmişti. Sanki bir ağ etrafını sarıyormuş gibi geldi. Anthony Cade, onu, sezdiği ama açıklık getiremediği şeyleri iyice görmeye zorluyordu.

Genç adam mendilini çıkararak eline sardı. Eğilip tabancayı aldı. "Biz suçlular dikkatli olmalıyız." özür diliyormuş gibi bir hali vardı. "Parmak izlerini kastediyorum." Sonra birdenbire bütün vücudu kaskatı kesildi. Konuşmaya başladığı zaman sesi de değişmişi. Sen ve haşindi bu ses. "Bayan Revel, daha Önce bu tabancayı hiç gördünüz mü?"

Virginia şaşkın şaşkın, "Yo..." dedi.

"Bundan emin misiniz?"

"Kesinlikle."

"Tabancanız var mı?"

"Hayır."

"Daha önce var mıydı?"

"Hayır. Hiçbir zaman."

"Bundan emin misiniz?"

"Tabi, eminim."

Anthony bir an genç kadını dikkatle süzdü. Sesinin tonu Virginia'yı şaşırtmıştı. Bu yüzden o da Anthony'ye bakıyordu.

Genç adam, "Çok garip..." diye mırıldandı. "Peki, buna ne diyeceksiniz?"

Tabancayı uzattı. Ufak, zarif, adeta oyuncak gibi bir şeydi. Ama yine de öldürücüydü. Kabzaya ise Virginia adı oyulmuştu.

Genç kadın. "Ama... Olamaz!" diye bağırdı.

Gerçekten şaşırmış olduğu o kadar belliydi ki, Anthony, ona inandı. Usulca. "Oturun," dedi. "Bu işin göründüğü kadar basit olmadığı anlaşılıyor. Bir kere... varsayımımız nedir? Ancak iki ihtimal olabilir. Bir... O mektupları yazmış olan asıl Virginia şantajcıyı izledi. Adamı vurdu. Tabancayı yere atarak mektupları çaldı ve kaçtı. Bu olabilir, değil mi?"

Virginia islemeye istemeye. "Herhalde..." diye cevap verdi.

“İkinci varsayım daha ilgi çekici. Giuseppe’yi öldürmek isleyen kişi cinayeti sizin üzerinize yıkmak niyetindeydi. Hatta belki de asıl amacı buydu. Giuseppe’yi başka bir yerde de kolaylıkla öldürebilirdi. Ama onu buraya çekmek için bir hayli uğraştı. Ayrıca bu kimse Datchet’te villanız olduğunu evde kimlerin bulunduğunu, neler yaptığınızı hatta bugün öğleden sonra Ranclagh’a gittiğinizi biliyordu. Belki bu sorum size komik gelecek ama... hiç düşmanınız var mı Bayan Revel?”

“Yok, tabi, özellikle böyle bir düşman.”

Anthony, “Şimdi sorun şu: ne yapacağız?” dedi. “Önümüzde iki yol var: A. Polise telefon edebiliriz. Onlara bütün hikayeyi anlatırsınız. Mevkiinizin ve lekesiz hayatınızın bir etkisi olacağını umarsınız. B. Ben cesedi ortadan kaldırmaya çalışırım. Tabi ben B planını uygulamayı istiyorum. Zira bir cinayeti kurnazlıkla gizleyip gizleyemeyeceğimi anlamayı her zaman istemişimdir. Ama ne yazık ki kan dökmekten hoşlanmıyorum. Herhalde genel olarak A planı daha uygun. Tabi bir de A’nın düzeltilmiş şekli var. Yani polise telefon ederiz ama tabancayı ve mektupları saklarız. Tabi onlar hâlâ Giuseppe ‘deyse.”

Anthony, ölünün ceplerini çabucak aradı.

“Tamamen temizlenmiş; Üzerinde hiçbir şey yok. O mektuplar yüzünden daha bir sürü sorun çıkacak sanırım. A, bu da ne? Cebinde delik varmış. Asların içine bir kağıt parçası kaymış.”

Konuşurken kağıdı çıkarmıştı. Bunu ışığa doğru tuttu. Virginia da ona yaklaştı.

Anthony. “Ne yazık ki gerisi yok,” diye mırıldandı. “Bacalar 23.45 Perşembe Bir randevuya benziyor bu.”

Virginia bağırdı. “Bacalar mı? Çok garip!”

“Nesi garip? öyle aşağılık bir adam için köşkün fazla kibar olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

“Bu akşam Bacalar’a gideceğim... Daha doğrusu gidecektim.”

Anthony çabucak genç kadına doğru döndü. “Ne dediniz, ne dediniz?” ‘ ’

Virginia tekrarladı. “Bu akşam Bacalar’a gidecektim.”

Anthony, ona bakakaldı. “Durumu anlamaya başlıyorum... Tabi yanılıyor olabilirim ama bu yüne de ilgi çekici bir fikir. Ya biri Bacalar’a girmenizi önlemek istiyorsa?”

Virginia hafifçe gülümsedi. “Kuzenim George Lomax oraya gitmemi istemiyor. Ama George’un cinayet işleyeceğini düşünemem.”

Anthony gülümsedi. Derin derin düşünüyordu. “Polis çağırsak bugün Bacalar’a gidemezsiniz. Hatta yarın bile... Oysa ben sizin Bacalar’a gitmenizi çok istiyorum. Bunun o tanımadığımız dostlarımızı sarsacağından eminim. Bayan Revel bana güvenebilir misiniz?”

“Yani B planını mı uygulayacaksınız?”

“Evet, ilk iş sizin oda hizmetçisini evden uzaklaştırmalıyız. Bunu başarabilir misiniz?”

“Kolaylıkla.” Virginia hole çıkarak yukarıya seslendi. “Elise! Elise!”

“Madam?”

Anthony iki kadının çabuk çabuk konuştuklarını duydu. Sonra sokak kapısı açılıp kapandı. Virginia tekrar çalışma odasına girdi.

“Elise gitti. Onu parfüm almaya yolladım. Bunu satan mağazanın sekize kadar açık olduğunu da söyledim. Bu doğru değil tabi. Elise eve uğramadan daha sonraki trenle beni izleyecek.”

Anthony takdirle. “Güzel,” dedi. “Şimdi cesedi ortadan kaldırma işine başlayabiliriz. Pek eski bir yöntem bu ama korkarım size evde sandık olup olmadığını soracağım.”

“Tabi var. Bodruma inelim. Oradan beğendiğinizi alırsınız.”

Bodrumda türlü sandık duruyordu. Anthony uygun boyda, sağlam bir şey seçti. “Ben işin bu bölümünü kendi başıma başarırım. Siz yukarı çıkıp hazırlanın.”

Virginia bu emri yerine gelirdi. Tenis kılığını çıkararak kahverengi bir tayyör ve turuncu, şirin bir şapka giydi. Aşağıya indiği zaman Anthony holde kendisini bekliyordu. Kayışlarla düzgünce bağlandığı sandık da yanındaydı.

Genç adam. “Size hayat hikayemi anlatmayı isterdim.” dedi. “Ama bu akşam bir hayli işimiz var. Şimdi size yapacaklarınızı söyleyeceğim. Bir taksi çağırın. Bavullarınızı buna koydurun. Sandığı da öyle. Paddington İstasyonu’na gidin. Oradan sandığı ‘emanet’ kısmına bırakın. Ben de peronda olacağım. Yanımdan geçerken emanet makbuzunu düşürün. Ben bunu yerden alacak ve size verir gibi yapacağım. Ama aslında makbuz bende kalacak. Ondan sonra Bacalara gidin ve her şeyi de bana bırakın.”

Virginia. “Çok iyisiniz,” diye cevap verdi. “Bir ölüyü bir yabancının üstüne yıkmam gerçekten ayıp.”

Anthony kayıtsızca, “Bu durum hoşuma gidiyor,” dedi. “Eğer arkadaşım Jimmy McGrath burada olsaydı, size böyle serüvenlerden hoşlandığımı söylerdi.”

Virginia, ona hayretle baktı. “Ne dediniz? Jimmy McGrath mı?”

Anthony de genç kadını dikkatle süzdü. Evet. Neden sordunuz? Ondan söz edildiğini mi duydunuz?”

“Evet... Hem de yakınlarda.” Virginia bir an kararsızca durakladı. “Bay Cade, sizinle konuşmam gerekiyor. Bacalar’a gelemez misiniz?”

“Beni kısa bir süre sonra tekrar göreceksiniz. Bayan Revel. Şimdi ben usulca arka kapıdan kaçacağım. Siz cüretle ön kapıdan çıkarak taksiye bineceksiniz.”

Planı başarıyla uyguladılar. İkinci bir taksiye binen Anthony istasyona zamanında erişti. Genç kadının düşürdüğü makbuzu aldı. Sonra gidip, o gün daha önce gerekir düşüncesiyle kiraladığı eski arabayı gelirdi. Sandığı emanetten alarak, otomobillin bagajına yerleştirdi.

Sonra hızla yola çıkarak. Londra’dan ayrıldı. Tenha bir yerde arabadan inerek önce plakaları çamurla sıvadı. Sonra da sandığı açarak Giuseppe’nin

cesedini çamların arkasına bıraktı.

Tekrar arabaya binerek uzaklaştı. Bütün bu işler bir buçuk dakika da olup bitmişti. Anthony, Londra'ya doğru döndü. Ama şehre girmeden otomobil bu sefer de bir korunun önünde durdurdu. Arabadan inerek dev bir ağaca tırmandı. En üstteki dallardan birine, küçük bir paketi bağladı.

Bir taraftan da, tabancayı gizlemek için güzel bir yol bu, diye düşünüyordu. Herkes etrafta dolaşıyor, gölleri tarıyor. Ama İngiltere'de bu ağaca tırmanabilecek babayiğit pek az.

Anthony, Londra'ya dönerek tekrar Paddington İstasyonu'na gitti. Sandığı yine emanete bıraktı. İyice acıkmıştı. Gözlerinin önünde canlı biftekler ve kızarmış patatesler beliriyordu. Ama saatine bakarak üzüntüyle başını salladı. Arabaya yeniden benzin doldurtarak tekrar yola çıktı. Bu sefer kuzeye doğru gidiyordu.

Anthony, arabayı Bacalar'ın bahçesinin önünde durdurduğu zaman saat yirmi üç otuzu geçiyordu. Genç adam, çevik bir hareketle yüksek duvara tırmandı. Bahçeye atlayarak köşke doğru gitti. O sırada ahırlardaki kulenin saati çalmaya başladı.

23.45... Kağıt parçasında yazılı olan saati bu. Anthony artık verandaya erişmişti. Başını kaldırmış köşke bakıyordu. Etraf karanlık ve sessizdi.

Genç adam, "Bu politikacılar da erkenden yatıyorlar," diye mırıldandı.

Sonra birdenbire bir ses duydu. Bir silah sesi. Anthony çabucak döndü. Ses evden gelmişti. Bundan emindi. Bir dakika daha bekledi. Ama etrafa sanki bir ölüm sessizliği çökmüştü. Sonunda camlı kapılardan birine gitti. Kendisini şaşırtan gürültünün oradan geldiğini sanıyordu. Anthony kapıyı yokladı. Kilitliydi bu. Genç adam sonra diğer kapı ve pencereleri denedi. Bir taraftan da dikkatle etrafa dinliyordu. Ama derin sessizlik sürüp gidiyordu.

Anthony sonunda kendi kendine, herhalde bana Öyle geldi, dedi. Veya ormanda biri izinsiz avlanıyordu. Dönerek bahçede ilerledi. Ama anlaşılmaz bir huzursuzluk duyuyordu. Endişeliydi.

Omzunun üzerinden köşke bir göz attı. Aynı anda ilk kattaki pencerelerin birinden dışarıya ışık süzüldü. Sonra söndü. Köşk yine karanlıklara gömüldü.

BÖLÜM 10

Bacalar

Müfettiş Badgworthy odasındaydı. Saat sekiz buçuğa geliyordu. Müfettiş uzun boylu, tıknaz bir adamdı ve ağır bir yürüyüşü vardı. Polis memuru Johnson ise karşısında bekliyordu. Bu mesleğe yeni başlamış olan delikanlı yumurtadan henüz çıkmış bir civcive benziyordu.

Masadaki telefon çalmaya başlamıştı. Badgworthy her zamanki ciddi tavrıyla ahizeye uzandı. “Evet, Market Basing Karakolu. Ben Müfettiş Badgworthy. Ne?...” Müfettişin tavırlarında hafif bir değişme oldu. Müfettişin Johnson’ın üstü olduğu gibi kendisinin de üstleri vardı. “Evet, lordum. Affedersiniz lordum, ne dediğinizi anlayamadım.” Müfettiş karşısındakinin anlattıklarını dinlerken yüzünde acayip ifadeler birbirini izledi. Adam sonunda, “Hemen lordum,” diyerek telefonu kapattı.

Sonra kendisini pek önemli bulduğunu belirten bir tavırla Johnson’a döndü. “Bacalar’dan... Sayın Lord telefon etti... Bir cinayet işlenmiş.”

Johnson etkilenmişti. “Cinayet mi?”

Müfettiş büyük bir memnuniyetle tekrarladı. “Cinayet.”

“Ne! Tom Pearse’ın sevgilisini vurmasından beri orada hiç cinayet işlenmedi.”

Müfettiş üzüntüyle. “Konuşulanlara bakılırsa o da cinayet de değildi.” dedi.

“Bu yüzden asılmadı da,” dedi Johnson karamsarca. “Gerçek olan da bu değil mi, efendim?”

“Öyle, Johnson. Sayın lordun misafirlerinden biri... Yabancı bir bey vurulmuş. Pencereler acıkmış ve dışarıda ayak izleri varmış.”

Johnson hayal kırıklığına uğramıştı. “Ölünün yabancı olmasına üzüldüm.” Çünkü bu durum cinayeti daha tatsız bir hale sokuyordu. Johnson’a göre yabancılar kolaylıkla vurulup öldürülen kimselerdi.

Müfettiş sözlerini sürdürdü. “Sayın Lord iyice telaşlanmıştı. Dr. Cartwright’ı bulup hemen köşke götürelim. Birilerinin o ayak izlerini silmeyeceğini umarım.”

Badgworthy çok mutluydu. Bir cinayet! Hem de Bacalar’da. Vaka Müfettiş Badgworthy’nindi. Bir ipucu da vardı. Sansasyonel bir tutuklama. Ünlü müfettiş için itibar ve terfi.

Badgworthy umarım Scotland Yard bu işe burnunu sokmaz, diye düşündü. Bu düşünce bir an için canını sıktı. Bu şartlar altında olmaması mümkün değildi.

Oldukça genç ve ilgi çekici olan Dr. Cartwright’ın evinin önünde durdular. Doktorun tavırları Johnson’ınkilerle neredeyse aynıydı. Büyük bir şaşkınlıkla, ‘Tanrım, sen bizi koru,” dedi. “Tom Pearse’tan beri burada hiç cinayet işlenmemişti.”

Müfettiş Badgworthy ve Johnson, doktoru da alarak onun arabasıyla Bacalar ‘a doğru yola çıktılar. Neşeli Kriketçiler Hanı’nın önünden geçerlerken doktor kapıda bir adamın durduğunu fark elli.

“Bir yabancı. Yakışıklı biri. Buraya ne zaman geldi acaba? Ve Kriketçiler Hanı’nda ne yapıyor? Onu şimdiye kadar köyde hiç görmedim. Herhalde dün gece geldi buraya.”

Johnson, “Trenle gelmedi,” dedi. Ağabeyi istasyonda hamaldı. Bu yüzden her zaman köye gelip gidenler hakkında bilgisi olurdu.

Müfettiş. “Dün Bacalar’a kimler geldi?” diye sordu.

“Lady Eileen 15.40 treninden indi. Yanında iki bey vardı. Bir Amerikalı, bir de subay. Yanlarımda özel uşakları yoktu. Sayın Lord ise yanında yabancı bir bey ve onun yardımcısıyla 17.40’ta geldi. Herhalde öldürülen de o. Bay Eversleigh da aynı trendeydi. Bayan Revel ise 19.25’ten çıktı. Bu trende bir yabancı daha vardı. Gaga burunlu, kabak

kafalı biri. Bayan Revel'ın oda hizmetçisi ise 20.56'dan indi." Johnson nefes almak için durdu. "Kriketçilere gidecek kimse yoktu," diyerek başını salladı.

Müfettiş, "Neşeli Kriketçi'deki yabancı arabayla geldi demek," diye mırıldandı. "Johnson, dönüşle handa bir soruşturma yap. Köye gelen bütün yabancılar hakkında bilgi toplamalıyız. O genç adamın yüzü güneşten iyice yanmıştı. Onun da dışarıdan bir yerden geldiği belli."

Badgworthy kendinden emin bir yüz ifadesine büründü. Sanki bu adamın kolay yakalanamayacak biri olduğunu ima ediyordu.

Araba Bacalar'ın park girişlerinden geçti. Herhangi bir rehberde bu tarihi yerin tanıtımı bulunabilirdi. Yirmi bir sterline satılan İngiltere'nin Tarihi Evleri kitabında üçüncü sırada yer alıyordu. Perşembe günleri Middlingham'dan insanlar gelip evin halka açık bölümlerini ziyaret ederlerdi. Tüm bunlar göz önüne alındığında Bacalar'ı tarif etmek gereksizdi.

Kapıda onları tavırları kusursuz, beyaz saçlı bir kahya karşıladı.

"Hiç alışık değiliz." dedi. "Yani bu duvarlar arasında cinayet işlenmesine. Ama artık zaman kötü. Felaketleri soğukkanlılıkla karşılayıp son nefesimize kadar bu tür şeylerle bir daha karşılaşmamayı ümit ederim. Sayın Lord sizi bekliyor, buradan lütfen."

Kahya onları lordun şahane salonlarından bıktığı zaman sığındığı küçük odaya götürdü.

"Polis ve Dr. Cartwright, lordum."

Lord Caterham küçücük odada bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. "Hah! Nihayet geldiniz. Müfettiş bey, nasılsınız? Cartwright? Kötü bir olay bu. Çok kötü." Caterham parmaklarını saçlarının arasına soktu. Saçları kabarınca bir soyluya benzer hiçbir hali kalmadı.

Cartwright önem vermez bir ifadeyle, "Ceset nerede?" diye sordu.

Caterham bu soruyla rahatlamış gibi doktora döndü. "Divan Salonu'nda... onu orada bulduk. Ölüye dokunmalarına izin vermedim,

yöntem böyle sanırım.”

Müfettiş başını salladı. “Doğru, sayın lordum.” Not defteriyle kalemini çıkardı. “Cesedi kim buldu? Siz mi?”

Lord Caterham, “Tanrım! “diye bağırdı. “Hayır, benim her sabah böyle kör karanlıkla kalktığımı sanmıyorsunuz ya! Ölüyü hizmetçilerden biri buldu ve sanırım ciyak ciyak bağırdı. Ben kadının çığlıklarını duymadım. Sonra bana koştular. Tabi ben de kalkıp aşağıya indim. İşte böyle... “

“Ölünün misafirlerinizden biri olduğunu gördünüz, değil mi?”

“Evet, müfettiş bey.”

“Adı?”

Bu pek basit soru Lord Caterham’ı fena sarstı. Adam bir iki defa ağzını açtı, sonra da kapattı. Nihayet usulca, “Yani... Yani... Adını mı soruyorsunuz?” dedi.

“Evet, sayın lordum.”

Caterham sanki ilham gelmesini bekliyormuş gibi odada etrafına bakındı. “Adı... Şeydi... Evet, tabi ya... Kesinlikle... Yani Kont Stanislaus’du.” Lordun hali o kadar tuhaftı ki Badgworthy not almayı bırakıp ona bakakaldı. Tam o anda huzursuz lordun yüzünde bir memnuniyet ifadesi belirdi.

Aynı anda kapı açılarak içeriye genç bir kız girdi. Esmer, uzun boylu ve inceydi. Şirin, çocuksu bir yüzü vardı. Azimli bir insan olduğu her halinden anlaşılıyordu. Lady Eileen Brent’ti bu; Lord Caterham’ın büyük kızı. Arkadaşları onu “Bohça” diye çağırıyorlardı.

Genç kız diğerlerini selamladıktan sonra babasına döndü. “Onu buldum.”

Müfettiş bir an için genç bayanın eli kanlı katili yakaladığını sandı, ama daha sonra böyle olmadığını anladı.

Lord Caterham rahat bir nefes aldı. “Aferin. Ne dedi o?”

“Hemen gelecek. ‘Çok ihtiyatlı’ davranacakmışız.”

Caterham öfkeyle, “George Lomax’tan da böyle ahmakça bir söz beklenirdi zaten,” diye söylendi. “Neyse... O gelince, ben de bu olayla bütün ilişkimi keseceğim.”

Doktor, “Öldürülen adamın adı Kont Stanislaus muydu?” diye sordu.

Baba kız bakıştılar.

Sonra Caterham ağırbaşlı bir ifadeyle. “Tabi.” dedi. “Demin söyledim ya.”

Cartwright. “Demin bundan pek emin değilmişsiniz gibi bir haliniz vardı da... “ diye mırıldandı. Gözlerinde hafif bir pırıltı belirmişti.

Lord Caterham ona sitemle baktı. Sonra da kısaca. “Sizi Divan Salonu’na götüreyim.” deyip dışarı çıktı.

Diğerleri onu izlediler. Müfettiş en arkada, etrafa dikkatli bakışlar fırlatarak yürüyordu. Sanki bir resim çerçevesinde ya da bir kapı arkasında bir ipucu bulmayı umuyordu.

Lord Caterham bir odanın önünde durarak cebinden bir anahtar çıkardı. Kapıyı çabucak açtı. Duvarları meşe kaplı büyük bir odaya girdiler. Buradaki pencereler verandaya açılıyordu. Odada büyük bir yemek masası, bir sürü meşe sandık ve birkaç tane de eski fakat şık sandalye vardı. Duvarlarda ölmüş ve yaşlı Caterhamların portreleri asılıydı.

Sol duvarın yanında, kapıyla pencere arasında bir adam sırtüstü yatıyordu. Kolları iki yana açılmıştı.

Dr. Cartwright ilerleyerek ölünün yanında diz çöktü. Müfettiş ise pencerelere gitti; oradaki kapatılmış ama kilitlenmemişti. Dışarıda kapıya yaklaşan, sonra da uzaklaşan birinin bıraktığı ayak izleri vardı.

Müfettiş başını salladı. “Belirli bir şey bu... Ama içeride de ayak izleri olmalıydı. Parke zeminde kolaylıkla görülürdü.”

Bohça atıldı. “Ben bunu açıklayabilirim sanırım... Hizmetçi bu sabah zeminin yarısını cilalamış, cesedi ondan sonra görmüş.

Buraya girdiği zaman içerisi karanlıkmış. Pencerelere giderek perdeleri açmış; sonra da yere eğilmiş, ölü masanın arkasında olduğu için de önce

onu fark etmemiş.”

Müfettiş başını salladı.

Lord Caterham oradan kaçmak için sabırsızlanıyordu. “Ben sizi yalnız bırakayım, müfettiş bey. Şey... Beni isterseniz, nasıl olsa bulursunuz. Bay George Lomax Wyvern Abbey’de. Biraz sonra burada olacak. O size benden fazla bilgi verebilir. Aslında bu onun işi. Ben durumu açıklayamayacağım, ama o gelince bir açıklama yapar.” Cevap beklemeden dışarı fırlardı. Bir taraftan da. “Kabahat Lomax’la,” diye söyleniyordu. “Başıma bu belayı o açtı. Ne var. Tredwell?”

Beyaz saçlı kahya saygıyla ellerini ovuşturuyordu.

“Kahvaltı saati geldiği için lordum, size sormadan hazırlattım. Yemek odasında her şey hazır.”

Lord Caterham düşünceli bir tavırla. “Kahvaltı etmeyeceğim... Bir dakika her şeyi yiyebilirim.” diyerek yemek odasına doğru yürüdü.

Onu izlemiş olan Bohça koluna girdi ve birlikte yemek odasına gittiler. Büfede bir sürü ağır gümüş tabak vardı ve hepsi özel düzenleriyle sıcak tutulmuştu.

Lord Caterham sırayla tüm kapaklan kaldırarak. “Omlet.” dedi. “Yumurta ve pastırma, böbrek, soslu piliç, soğuk jambon ve soğuk sülün. Bunlardan hiçbirini istemiyorum. Tredwell. Aşçıya benim için yumurta haşlamasını söyler misin?”

“Pekâla, lordum.”

Tredwell gitti. Lord Caterham kendinde değilmiş gibi tabağına birkaç böbrek ve pastırma aldı. Bir fincana kahve döküp uzun masayı oturdu. Bohça ise bir tabak dolusu yumurta ve pastırmayla uğraşıyordu. “Çok acıktım, heyecandan olmalı.”

Babası, “Senin için heyecanlı bir olay bu,” diye söylendi. “Siz gençler heyecandan hoşlanıyorsunuz ama benim sağlığım çok hassas. Doktorum, Sir Abner Willis’de habire, ‘Hiçbir zaman endişelenmemelisin,’ diyor. Marley Caddesi’ndeki muayenehanesinde otururken bunu söylemek çok

kolay. O ahmak Lomax başıma bu belayı sardı. Endişelenmeyip de ne yapacağım? Bana o teklifi yaptığı zaman kesin bir tavır takınmalı ve reddetmeliydim.” Lord sert bir baş hareketiyle ayağa kalkıp bir tabak soğuk jambon aldı.

Bohça neşeyle, “Bizim ukala bu sefer gerçekten işleri berbat etti,” diye cevap verdi. “Telefonda ne dediği pek anlaşılmıyordu. Bir iki dakika sonra burada olacak. Durmadan ihtiyattan, olayı örtbas etmekten dem vuracak.”

Lord Caterham bu düşünceyle inledi.

“Uyanmış mı?” diye sordu.

“Uyanmış,” diye cevap verdi Bohça. “Ve saat yediden beri mektup ve genelgeleri yazıyormuş.”

“Bununla da gurur duyuyordur. Bu, kamu çalışanları çok benciller. Önemsiz yazılarını yazdırmak için zavallı sekreterlerini sabahın köründe uyandırıyorlar. Onları saat on bire kadar uyumaya zorlayacak bir iş çıksa ne hayırlı olur millete. O kadar karmaşık konuşmasalar umursamayacağım. Lomax benimle her zaman benim ‘mevkim’ hakkında konuşuyor. Sanki iyi bir şeymiş gibi... Kim bu devirde soylu olmak ister ki?”

Bohça, “Hiç kimse,” dedi. “Çok müşterisi olan bir bar işletmeyi tercih ederler.”

Tredwell içinde iki tane haşlanmış yumurta olan küçük gümüş tabağı sessizce Lord Caterham’ın önüne koydu.

Lord tiksinerek. “Bu ne. Tredwell?” dedi.

“Haşlanmış yumurta, lordum.”

Caterham huysuzca. “Haşlanmış yumurtadan nefret ederim,” dedi. “Çok tatsızlar. Görmeye bile tahammül edemiyorum. Götür şunları Tredwell.”

“Peki, lordum.”

Tredwell haşlanmış yumurtaları getirdiği gibi sessizce geri götürdü.

Lord Caterham. “Neyse ki evde kimse erken kalkmıyor.” diye mırıldandı. “Kalktıkları zaman felaketi onlara açıklamak zorunda kalacağız, sanırım.” içini çekti.

Bohça, “Onu kim öldürdü acaba?” dedi. “Sebep nedir?”

Babası başını salladı. “Neyse ki bunları öğrenmek görevi bize düşmüyor. Bu polisin işi ama Badgworthy’nin de esrarı aydınlatabileceğini hiç sanmıyorum. Aslında Nosystein’ın olmasını isterdim.”

“O nedir?”

“Britanya Sendikası.”

“Bay Isaacstein niçin kendisiyle görüşmeye gelmişken öldürsün ki onu?”

Lord Caterham dalgın dalgın, “Çok para.” dedi. “Bu da bana lsaacstein’ın eski bir isyancı olduğunu duyarsam şaşırmamam gerektiğini hatırlatıyor. Her an bize de saldırabilir. Şehirde bir söz vardır, ne kadar zengin olursan ol, sen de ölürsün.”

Açık pencereden, dışarıda hızla yaklaşan bir arabanın sesi duyuldu.

Bohça. “İşte. Ukala geldi.” diye bağırdı.

Baba kız pencereye yaklaşıp girişe yaklaşan arabanın şoförünü çağırdılar. Lord Caterham jambonunu aceleyle yutarak, “Buraya sevgili dostum, buraya.” diye bağırdı.

George’un pencereye tırmanmaya hiç niyeti yoktu. Ön kapıda gözden kayboldu, biraz sonra yanında Tredwell’le yeniden göründü.

Lord Caterham adamın elini sıktı. “Kahvaltı edin. Böbrek yer misiniz?”

George sabırsızca elini salladı. Böbreklerle ilgilenecek halde değildi. “Korkunç bir felaket bu. Korkunç.”

“Gerçekten öyle. Füme balığına ne dersiniz?”

“Hayır, hayır. Bu olay örtbas edilmeli. Ne olursa olsun örtbas edilmeli.”

Bohça’nın daha önce söylediği gibi George kekelemeye başlamıştı.

Lord Caterham, “Duygularınızı anlıyorum.” dedi. “Sucuklu yumurtayı bir deneyin.”

“Önceden akla gelmeyen bir olay... Milli felaket... “

Caterham. “Acele etmeyin.” diye başını salladı. “Bir şeyler yiyin. O zaman kendinize gelirsiniz. Rafadan yumurtaya ne dersiniz?”

George. “Bir şey yemeyeceğim,” dedi. “Kahvaltı ettim. Etmemiş olsaydım yine de bir şey yiyemezdim. Ne yapılması gerektiğine karar vermeliyiz. Durumu kimseye açıklamadınız, değil mi?”

“Bohça’yla ben olayı biliyoruz. Polisle Cartwright da öğrendi. Tabi hizmetkarları da unutmamalıyız.”

George inledi.

Lord Caterham, “Kendinizi toplamaya çalışını, dostum,” dedi. “Keşke kahvaltı etseniz... Bir cinayetin örtbas edilemeyeceğini kavrayamıyorsunuz galiba. Sonuçta bir ölünün gömülmesi gerekir. Kötü ama adet böyle.”

George birdenbire sakinleşti. “Haklısınız, Caterham. Demek polis çağırdınız? Buradaki polisle iş olmaz. Battle’ı getirmeliyiz.”

Lord Caterham afallamış olarak. “Battle, cinayet ve anı ölüm?” diye sordu.

“Hayır, hayır. Beni yanlış anladınız. Scotland Yard başmüfettişlerinden Battle’ı kastettim. Ağzı sıkı bir adamdır. O iğrenç parti fonu olayında da bizimle çalıştı.”

Yaşlı adam meraklandı. “Neydi o olay?”

Ama George’un gözleri Bohça’ya takılmıştı. Dilini tutması gerekliğini hatırlayarak, “Zaman kaybetmemeliyiz.” dedi. “Ben hemen birkaç telgraf çekeceğim.”

“Siz yazarsanız Bohça telefonla telgrafları postaneye bildirir.”

George cebinden bir dolmakalem çıkararak inanılmayacak bir hızla yazmaya başladı. Bunlardan ikisini Bohça’ya uzattı.

Genç kız telgrafı büyük bir ilgiyle okudu. ‘Tanrım! Ne acayip bir ad bu! Baron ne?”

“Baron Lolopretjzyl.”

Bohça gözlerini kırpıştırdı. “Anladım... Ama bunu postanedeki telgrafçıya nasıl anlatacağım bilmem.”

George yazmaya devam etti. Sonra kağıtları Bohça’ya vererek lorda döndü. “Caterham sizin yapabileceğiniz en iyi şey... “

Yaşlı adam endişeyle. “Evet?” dedi.

“...her şeyi bana bırakmak olur.”

Caterham hemen. “Tabi.” diye cevap verdi. “Ben de böyle düşünüyordum. Polisle doktor Divan Salonu’nda. Şey... Cesedin yanındalar. Azizim Lordum. Bacalar’ı kendi eviniz sayabilirsiniz istediğinizi yapın.”

George. Teşekkür ederim.” dedi. “Sizinle görüşmek istersem...”

Ama Lord usulca kapıdan çıkmıştı bile. Bohça ise bu kaçışı öfkeli bir gülümsemeyle izledi. Sonra. ‘Telgrafları hemen çektireceğim.” dedi. “Divan Salonu’nun yerini biliyor musunuz?”

‘Teşekkür ederim. Lady Eileen.” George telaşla dışarı fırladı.

BÖLÜM 11

Başmüfettiş Battle Geliyor

Lord Caterham. George Lomax'ın kendisiyle görüşmek istemesinden o kadar korkuyordu ki öğleye kadar çiftliklerini dolaştı. En sonunda acıkınca köşke döndü. Korktuğu şeyin şimdi olma olasılığı yüksekti.

Küçük bir yan kapıdan gizlice eve girdi. Oradan da sessizce çalışma odasına süzüldü. Eve girdiğini kimsenin görmediğini düşünüyordu ama yanılmıştı. Uyanık Tredwell'ın gözünden hiçbir şey kaçmazdı. Tredwell lordu kapıda karşıladı.

"Affedersiniz, lordum."

"Ne oldu. Tredwell?"

"Bay Lomax döner dönmez sizinle kütüphanede görüşmek istediğini söyledi."

Tredwell bu ince ifadeyle Lord Caterham eğer isterse, henüz dönmediğini söyleyebileceğini ima etmişti.

Lord içini çekip ayağa kalktı. "Bu er geç olacaktı. Kütüphanede demiştin, değil mi?"

"Evet, lordum."

Lord Caterham yeniden iç çekip ata yadigarı evinin geniş salonlarından geçerek kütüphane kapısına geldi. Kapı koluna dokunduğunda kapının içeriden kilitlenmiş olduğunu gördü. Kapı aralığından George Lomax'ın şüpheyle etrafı süzen yüzü görünüyordu.

Caterham'ı görünce bu ifade değişti. "Ah. Caterham içeri gelin. Biz de sizin için endişelenmeye başlamıştık."

Lord Caterham devlet işleri ve misafir hazırlıklarıyla ilgili belli belirsiz bir şeyler mırıldandıktan sonra özür dileyerek oturdu. Kütüphanede

Lomax'tan başka iki kişi daha vardı. Bunlardan biri bölgenin polis müdürü Albay Mclrose'du. Diğeri ise orta yaşlı, tıknaz ve ifadesiz yüzlü bir adamdı.

George. "Başmüfettiş Battle yarım saat önce geldi," dedi. "Müfettiş Badgworthy ve Dr. Cartwrighı'la konuştu. Şimdi de bizden bilgi almak istiyor." Lord Caterham, Melrose'u selamlayıp Başmüfettiş Battle'a ön bilgi verdikten sonra hep birlikte oturdular. Sonra Battle'a döndü. "Bu olayda çok sıkı ağızlı olmanızı söylememe gerek yok sanırım."

Battle sakin bir tavırla başını salladı. Bu hali yaşlı lordun pek hoşuna gitti.

Başmüfettiş, "Bu bakımdan endişeniz olmasın, Bay Lomax," dedi. "Ama bizden bir şey gizlememelisiniz, ölen misafirin adı Kont Stanislaus'ınuş. Daha doğrusu köşktekiler onu böyle tanıyorlarmış. Şimdi... Bu onun gerçek adı mıydı?"

"Hayır, değildi."

"Asıl adı neydi?"

"Michael... Herzoslovakya Prensi Michael."

Battle'ın gözleri biraz açıldı ama yüzünün ifadesi değişmedi. "Buraya niçin geldiğini sorabilir miyim? Sırf eğlenmek için miydi?"

"Bu ziyaretin bir nedeni vardı. Battle. Tabi bu söylediğim aramızda kalacak."

"Tabi. Bay Lomax."

"Albay Melrose?"

"Elbette."

"Prens Michael. Bacalar'a Bay Herman Isaacstein'la tanışmak için gelmişti. Belirli bazı şartlarla ödünç para alacaktı."

"Bu şartlar neydi?"

"Bütün ayrıntıları bilmiyorum. Zaten bunlar tam anlamıyla kararlaştırılmamıştı. Yalnız Prens Michael tahta çıktığı takdirde petrol arama iznini Bay Isaacstein'ın ortağı olduğu şirkete verecekti. Prens

Michael, İngiltere’ye sempatisi olan bir insandı, İngiliz Hükümeti de tahta çıkması konusunda onu destekleyecekti.”

Battle. “Pekâla.” dedi. “Bana daha fazlası gerekli değil. Prens Michael para istiyordu. Bay Isaacstein ise petrol. İngiliz Hükümeti ise bir amca rolü oynamaya hazırdı. Bir soru daha: petrol izni peşinde olan başka şirketler de var mıydı?”

“Amerikalı bazı maliyecilerin prense yaklaşmaya çalıştıklarını sanıyorum.”

“Ve prens onları reddetti, öyle mi?”

George başka bir şey açıklamak istemiyordu. “Prens Michael. İngiltere’ye sempatisi olan bir insandı,” diye tekrarladı.

Battle ısrar etmedi. “Lord Caterham, anladığıma göre dünkü olaylar şöyle sıralanıyor: Prens Michael’la Londra’da buluşarak buraya birlikte gelmişsiniz. Prensin yanında özel uşağı varmış. Boris

Anchoukoff adlı bir Herzoslovakyalı. Fakat prensin yaveri Yüzbaşı Andrassy şehirde kalmış. Prens buraya varınca çok yorgun olduğunu söyleyerek kendisine ayrılmış olan daireye çekilmiş. Akşam yemeğini de odasına yollamışsınız. Prens Michael diğer misafirlerle tanışmamış, öyle mi?”

“Evet.”

“Cesedi bu sabah bir hizmetçi 07.45 sularında bulmuş. Dr. Cartwright ölüyü muayene etmiş. Prensin tabancayla vurularak öldürüldüğünü anlamış. Tabanca bulunmamış. Evde hiç kimse de silah sesi duymamış. Diğer taraftan prens yere yığılırken saati kırılmış. Bundan da cinayetin tam on ikiye çeyrek kala işlendiği anlaşılıyor. Siz dün gece kaçta yattınız?”

“Odalarımıza erkenden çekildik. Nedense kimsenin keyfi yoktu. Odalarımıza çıktığımızda saat yirmi iki otuzdu sanırım.”

“Teşekkür ederim. Şimdi bana evdeki misafirler hakkında bilgi vermenizi rica edeceğim, Lord Caterham.”

“Özür dilerim ama katilin dışarıdan geldiğini düşünmüştüm.”

Başmüfettiş gülümsedi, “Öyle sanırım, öyle sanırım. Ama yine de misafirler hakkında bilgi almam gerekiyor. Formalite icabı.”

“Hım... Prens Michael, uşağı. Bay Herman Isaacstein; onları biliyorsunuz. Sonra Bay Eversleigh... “

George söz konusu olan genç adamı aşağı görüyormuş gibi, “O benim yanımda çalışıyor,” diye açıkladı.

“O, Prens Michael’ın Bacalar’a neden geldiğini biliyor muydu?”

George ukalaca bir tavırla cevap verdi. “Hayır, sanmıyorum. Tabi bir şeyler döndüğünü sezmişti ama ona açılmak gereğini duymadım.”

“Anlıyorum. Devam eder misiniz, Lord Caterham?”

“Durun bakayım... Evet, Bay Hiram Fish...”

“Bay Hıram Fish de kim?”

“Bir Amerikalı. Bana Bay Lucius Gott’tan bir mektup getirdi. Lucius Gott adını daha önce duydunuz sanırım.”

Battle gülümsedi. “Milyarder Lucius Gott’un adını duymamış olan var mıdır?”

“Bay Fish benim elyazması kitaplarımı görmeyi çok istiyordu. Tabi Bay Gott’un eşsiz bir koleksiyonu var ama ben de ender birkaç eser ele geçirdim. Bay Fish de böyle şeylere çok meraklıydı. Bay Lomax bu hafta sonu durumun normal gözükmesi için birkaç kişi çağırmamı söylemişti. O yüzden ben de bu fırsattan yararlanarak Bay Fish’i davet ettim. Erkek misafirler bu kadar. Hanımlara gelince... Sadece Bayan Revel var. Sanırım oda hizmetçisini de gelirdi. Sonra... Kızım. Diğer çocuklarım ve onların dadılarıyla mürebbiyeleri, hizmetkarlar.”

Lord Caterham nefes almak için durunca dedektif. ‘Teşekkür ederim. Formalite ama bu kadarı yeterli,” dedi.

George yine ukalaca bir tavırla, “Katilin pencereden girdiği kesin, değil mi?” diye sordu.

Battle bir an düşündü. “Ayak izleri kapıya kadar geliyor, sonra da geriye dönüyor. Dün gece yirmi üç kırkla bahçe duvarının önünde bir araba

durmuş. Yirmi dörtte ise genç bir adam Neşeli Kriketçi Hanı’na otomobille gitmiş. Ayakkabılarını temizlenmeleri için kapının önüne bırakmış. Ayakkabılar ıslak ve çamurluymuş.”

George heyecanla Battle’a doğru eğildi. “O ayakkabılar izlerle karşılaştırılamaz mı?”

“Bu yapıldı.”

“Eee?...”

“Birbirlerine çok uyuyorlar.”

George. ‘Tamam öyleyse,” diye bağırdı. “Katili bulduk! O genç adam... Sahi adı nedir onun?”

“Handakilere adının Anthony Cade olduğunu söylemiş.”

“Bu Anthony Cade hemen izlenmeli ve bulunmalı.”

Battle. “İzlememize gerek yok,” dedi.

“Neden?”

“Çünkü kendisi hâlâ handa.”

“Ne?”

“Çok garip, değil mi?”

Albay Melrose, başmüfettişi dikkatle süzdü. “Ne düşünüyorsunuz, Battle? Şunu açıklayın.”

“Ben sadece durumun garip olduğunu söyledim. Bu genç adamın hemen buradan kaçması gerekirdi. Ama kaçmadı... Handa kaldı ve ayakkabılarını izlerle karşılaştırmamız için bize fırsat da sağladı.”

“O halde ne düşünüyorsunuz?”

“Ne düşüneceğimi ben de bilmiyorum. Bu da beni rahatsız ediyor.”

Albay Melrose, “Sizce...” diye söze başladığı sırada oda kapısına hafifçe vuruldu.

Kapıyı kilitlemiş olan George hemen ayağa kalktı. Dışarıda Tredwell her zaman rahatça dolaştığı yerlerde kapıyı vurmaktan rahatsız, bekliyordu.

Uşak, Caterham’a, “Affedersiniz, sayın lordum,” dedi. “Bir centilmen sizinle görüşmek istiyor. Acil ve önemli bir mesele varmış. Anladığım

kadarıyla bu sabahki felaketle ilgiliymiş.”

Battle birdenbire. “Adı nedir?” diye sordu.

“Anthony Cade efendim. Ama bu adın hiç kimse için bir anlamı olmayacağını söyledi.”

Aslında bu isim odadaki dön kişiyi de iyice etkiledi. Bir an hepsi şaşkın şaşkın baktılar.

Sonra Lord Caterham bir kahkaha attı. “Ah eğlenmeye başladım. Onu içeri al. Tredwell. Hemen içeri al.”

BÖLÜM 12

Anthony Hikayesini Anlatıyor

Tredwell, “Bay Anthony Cade,” diye haber verdi.

Anthony de, “Ve böylece köydeki şüpheli şahıs içeri girer...” dedi.

Onda, yabancılarda ender görülen bir içgüdü vardı anlaşılan. Çünkü doğruca Lord Caterham’ın yanına gitti. O anda diğer üç kişi konusunda da kararını verdi.” 1. Scotland Yard, 2. Buranın Önemlilerinden. Herhalde polis müdürü. 3. Beyin kanaması geçirmek üzere olan biri. Hükümetle ilgisi var sanırım.”

Lord Caterham’a, “Sizi bu şekilde rahatsız ettiğim için özür dilerim,” dedi. “Ama köydeki meyhanede köşkte bir cinayet işlendiğinden söz ediyorlardı. Ben de olayı biraz aydınlatabileceğimi düşünerek kalkıp geldim.”

Bir an kimse bir şey söylemedi.

Battle sesini çıkarmadı, çünkü tecrübeli bir insandı. Bir kimsenin rahatça konuşmasının daha yararlı olduğunu öğrenmişti. Albay Melrose zaten konuşkan bir insan değildi. George kendisine hitap edildiği zaman sorunla ilgilenirdi. Lord Caterham ise ne diyeceğini bilmiyordu.

Sonra şaşkın şaşkın, “Şey...” dedi. ‘Tabi. Tabi... Şey... oturmaz mısınız?”

Anthony gülümsedi. “Teşekkür ederim.”

George birdenbire öksürerek boğazını temizledi. “Olayı biraz aydınlatabileceğinizden söz ettiniz. Yani...”

Anthony, “Dün gece Lord Caterham’ın topraklarına girmiştim,” diye açıkladı. “Beni affedeceklerini umarım... Saat yirmi üç kırk beşti ve tabanca sesini duydum. Hiç olmazsa cinayet saatini kesinlikle tespit etmenizi

sağlayabilirim.” Diğerlerini süzdü; en çok da Battle’ın üzerinde durdu. Sonra da usulca ekledi. “Ama bu sözlerimin sizi şaşırtmadığından eminim.”

Battle, “Ne demek istiyorsunuz. Bay Cade?” diye sordu.

“Şunu: Bu sabah kalktığım zaman yeni ayakkabılarımı giydim. Diğerlerini istediğimde bana vermediler. Şirin ve genç bir polis memuru gelip onları almış. O zaman durumu anladım ve gelip kendimi temize çıkarmak için hemen buraya koştum.”

Battle sakin sakin, “Akıllıca davranmışsınız,” dedi.

Anthony’nin gözünde muzip bir pırıltı belirdi. “Sıkı ağızlı olmanızı takdir ediyorum, müfettiş bey. Siz müfettişsiniz, değil mi?”

Lord Caterham söze karıştı. Anthony’ye ısınmaya başlıyordu. “Scotland Yard’dan Başmüfettiş Battle. Bu da Polis Müdürümüz Albay Melrose... Ve Bay Lomax.”

Anthony, George’a çabucak bir göz attı. “Bay George Lomax mı?”

“Evet.”

Anthony. “Dün sizden bir mektup almak şerefine eriştim sanırım.” diye gülümsedi.

George ona hayrette baktı. “Sanmıyorum.” Sesi soğuktu ama keşke Bayan Oscar burada olsaydı, diye düşündü. George’un bütün mektuplarını Bayan Oscar yazıyordu, kime hangi konuda yazdığını hatırlardı. George gibi önemli biri bu sinir bozucu ayrıntıları hatırlamayabilirdi. “Bay Cade, sanırım,” dedi imalı imalı, “...dün gece 23.45’te burada ne yaptığımı anlatacaktım.” Sonra açıkça, “Her ne söyleyecekseniz buna inanacağını sanmayın,” dedi.

Lord Caterham da büyük bir meraka sordu. “Evet, Bay Cade. Sahi ne yapıyordunuz?”

Anthony içini çekti. “Korkarım bu uzun bir hikaye...” Sigara tabakasını çıkardı.

“İçebilir miyim?”

Lord Caterham başını salladı. Anthony sigarasını yakıp kendini felakete hazırladı. Durumunun ne kadar tehlikeli olduğunun farkındaydı. Yirmi dört saat içinde iki ayrı cinayet olayına karışmıştı. İlkinde bir cesedi saklamış, ikincisinde ise tam cinayet saatinde köşke gelmişti. Bela arayan genç bir adam için daha iyisi olamazdı.

Güney Amerika'nın bu işle bir ilgisi yok, diye düşündü. Onlara gerçeği söyleyeceğim. Ama bazı şeyleri hafifçe değiştirip bir olayı da hiç anlatmayacağım.

"Hikaye üç hafta önce Bulawayo'da başladı. Bay Lomax neresi olduğunu bilir, imparatorluğun uzak bir bölgesi. Bizim İngiltere hakkındaki bilgimiz, İngiltere'nin bizim hakkımızdaki bilgisiyle sınırlı. Böyle bir yer işte. Oturmuş arkadaşım James McGrath'a konuşuyorduk."

ismi yavaş yavaş söylerken gözlerini George'a dikti. George oturduğu koltuktan fırladı ve bağırmamak için kendini zor tuttu.

"Bu konuşma sonunda McGrath'ın bir işini halletmek için İngiltere'ye geldim. Onun buraya gelmesi imkansızdı. Gemide McGrath adına kamara ayrılmıştı, bu yüzden ben de bu isimle yolculuk yaptım. Bu ne tür bir suç sayılıyor, bilmiyorum. Başmüfettiş bunu bana söyleyebilir. Herhalde gerekirse beni hapse de atar."

"Lütfen hikayenize devam edin efendim." Battle'ın gözlerinde neşeli bir pırıltı belirmişti.

"Londra'ya varınca Blitz Oteli'ne gittim. Yine James McGrath adıyla. Görevim, elimdeki günlüğü bir yayınevine teslim etmekti ama otele gider gitmez yabancı bir krallığın iki temsilcisi beni görmeye geldiler. Onlarla gerektiği şekilde konuştum ama dertlerim henüz sona ermemişti. O gece otelin garsonlarından biri gizlice odama girip beni soymaya kalkıştı."

Battle, "Bu olay polise bildirilmedi sanırım." dedi.

"Öyle bildirilmedi. Çünkü bir şeyim çalınmamıştı. Ama durumu otel müdürüne bildirdim. O da anlattıklarımı doğrulayacaktır. Garson ise gece vakti otelden kaçmıştı zaten. Ertesi gün yayınevinden aradılar beni. Bir

adamlarını yollayacaklardı. Ben de onlara günlüğü verecektim, öyle de yaptım. Yayınevinden ses seda çıkmadığına göre herhalde ellerine geçti. Dün yine McGrath adıyla Bay Lomax’tan bir mektup aldım... “ Anthony durakladı. Eğlenmeye başlıyordu.

George sıkıntıyla kımıldandı. “Şimdi hatırladım. Çok yere mektup yazıyoruz. Tabi ad değişik olduğu için meseleyi hemen anlayamadım.” Kendisini ahlaklı sayan George’un sesi biraz yükseldi. “Ama başka birinin yerine geçmek çok çirkin bir şey. Çok çirkin. Yasalara göre cezalandırılmanız gerektiğinden de eminim.”

Anthony aldırmadı bile. “Mektupta Bay Lomax bendeki günlükle ilgili bazı önerilerde bulunuyordu. Ayrıca Lord Caterham adına beni bu köşke davet de ediyordu.”

Yaşlı Lord, “Sizi gördüğüme çok sevindim,” dedi. “Geç olsun da güç almasın. Öyle değil mi?”

George kaşlarını çatarak ona dik dik baktı.

Battle ise Anthony’yi süzüyordu. “Dün gece buraya gelmenizi bu şekilde mi açıklıyorsunuz?”

“Ne münasebet! Beni bir köşke çağırdıkları zaman gece yarısı duvarı tırmanmam, bahçeden geçerek pencereleri denemem. Arabamla ön kapıya gelerek zili çalarım. Ayağımı da paspasa silerim... Hikayeme devam edeyim. Bay Lomax’a cevap vererek, günlüğün artık bende olmadığını bildirdim. Lord Caterham’ın nazik davetini de kabul edemeyeceğimi yazdım. Ama ondan sonra unutmuş olduğum bir şeyi hatırladım.” Bir an dürdü. Öyküsünün tehlikeli yerine gelmişti. “Garson Giuseppe’yle boğuşurken adam küçük bir kağıt parçası düşürdü. Üzerinde bir iki kelime vardı. O sırada bir anlam çıkaramadım ama kağıt hâlâ bendeydi. Bacalar sözü de onu hatırlamama yol açtı. Yırtık kağıdı çıkararak baktım. Yanılmamıştım. Kağıt burada, beyler, bakabilirsiniz. Gördüğünüz gibi üzerinde, ‘Bacalar 23.45 Perşembe’ yazılı.”

Battle kağıdı dikkatle inceledi.

Anthony sözlerini sürdürdü. “Tabi ‘Bacalar’ kelimesinin bu evle bir ilgisi olmayabilir. Ama diğer taraftan... Olabilir de. Giuseppe ahlaksızın biriydi. Bir hırsızdı; bu kesin. Dün gece arabayla buraya gelmeye karar verdim. Etrafı kolaçan edip handa kalacaktım.

Sabah Lord Caterham’a gelerek hafta sonunda hırsızlık olabileceğini haber verecektim.”

Lord Caterham takdirle başını salladı. “Bravo.”

“Ama buraya geç eriştim. Yolun daha kısa süreceğini sanıyordum. Bu yüzden arabadan inerek duvarı aştım. Bahçeyi geçtim. Terasa vardığım sırada ev karanlık ve sessizdi. Tam döndüğüm sırada bir silah sesi duydum, içeriden geldiğini düşündüm bu sesin. Bu yüzden pencereleri yokladım ama hepsi kilitliydi. Bir süre bekledim fakat etraf bir mezar kadar sessizdi. Sonunda yanıldığıma karar verdim. Birinin gizlice avlandığını düşündüm. Bu şartlar altında normal bir düşünceydi bu.”

Başmüfettişin yüzü ifadesizdi. “Çok normal.”

“Hana gittim. Geceyi orada geçirdim. Bu sabah olayı öğrenince benim şüpheli olduğumu düşüneceğinizi anladım. Bu da normaldi. Bu yüzden buraya gelip hikayemi anlatmaya karar verdim. Bileklerime kelepçe geçirilmeyeceğini umuyorum.”

Bir sessizlik oldu.

Albay Melrose. Battle’a yan yan baktı. “Makul bir hikaye bu.”

Başmüfettiş, “Evet,” dedi. “Bu sabah kelepçelere el atacağımızı sanmıyorum:”

“Sormak istediğiniz bir şey var mı?”

“Bir şeyi öğrenmek istiyorum. O yazılar neyle ilgiliydi?” Başmüfettiş, George’a bakıyordu.

Lomax istemeye istemeye cevap verdi. “Kont Stylptitch’in günlüğü, anlayacağınız...”

Battle, “Başka bir şey söylemenize gerek yok,” dedi. “Durumu anlıyorum...” Anthony’ye döndü. “Kimin öldürüldüğünü biliyor musunuz?”

“Jolly Dog Meyhanesi’nde Kont Stanistaus adında biri olduğunu söylediler.”

Başmüfettiş, Lomax’a. “Ona kısaca anlatın.” dedi.

George bunu yapmak istemiyordu ama konuşmak zorunda kaldı. “Burada Kont Stanislaus adıyla kalan misafir aslında Herzoslovakya Prensi Michael’dı.”

Anthony ıslık çaldı. “Nazik bir durum bu.”

Anthony’yi dikkatle süzen Battle sanki bir şeye karar vermiş gibi usulca mırıldandı. Sonra da birdenbire ayağa kalktı. “Bay Cade’e birkaç soru sormak istiyorum. Onunla Divan Salonuna gidebilir miyiz?”

Lord Calerham. “Tabi tabi,” diye cevap verdi. “Onu istediğiniz yere götürebilirsiniz.”

Anthony’yle dedektif Divan Salonu’na gittiler. Ceset kaldırılmıştı. Cesedin yanığı yerdeki leke olmasa burada bir cinayet işlendiği anlaşılmazdı. Odanın Uç penceresinden içeri güneş giriyor. Işıkla dolan odada eski panoların kavunumsu rengini açığa çıkarıyordu.

Anthony hayran hayran etrafına bakındı. “Çok hoş.” dedi. “Yaşlı İngiltere’yi daha iyi ne anlatabilir ki?”

Başmüfettiş. Anthony’nin sözlerine aldırmadan. “Silah sesi bu odadan mı geldi?” diye sordu.

“Durun bakayım.” Anthony terasa çıktı. Başını kaldırarak eve baktı. “Evet, bu odadan. Oda bütün köşeyi kaplıyor. Eğer silah başka bir yerde ateşlenmiş olsaydı ses soldan gelirdi, ama ya arkamdan ya da sağımdan geldi. Bu yüzden kaçak avcılardır, diye düşündüm. Bu kanadın en son ucu gördüğünüz gibi...”

Aklına bir şey gelmiş gibi aniden eşikten geri dönüp, “Ama bunu neden sordunuz?” diye sordu. “Prensin burada vurulduğunu herhalde biliyorsunuz.”

Battle. “Ah.” dedi. “Biz hiçbir zaman istediğimiz kadar bilgi sahibi olamayız. Ama... Evet, prens burada vuruldu. Şimdi... Yanılmıyorsam dün

gece pencereleri yolladığınızı söylediniz.”

“Evet. Hepsi de kilitliydi.”

“Bundan emin misiniz?” “Emin olmadıkça konuşmam. Neden sordunuz?”

Başmüfettiş. “Bu çok komik.” dedi.

“Ne çok komik?”

“Bu sabah ceset bulunduktan sonra ortadaki pencerenin kilitli olmadığı anlaşıldı.”

“Ah...” Anthony bir koltuğa çökerek sigara tabakasını çıkardı. “Bu benim için korkunç bir darbe oldu. Durum değişti şimdi. Ortaya da iki ihtimal çıkıyor. Ya prensi evden biri vurdu ve katilin dışarıdan geldiğini sanmanız için pencereyi açtı... Ya da... Ben yalan söylüyorum. Herhalde ikinci ihtimalin Üzerinde duruyorsunuz. Ama emin olun yalan söylemedim.”

Battle haşin bir tavırla. “Bu evdekilerin hemen çıkıp gitmelerine izin vermeyeceğim,” dedi.

Anthony, ona dikkatle baktı. “Ne zamandan beri cinayeti evden birinin işlediğini düşünüyorsunuz?”

Başmüfettiş gülümsedi. ‘Ta başından beri. Sizin izleriniz fazla belirliydi. Pencere de dikkatimizi onların üzerine çekmek için açılmış olabilirdi. Ayakkabılarınızın izlere uyduğunu görünce kararımı verdim.”

Anthony gülerek. “Scotland Yard’ı kutlarım.” dedi.

Tam başmüfettiş. Anthony’nin cinayetle bir ilgisinin olmadığını açıkça söylediği anda. Anthony, Battle’ın korumasına ihtiyaç duydu. Başmüfettiş Battle gerçeklen çok zeki bir adamdı. Battle’ın çözemeyeceği hiçbir suç olamazdı.

Yerdeki koyu lekeyi işaret ederek. “Orada mı vurulmuş?”

“Evet.”

“Tabancayla mı?”

“Evet. Ama silahı bulamadık, otopsiyle kurşun çıkarılmadan modelini bilemeyiz.”

“O halde silah henüz bulunamadı?”

“Hayır, bulunamadı.”

“İpucu da mı yok?”

“Var. İşte bu.”

Hızlı bir el hareketinden sonra Başmüfettiş Battle yarım sayfa bir kağıt çıkardı. Bunu yaptıktan sonra sezdirmeden dikkatle Anthony’yi izledi.

Ama Anthony kağıda bakınca hiç şaşırmadı.

“Aha! Yine Kızıl El Yoldaşları! Eğer böyle şeyleri her yere dağılacaklarsa fotokopiyle çoğaltsınlar. Hepsini tek tek çizmek korkunç bir iş. Bunu nerede buldunuz?”

“Cesedin altında. Daha önce bunu gördünüz mü?”

Anthony bu örgütün üyesiyle karşılaşmalarım anlattı.

“Bence prensi Yoldaşlar öldürdü.”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsunuz?”

“Sloganlarıyla uyumlu olurdu. Ama kandan söz edenlerin hiçbir zaman kanlı olaylara karışmadığını gördüm. Yoldaşların bu kadar cesur olduklarını söyleyemem. Onlardan birinin resmi bir yere kılık değiştirerek girdiğini hiç duymadım. Ama yapmayacaklarını kimse söyleyemez.”

“Haklısınız, Bay Cade, kimse söyleyemez.”

Anthony bu işten hoşlanmış görünüyordu. “Şimdi anlıyorum... Açık pencere, ayak izlerini takip ve köy hanında kalan yabancı. Ama sizi temin ederim başmüfettişim, ben Kızıl El casusu değilim.”

Başmüfettiş gülümseyerek son kartını oynamaya karar verdi.

Birdenbire. “Cesedi görmek ister misiniz?” diye sordu. “Buna itirazınız var mı?”

“Hayır, yok.”

Ardından Battle cebinden anahtarını çıkararak, Anthony’yi küçük salonlardan birine götürdü. Ceset masada yatıyordu. Üzerine bir çarşaf

örtülmüştü.

Başmüfettiş, Anthony yanına gelinceye kadar bekledi. Sonra da çarşafı birdenbire çekti. Genç adam hayretle irkilince de memnun memnun gülümsedi.

“Demek onu tanıdınız. Bay Cade?”

Anthony kendisini topladı. “Bu adamı daha önce gördüm ama o sırada adı Prens Michael Obolovitch değildi. Bana kendini Bay Holmes diye tanıttı. Balderson ve Hodgkins Yayınevi’nden geldiğini söyledi.”

BÖLÜM 13

Amerikalı Misafir

Battle umduğunu bulamayan bir adam tavrıyla çarşafı ölünün yüzüne örterken. Anthony usulca, “Demek Lolipop başka çarelere başvuracağını söylerken bunu kastediyordu...” dedi.

“Ne dediniz. Bay Cade?”

“Hiç, hiç... Dalgınlaşmama şaşmayın. Ama arkadaşım Jimmy McGrath bin sterlininden oldu.”

“Bin sterlin. İyi para.”

“İyi para olduğu konusunda size katılsam da ben paraya üzülmüyorum. Yaptığım şey beni deli ediyor. Günlüğü kuzu kuzu teslim ettim... Bu acıtıyor, başmüfettiş, bu acıtıyor.”

Müfettiş bir şey söylemedi.

“İşte buna kızıyorum. Ah, neyse... Pişmanlık bir işe yaramaz. Belki gelecek çarşambaya kadar Kont Stylptitch’in günlüğünü yeniden elime geçiririm.”

“Benimle birlikte tekrar Divan Salonu’na gelir misiniz Bay Cade? Size söylemek istediğim bir şey daha var.”

Salona girince Battle ortadaki pencereye gitti hemen. “Bu iyice şişmiş. Belki dün gece kilitli olduğunu düşünürken yanıldınız... Ah. evet... Hatta sizin yanılmış olduğunuzdan eminim.”

Anthony gözlerini kısarak ona baktı. “Yanılmadığımdan eminim.”

Battle, ona dikkatle bakarak, “Yanılmış olabileceğiniz hiç aklınıza gelmedi mi?” diye sordu.

“Sizi memnun etmek için böyle de söyleyebilirim.”

Battle memnun bir tavırla gülümsedi. “Çok anlayışlısınız, efendim. Uygun bir anda bunu kayıtsızca söylersiniz, değil mi?”

“Tabi. Ben...”

Battle aniden onun kolunu tuttu. Öne doğru eğilmiş etrafı dinliyordu. Sonra usulca ilerleyip birden kapıyı açtı.

Dışarıda uzun boylu bir adam duruyordu. Saçları siyah, yüzü sakin ve mavi gözleri de pek saf bakışlıydı.

“Affedersiniz, beyler, acaba cinayete sahne olan yeri görmeme izin var mı?” Konuşmasından Amerikalı olduğu anlaşılıyordu. “Siz ikiniz de Scotland Yard’dansınız sanırım.”

Anthony, “Ben o şerefe hiçbir zaman erişemedim.” diye cevap verdi. “Ama bu bey Scotland Yard’dan Başmüfettiş Battle.”

Amerikalı centilmen büyük bir ilgiyle, “Öyle mi?” diye sordu. “Tanıştığımıza memnun oldum, efendim. Benim adım da Hinim P. Fish. New York’luyum.”

Battle. “Görmek istediğiniz nedir. Bay Fish?” diye sordu.

Amerikalı odada ilerleyerek yerdeki lekeye dikkatle baktı.

“Cinayetler beni çok ilgilendirir. Bay Battle. Hatta haftalık yayınlarımızdan birinde ‘Yozlaşma ve Suç’ konulu bir yazı da yazdım.” Konuşurken etrafına bakmıyor, her şeyi inceliyordu. Sonra gözleri pencerelere takıldı.

Başmüfettiş Battle zaten aşikar olan bir gerçeği vurgulayarak “Ceset götürüldü “ dedi.

“Muhakkak,” diye cevap verdi. Bay Fish. Güzleri tablolarla dolu duvarlarda geziniyordu. “Bu odada çok değerli tablolar var beyler. Bir Holbein, iki Van Dycks ve eğer yanılmıyorsam bir Ve lazquez. Tablolara çok ilgi duyarım; elyazmalarma da. Lord Caterham’ın beni buraya davet etmesinin nedeni de bana kendi elyazmalarını göstermekti.”

Kibarca içini çekti.

“Sanırım artık onları göremem. Herhalde bütün konukların en kısa zamanda şehre dönmeleri iyi olur.”

Başmüfettiş Battle. “Korkarım bu mümkün değil. Soruşturma bitinceye kadar kimse köşkten ayrılamaz.” dedi.

“Öyle mi? Peki soruşturma ne zaman yapılacak?”

“Belki yarın, belki de pazartesiden önce olmaz. Otopsi sonucunu beklemek zorundayız.”

Bay Fish, “Anlıyorum.” dedi. “Bu şartlar altında oldukça hüzünlü bir parti olacak.”

Battle kapıyı gösterdi.

“Buradan çıksak iyi olacak, kilitli kalması gerek.” Diğer iki adam çıktıktan sonra kapıyı kilitleyip anahtarı aldı.

Fish, “Herhalde parmak izi aradınız?” diye sordu.

Battle kısaca. “Belki...” dedi.

“Dün gece bahçe ıslaktı. Katil yerde iz bırakmıştır herhalde.’

“Odada hiç iz yok. Bahçede var.”

Anthony de neşeyle ekledi. “Benim ayak izlerim.”

Bay Fish masum bakışlı gözleriyle Anthony’yi süzdü. “Beni şaşırtıyorsunuz.”

Battle onları dışarı çıkararak kapıyı kilitledi.

Koridordan ilerleyerek Divan Salonu gibi meşe parkeli ve çok sayıda tablosu olan geniş bir hole çıktık. Dipte iki kişi vardı.

Bay Fish, “İşle nazik ev sahibimiz.” diye bağırdı.

Lord Caterham hiç de böyle tanımlanamazdı. Anthony güldüğü anlaşılmasın diye başını çevirdi.

Amerikalı, “Yanında da o misafir hanım var,” diye ekledi. “Dün gece adını öğrenemedim. Ama zeki bir kadın o, çok zeki.”

Lord Caterham’ın yanımdaki Virginia Revel’dı.

Anthony başından beri bu karşılaşma anını beklemişti. Nasıl davranacağını da bilmiyordu. Virginia’nın soğukkanlılığına güveni vardı

ama genç kadınım nasıl bir tavır takınacağını kestiremiyordu. Endişesi uzun sürmedi.

Virginia, "A. Bay Cade gelmiş." diyerek iki elini birden genç adama uzattı. "Demek sonunda gelmeye karar verdiniz?"

Lord Caterham. "Sevgili Bayan Revel," dedi. "Bay Cade'in arkadaşınız olduğunu bilmiyordum."

Virginia, Anthony'ye gülümsedi. "Bay Cade eski dostlarımdandır." Gözleri muzipçe parlıyordu. "Dün kendisiyle Londra'da karşılaştım. Ona buraya geleceğimi söyledim."

Anthony hemen genç kadına ipucu verdi. "Bayan Revel'a davetinizi reddetmek zorunda kaldığımı anlattım. Çünkü aslında çağırdığınız ben değil, başka biriydi, Onun adını kullanarak buraya gelemezdim."

Lord Caterham, "O mesele artık sona erdi," diye cevap verdi. "Hana birini yollayayım da eşyalarınızı gelirsin."

"Çok naziksiniz, Lord Caterham, ama... "

"İtiraz istemem. Bacalar'da kalıyorsunuz. Kriketçiler Hanı kalınacak yer değil."

Virginia da usulca, "Tabi buraya gelmelisiniz," diye mırıldandı.

Anthony durumun değişmiş olduğunu fark etti. Virginia'nın ona çok yararı olmuştu. Genç kadının durumu sağlamdı. Onun arkadaşı da herkesçe kabul edilirdi. Bumham Beeches'teki tabancayı düşünüp içten içe güldü.

Lord Caterham. Anthony'ye. "Eşyalarınızı getirteceğim." dedi. "Herhalde bu şartlarda yeni bir cinayet olmaz. Maalesef bir tane oldu... Isaacstein konusunda ne yapacağımı da bilmiyorum. Ne talihsizlik!" Bunalmış Lord acı acı içini çekti.

Virginia. "Anlaştık artık. Bay Cade." diye gülümsedi. "Hemen başkalarına yararlı olmaya başlayabilirsiniz. Beni gölde dolaştırın. Çok huzurlu bir yer orası; cinayetlerden ve bütün kötülüklerden uzak. Bu evde bir cinayet işlenmiş olması zavallı Lord Caterham'ı çok üzmüş olmalı. Ama bu George'un hatası. biliyorsun bu partiyi George düzenledi."

Lord Caterham. “Ah!” dedi. “Ama ben onu dinlememeliydim!”

Basit bir zaaftan dolayı yenilmiş bir adam tavrı takınmıştı.

Virginia. “George’u dinlememek mümkün değil,” dedi. “İnsanı öyle tutuyor ki kaçamıyorsunuz. Sökülebilir bir yaka yaptırmayı düşünüyorum.”

Ev sahibi, “Eminim yaptırırsınız,” diye kıkırdadı. “Burada kalmanıza çok sevindim, Cade. Desteğe ihtiyacım var.”

Anthony, Lord Caterham’a dondu. “Nezaketiniz için size minnettarım, özellikle benim gibi şüphe uyandıran birini evinize alıyorsunuz. Tabi bu Battle’ın işini kolaylaştıracak.”

Başmüfettiş. “Nasıl, efendim?” diye sordu.

Anthony nazik nazik açıkladı. “Böylece beni kolaylıkla gözaltında tutabileceksiniz.”

Başmüfettişin bir an gözlerini kırpmasından attığı okun hedefi vurduğunu anladı.

BÖLÜM 14

Siyaset ve Maliye

İstemsiz göz kırpılmaları dışında Başmüfettiş Battle'ın tavrı hiç değişmedi. Virginia'nın Anthony'yi tanımasına şaşırdıysa da bunu hiç belli etmedi. Müfettiş ve Lord Caterham birlikte Virginia'yla Anthony'nin bahçeye gidişini seyrettiler. Bay Fish de seyretti onları.

"İyi bir adam o," dedi Lord Caterham.

Amerikalı ise. "Bayan Revel'ın eski bir arkadaşıyla karşılaşması ne hoş!" diye mırıldandı. "Çok önceden tanışıyorlar herhalde?"

"Öyle görünüyor," diye cevap verdi Lord Caterham. "Ama Virginia'nın daha önce ondan söz ettiğini hiç duymadım. Ah! Bu arada. Battle. Bay Lomax sizi arıyordu. Mavi odada bekliyor sizi."

Battle mavi odayı kolayca buldu, çünkü evin planını zaten biliyordu.

Lomax, "Ah, geldiniz mi Battle?" dedi.

Odada bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. Yanında bir adam daha vardı. Şöminenin yanındaki koltukta oturan bu iri cüsseli adam kusursuz bir geleneksel İngiliz avcı kıyafeti giymişti. Giydiklerinin üzerine olması şaşılacak bir şeydi. Şişman sarı bir yüzü ve kobralarınkini andıran anlamsız, büyük siyah gözleri vardı. Burnunda büyük bir eğim, çenesinde de kırışıklık vardı.

Lomax öfkeyle, "İçeri girin, Battle," dedi. "Lütfen kapıyı kapalım. Bu Bay Herman Isaacstein."

Battle saygıyla selam verdi. Herman Isaacstein'ı kim olduğunu biliyordu. Ünlü maliyeci konuşmuyordu. Lomax ise odada dolaşıp gevezelik ediyordu ama Battle odadaki iki kişiden hangisinin gerçekten güçlü olduğunun farkındaydı.

Lomax, “Şimdi sizinle rahatça konuşabilirim, Battle,” dedi. “Lord Caterham ’le Albay Melrose’un önünde fazla bir şey söylemek istemedim. Durumu anlıyorsunuz, değil mi? Mesele duyulmamalı.”

Battle, “Ah,” dedi. “Ama ne yazık ki böyle şeyler hemen etrafa yayılır.”

Isaacstein’ın sarı yüzünde bir gülümseme belirip kayboldu.

George, “Bu genç adam hakkındaki gerçek düşünceleriniz nedir? Anthony Cade hakkında?” diye devam etti. “Halâ onun masum olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

Battle yavaşça omuzlarını silkti.

“Hikayesi tutarlı. Bir bölümünü doğrulamamız gerekebilir. Üstelik dün gece buraya gelişini de açıklıyor. Elbette, öz geçmişi hakkında bilgi almak için Güney Afrika’yla irtibat kuracağım.”

“Yani adamı temize çıkarıyorsunuz.”

Battle kocaman elini havaya kaldırarak, “O kadar çabuk değil, bayım,” dedi. “Ben bunu söylemedim.”

“Cinayet konusunda ne düşünüyorsunuz, müfettiş bey?” Isaacstein ilk defa konuşmuştu. Sesi gür ve toklu. Gençlik günlerimdeki kurul toplantılarında bu ses ona çok şey kazandırmıştı.

“Henüz erken. Bay Isaacstein kendime sadece ilk soruyu soruyorum.”

“Her zamanki soru. Amaç. Prens Michael’ın ölümü kimin isine yarayacak? Her şeyden önce bu soruya cevap bulmalıyız.”

George söze girdi. “Herzoslovakya’daki grup...”

Başmüfettiş eskisi kadar saygılı olmayan bir tavırla elini salladı. “Kızıl El Yoldaşları’nı mı düşünüyorsunuz? Bu onların işi değil.’

“Ama ölünün yanında bir kağıt bulunmuş. Üzerinde kırmızı bir el varmış.”

George bu sözden rahatsız oldu.

“Gerçeklen mi, Battle? Bundan nasıl bu kadar emin olduğunuzu anlayamıyorum,”

“Bay Lomax, biz Kızıl El Yoldaşları konusunda gereken her şeyi biliyoruz. Prens Michael’in gelmesinden beri de onları gözaltında tutuyoruz. Bu bizim için kolay bir iş. Çetenin Prens Michael’ın bir kilometre yakınına kadar gelebilmesi bile imkansızdı.”

Isaacstein başını salladı. “Ben de Battle gibi düşünüyorum. Katili başka yerde aramalıyız”

Maliyecinin kendisini böyle desteklemesi Battle’a cesaret verdi ‘Yine de olay konusunda bazı şeyleri biliyoruz. Belki prensin ölümüyle kim bir şey kazanır bilmiyoruz ama kimin kaybedeceğinin farkındayız.”

Isaacstein. “Yani?” dedi. Siyah gözlerini yeniden dedektife çevirdi. Şimdi her zamankinden daha çok benziyordu kobraya.

“Siz. Bay Lomax ve Herzoslovakya’daki Muhafazakar Parti… Hepinizin de başı dertte.”

George fena halde sarsıldı. “Battle, rica ederim!”

Isaacstein gülümsedi. “Devam edin, Battle. ‘Başınız belada’ sözleri durumu gerçeklen güzelce tanımlıyor. Zeki bir insansınız.”

“Size bir kral gerekli şimdi. Kralınız öldürüldü.” Battle kalın parmaklarını şaklattı. “Hem de çabucak! Şimdi hemen bir kral bulmanız şart. Bu da kolay bir iş değil. Hayır, planınızın ayrıntılarını bilmek islemiyorum, ana hatları benim için yeterli. Ama anladığım kadarıyla bu da zor bir iş.”

Isaacstein yavaşça başını eğdi.

“Çok zor bir iş.”

“Bu da ikinci sorumu ortaya çıkarıyor. Herzoslovakya tahtının varisi kim?”

Isaacstein. Lomax’a baktı.

George istemeye islemeye. “Prens Nicholas sanırım...” diye mırıldandı.

Battle. “Ah.” dedi. “Bu Prens Nicholas kim?”

“Prens Michael’ın kuzeni.”

Battle başını salladı. “Onun hakkında bilgi edinmek isterim, özellikle Prens Nicholas’ın şu ara nerede olduğunu öğrenmem iyi olur.”

Lomax, “Prens Nicholas hakkında fazla bir şey bilinmiyor.” dedi. “Delikanlılığında bir hayli haşarıydı. Krallık yönetiminden hoşlanmadığını söylüyordu açıkça. Oxford’da okurken bazı çılgınlıkları yüzünden üniversiteden atıldı. İki yıl sonra Kongo’da öldüğüne dair söylentiler dolaşmaya başladı. Ama sadece dedikoduydu bunlar. Prens Nicholas iki ay önce, Herzoslovakya’da krallığın yeniden kurulacağı duyulduğu sıralarda yeniden ortaya çıktı.”

Battle, “Öyle mi?” diye sordu. “Nerede?”

“Amerika’da.”

“Amerika’da demek?” Battle. Isaacstein’a bakarak bir tek kelime söyledi. “Petrol?”

Maliyeci başını salladı. “Prens Nicholas. Herzoslovakyalıların kral olarak kendisini Prens Michael’a tercih edeceklerini söyledi. Çünkü kendisi daha modem fikirliydi. Amerikalı maliyeciler kendisini destekledikleri takdirde, petrol aramaları için onlara izin de verecekti.”

Başmüfettiş dayanamayarak uzun bir ıslık çaldı.

“Demek böyle?” diye homurdandı. “Bu zamana kadar Muhafazakar Parti Prens Michael’ı destekledi ve siz de en tepeye geleceğinize inandınız. Sonra olanlarsa bunlar!”

George, “Kesin olarak böyle düşünmüyorsunuz...” dedi.

Battle, “Bu zor bir işti.” dedi. “Bay Isaacstein ‘da böyle söylüyor. Ve ben onun zor iş dediği şeyin gerçekten zor olduğunu söyleyebilirim.”

Isaacstein , “İnsanlar bazen ahlaksızları araç olarak kullanırlar,” dedi. “Şimdilik Amerikalılar kazandı. Ama ben henüz yenilgiyi kabullenmiş değilim. Bay Battle, Prens Michael’ı kimin öldürdüğünü bulursanız vatanınıza büyük bir hizmette bulunmuş olursunuz.”

George söze karıştı. “Ben bir şeyi çok şüpheli buluyorum. Prensin yaveri Yüzbaşı Andrassy neden dün buraya gelmedi?”

Battle, “Ben bunu soruşturdum,” diye açıkladı. “Basit bir mesele bu. Yaver, Prens Michael’ın gelecek hafta bir hanımla buluşmasını sağlamak için Londra’da kalmış. Baron böyle şeyleri pek hoş karşılamıyor, özellikle şu ara böyle kaçamakları ihtiyatsızlık sayıyormuş. Bu yüzden prens çapkınlıklarını gizlemeye çalışıyormuş... Korkarım prens... Uçarı bir adammış.”

George ağır ağır, “Korkarım öyleydi...” dedi. “Öyleydi.”

Battle kısa bir duraklamadan sonra, “Göz önüne almamız gereken bir şey daha var,” dedi. “Kral Victor’un İngiltere’de olduğu sanılıyor.”

“Kral Victor mu?” Lomax. Onun kim olduğunu hatırlayabilmek için kaşlarını çatarak düşündü.

“Şu ünlü Fransız hırsız, efendim. ‘Surete’ telgraf çekerek bizi uyardı.”

George. “Ah, tabi,” dedi. “Şimdi hatırladım. Mücevher hırsızı değil mi o? Hatta...” Aniden sustu.

Şöminenin yanında kaşlarını çatmış bekleyen Bay Isaacstein, Başmüfettiş Battle’ın uyarıcı bakışlarını fark ederek ayağa kalktı. Atmosferdeki değişiklikleri hissedebilen biri olduğu için oradaki gerginliği de hissedebildi.

“Artık bana ihtiyacınız yok değil mi Bay Lomax?” diye sordu.

“Hayır, dostum, teşekkür ederim.”

“Başmüfettiş Battle. Londra’ya dönmemin sizin için bir sakıncası var mı?”

“Korkarım var,” dedi başmüfettiş kibarca. “Eğer siz giderseniz başkaları da gitmek isteyecektir. Bu da bizi zor duruma düşürür.”

“Anlıyorum.”

Ünlü maliyeci odadan çıkıp kapıyı kapattı.

George Lomax, “İsaacstein harika bir adam,” diye mırıldandı.

Başmüfettiş Battle ise. “Çok güçlü bir kişiliği var.” diyerek Lomax’a katıldı.

Lomax yine odada bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başlamıştı. “Söyledikleriniz beni çok sarstı. Kral Victor! Ben onun hapiste olduğunu sanıyordum.’

“Birkaç ay önce çıktı. Fransız polisi onu gözaltında tutacak! ama Victor ellerinden kurtuldu. Şimdi İngiltere’de olduğunu sanıyoruz.”

“Ama Kral Victor’un İngiltere’de ne işi var?”

Battle anlamlı anlamlı. “Bu soruyu ancak siz cevaplayabilirsiniz, sanırım.” dedi.

“Yani?... Yoksa?... Tabi hikayeyi biliyorsunuz. Ah, tabi bildiğiniz belli. O sırada şimdiki mevkimde değildim. Ama şimdiki Lord Caterham’ın ağabeyi bana her şeyi okluğu gibi anlatmıştı Görülmemiş bir felaketti bu.”

Battle “Kohinor,” diye mırıldandı.

“Susun, Battle” George kuşkuyla etrafına bakındı, “Sakın isim filan söylemeyin. Böylesi daha iyi. Gerekirse sadece K deyin geçin.”

Başmüfettişin yüzü yine ifadesizleşti.

“O işi Kral Victor’un yaptığını mı düşünüyorsunuz?”

“Sadece bir ihtimal bu. Düşünecek olursanız, yani şey... Kraliyet misafirinin mücevheri saklayabileceği dört yer olduğunu da görürsünüz. Bacalar da bunlardan biriydi. Kral Victor. K’nin kaybolmasından üç gün sonra Paris’te tutuklandı. Onun bizi mücevhere götüreceğini umduk hep.”

“Ama Bacalar belki on defa arandı.”

Battle. “Evet.” dedi. “Ama nereye bakmanız gerektiğini bilmiyordunuz. Kral Victor o şeyi bulmak için buraya geldi. Prens Michael, onu suçüstü yakaladı. Victor da prensi vurdu.”

George başını salladı. “Olabilir.”

“Ama aslında Kral Victor katil değildir. Şimdiye kadar kimseyi öldürmemiştir.”

“Ama onun gibi tehlikeli bir hırsız... “

Battle başını salladı. “Ama suçlular daima aynı şekilde davranırlar. Şaşılacak bir şeydir bu. Neyse... Ben şimdi prensin uşağıyla konuşmak

istiyorum. Onu kasıtlı olarak en sona bıraktım. Sakıncası yoksa onu burada sorgulayabilir miyim?”

George evet der gibi başını salladı. Başmüfettiş zili çaldı. Tredwell gelip başmüfettişin talimatlarım alarak gitti.

Biraz sonra yanında uzun boylu, sarışın bir adamla geri döndü. Adamın çıkık elmacık kemikleri ve çukurlaşmış mavi gözleri vardı. Yüzündeki ifadesizlik Battle’ınkiyle yarışabilecek kadardı.

“Boris Anchoukoff?”

“Evet.”

“Prens Michael’ın uşağı mıydınız?”

“Majestelerinin uşağıydım, evet.”

Kaba, yabancı aksanına rağmen çok düzgün ve akıcı bir İngilizce'yle konuşuyordu.

“Efendinin dün gece öldürüldüğünü biliyorsun, değil mi?”

Vahşi bir hayvan gibi hırlaması, Boris’in tek yanıtıydı. Endişelenen George hemen onun yanından uzaklaşarak pencereye doğru gitti.

“Prensi en son ne zaman gördünüz?”

“Altes saat yirmi iki otuzda yatak odasına çekildi. Ben de her zamanki gibi öndeki odada yatıyordum. Prens herhalde diğer kapıdan, koridora açılan kapıdan çıkıp aşağıya indi. Gittiğimi duymadım. Ben alçak bir hizmetkarım, efendim uyanıkken ben uyudum.. Lanetliyim ben.”

George büyülenmiş gibi adama baktı.

Battle dikkatle Boris’i süzdü. “Demek prensi çok seviyorsunuz?”

Boris’ın yüzünde ıstırap dolu bir ifade belirdi. İki kez yutkundu. Üzüntüden sesi daha kaba çıkıyordu. “Onun için canımı verirdim! Ama o öldü ben yaşıyorum. Onun için prensin intikamım alıncaya kadar ne uyuyacağım, ne dinleneceğim. Bir köpek gibi katlin kokusunu alacağım ve onu bulduğum zaman... ah!” Gözleri ateş saçıyordu. Birdenbire ceketinin altından bir kama çıkararak havaya salladı. “Onu hemen öldürmeyeceğim. Hayır! Önce burnunu yaracak, kulaklarını keseceğim. Gözlerini oyacağım.

Ancak ondan sonra hançerimi o kara kalbime saplayacağım.” Hançeri çabucak cebine atarak döndü ve odadan çıktı.

George Lomax’ın zaten patlak olan gözleri yuvalarından fırlamıştı. Şaşkın şaşkın kapıya bakıyordu. “Tam bir Herzoslovakyalı. Bu adamlar hiç de uygar değiller. Sürüyle haydut.”

Başmüfettiş aniden ayağa kalktı. “Bu adam ya çok içten konuştu ya da şimdiye kadar gördüğüm aktörlerin en ustası. Eğer samimiyse bu kana susamış adam, onu yakaladığında Tanrı Prens Michael’ın katilinin yardımcısı olsun.”

BÖLÜM 15

Yabancı Fransız

Virginia'yla Anthony göle giden yolda yan yana yürüyorlardı. Evden çıktıktan sonraki birkaç dakika boyunca sessiz kaldılar.

Sonunda sessizliği genç kadın bozdu. "Ah, ne feci, değil mi? Size söylemem ve sormam gereken sürüyle şey var ama nereden başlayacağımı da bilmiyorum, önce..." Sesini alçaltı. "Cesedi ne yaptınız? Ne korkunç sözler bunlar, değil mi? Bir cinayet olayına böyle karışacağım hiç aklıma gelmezdi..."

Anthony, "Sizin için yeni bir duygu sanırım." dedi.

"Sizin için, değil mi?"

"Aslında daha önce hiç ceset saklamamıştım."

"Hadi anlatın."

Anthony bir gece önce yaptıklarını kısaca anlattı. Virginia onu dikkatle dinliyordu.

Sonra takdirle başını salladı. "Çok zekisiniz. Londra'ya dönünce sandığı istasyondan alırım. Tabi polis dün akşam ne yaptığınızı sorsaydı başınız derde girerdi."

"Halâ girebilir. Ceset dün geceye... ya da bu sabaha kadar zaten bulunamazdı. Bulunmuş olsaydı gazeteler olayla ilgili bir şeyler yazardı. Doktorlar da cesedin öldüğü saati tam olarak söyleyebilecek büyücüler olmadığına göre ölüm saati muamma olarak karacak. Cinayetin başka yerde işlendiği ortaya çıkarsa bu daha da ilgi çekici olur."

"Ama Scotland Yard'dan gelen müfettiş sizin suçsuz olduğunuza inanıyor, değil mi?"

Anthony cevap vermedi.

Virginia, “Battle pek de zekiye benzemiyor,” dedi.

Genç adam ağır ağır. “Bundan emin değilim,” dedi. “Başmüfettiş bana bir hayli kurnaz bir adammış gibi geldi. Suçsuz olduğuma inanmış gibi görünüyor ama bu da belli olmaz. Yanılmıyorsam cinayeti işlemem için görünüşte bir neden olmaması onu engelliyor.”

Virginia, “Görünüşte mi?” diye bağırdı. “Ama tanımadığınız bir adamı öldürmek için ne gibi bir sebebiniz olabilir ki?”

Anthony, genç kadına bir göz attı. “Siz Herzoslovakya’da bulundunuz sanırım.”

“Evet. Kocam İngiliz elçiliğindeydi. Orada iki yıl kaldım.”

“Yani kralla kraliçenin suikasta kurban gitmelerinden önce. Orada Prens Michael Obolovitch’le karşılaştınız mı?”

“Michael’la mı? Tabi! iğrenç bir yaratıktı o. Hatta bana gizlice evlenmemizi teklif etti.”

“Sahi mi? Peki, kocanız ne olacaktı?”

“O konuda da bazı planları vardı.”

“Bu nazik teklife nasıl bir karşılık verdiniz?”

Virginia, “Ne yazık ki diplomatça davranmak zorunda kaldım.” dedi. “Onun içinde Michael’ı istediğim gibi azarlayamadım

Ama prens yine de bana kızdı... Neden Michael’ta bu kadar ilgileniyorsunuz?”

“Size imada bulunmaya çalışıyorum... ölen adamla karşılaşmamışsınız sanırım.”

“Hayır. O köşke gelir gelmez odasına çıktı.”

“Tabi cesedi de görmediniz?”

Anthony’yi ilgiyle süzen Virginia başını salladı. “Hayır.”

“Cesedi görme iznini alabilir misiniz acaba?”

“Lord Caterham’ın yardımıyla bunu başarabilirim sanırım. Ama... neden? Bu bir emir mi?”

Anthony dehşetle, “Ne münasebet!” diye cevap verdi. “Gerçekten bir diktatör gibi mi davranıyorum ben? Hayır, olay şu: Kont Stanislaus aslında Prens Michael’dı.”

Virginia’nın gözleri irileşti. “Anlıyorum...” Ağzını hafifçe çarpıtarak güldü. “Yani Michael benimle karşılaşmamak için mi doğru odasına çıktı?”

Anthony, “Bu olabilir,” dedi. “Biri sizin Bacalar’a gelmenize engel olmak istiyordu. Bunun nedeni Herzoslovakya’da bulunmuş olmanıza bağlıydı sanırım. Köşkte Prens Michael’ı eskiden görmüş olan ve onu tanıyan bir siz varsınız. Bunun farkında değil misiniz?”

Virginia birdenbire, “Yani bu öldürülen adam bir sahtekar mıydı?” diye sordu.

“Bu olabilir. Lord Caterham’ı size ölüyü göstermesi için ikna edin. O zaman bu sorun da çözümlenmiş olur.”

Virginia düşünceli bir tavırla, “Adam 23.45’te vurulmuş,” diye mırıldandı. “O kağıt parçasında yazılı olan saatte. Çok esrarlı bir olay bu.”

“Bu arada, sizin odanız şuradaki mi? Divan Salonu’nun üstündeki ikinci pencereyi kastediyorum.”

“Hayır, benim odam Elizabeth bölüğünde Diğer tarafla; neden?”

“Çok garip. O odada kimin kaldığını bilmiyorum ama Bohça’dan öğrenebilirim. Belki o odada kalan kişi silah sesini de duydu.”

“Duyduysa bile ortaya çıkıp bunu söylemedi. Battle evde kimsenin silah sesi duymadığını söyledi. Çok iyi olmasa da bu sahip olduğum tek ipucu. Neye mal olursa olsun katili bulacağım.”

Virginia düşünceli bir tavırla. “Gerçekten çok garip.” dedi.

Konuşurlarken gol kıyısına varmışlardı.

Anthony. “Artık size bütün hikayeyi anlatacağım,” dedi. “Gölde kayıkla dalaşırken konuştuklarımızı Scotland Yard uzmanları, misafir Amerikalılar ve meraklı hizmetçiler de duymaz “

Virginia. “Ben de Lord Carerham’dan bazı şeyler öğrendim.” diye cevap verdi. “Ama bu da yeterli değil. İşe şu soruyla başlayacağım: siz

hangisisiniz? Anthony Cade mi? Jimmy McGrath mi?”

Anthony, o sabah, son altı hafta içinde yaşadıklarını ikinci kez anlattı. Ama Virginia’ya hiçbir değişiklik yapmadan aktardı her şeyi. Sözlerini Bay Holmes’un kimliğini açıklayarak bitirdi.

“Bu arada Bayan Revel,” diye devam etli. “Eski bir arkadaşınız olduğumu söyleyerek kendinizi tehlikeye altınız. Bunun için size teşekkür edemedim.”

Virginia. “Elbette eski bir arkadaşımsınız.” dedi. “Size bir cesedin sorumluluğunu yükleyip sonraki karşılaşmamızda sadece bir tanıdık gibi mi davranacağımı düşünüyorsunuz’? Asla olmaz!” Durdu. “biliyor musunuz, bütün olanlarla ilgili bir şey çok ilgimi çekti.’ diyerek devam etti. “Günlükte fazladan bazı sırlar var.”

“Haklısınız,” diyerek Anthony de ona katıldı. “Anlatmanızı istediğim bir şey var.”

“Nedir?”

“Size, dün Pont Caddesi’nde Jimmy McGrath adını söylediğimde neden o kadar şaşırdınız? Daha Önce o adı duymuş muydunuz?”

“Evet, Sherlock Holmes. Kuzenim George biliyorsun George Lomax, önceki gün bana gelip bir sürü aptalca şey önerdi. Buraya gelip o adamı Bay McGrath’ı baştan çıkarmamı, sonra da bir şekilde günlüğü almamı istedi. Bunu bu şekilde söyleyemedi, tabi. İngiliz hanımları ve bunun gibi bir sürü saçma şey anlattı. Asıl amacı apaçık ortadaydı. Bu sadece zavallı George’un düşünebileceği iğrenç bir şey. Ben daha fazla şey öğrenmek istedim ama o beni iki yaşındaki bir çocuğun bile inanmayacağı yalanlarla kandırmaya çalıştı.”

“Yine de planı işe yaramış gibi görünüyor,” dedi Anthony. “James McGrath diye düşündüğü kişi, yani ben buradayım ve sen benimle ilgileniyorsun.”

“Ama zavallı George günlüğü alamadı. Şimdi sana bir soru: O mektupları yazmadığımı söylediğimde bundan emin olduğunuzu

söylediniz... “

Anthony gülümsedi. ‘Tabi. Ben psikolojiden anlarım.”

“Yani siz benim ahlaki değerlerimin... “

Anthony coşkuyla başını salladı.

“Hiç de değil. Ben sizin ahlaki değerlerinizi bilmiyorum. Bir aşığınız olabilirdi. Hatta ona mektup da yazabilirdiniz. Ama siz bir şantajcı karşısında asla boyun eğmezdiniz. Oysa o mektupları yazan Virginia Revel’ın çok korktuğu belliydi. Siz onun yerinde olsaydınız savaşırdınız.”

“O Virginia kim acaba? Yani... şimdi nerede acaba? Bana sanki bir yerde bir eşim varmış gibi geliyor.”

Anthony bir sigara yaktı. “O mektuplardan birinin Bacalar’dan yazıldığını biliyor muydunuz?”

Virginia şaşırdı. “Ne? Mektup ne zaman yazılmış?”

‘Tarih yoktu. Ama bu çok acayip bir durum, değil mi?”

“Bacalar’da ikinci bir Virginia Revel’ın kalmadığından eminim. Böyle bir şey olsaydı. Bohça veya Lord Caterham bu tuhaf rastlantıdan söz ederdi.”

“Evet. Çok garip bu. biliyor musunuz, Bayan Revel, ben bu ikinci Virginia’nın varlığından şüphelenmeye başlıyorum.”

“Çok kaypak biriymiş,” dedi Virginia.

“Aşırı derecede kaypak. Bence o mektupları yazan kadın mahsus sizin adınızı kullandı.”

Virginia, “Ama neden?...” diye haykırdı. “Böyle bir şeyi neden yapsın?”

“Ah, işte sorun da bu, öğrenmemiz gereken o kadar çok şey var ki.”

“Sizce Michael’ı kim öldürdü? Kızıl El Yoldaşları mı?”

Anthony hoşnutsuz bir tonla. “Onlar yapmış olabilir,” diye cevap verdi. “Amaçsız cinayet pekâla onların tarzı olabilir.”

Virginia, “Hemen çalışmaya başlayalım,” dedi. “Bakın Lord Caterham’la Bohça bahçede dolaşıyorlar, önce öldürülen adamın gerçekten Michael olup olmadığını öğrenmeliyiz.”

Anthony kayığı kıyıya yanaştırdı. Gidip Lord Caterham'la kızına katıldılar.

Virginia, "Bohça," dedi. "Bay Cade benim arkadaşım. Ona iyi davranmalısın."

Lady Eileen genç adamı dikkatle süzdü. Sonra Anthony orada değilmiş gibi davranarak, "Bu yakışıklı erkekleri nereden buluyorsun, Virginia?" dedi.

Genç kadın cömertçe. "Senin olsun o," diye cevap verdi. "Ben Lord Caterham'ı istiyorum."

Bu sözlerden pek hoşlanan yaşlı adama gülümseyerek koluna girdi. Ağır ağır uzaklaştılar.

Bohça, "Siz o güçlü ve sessiz tiplerden misiniz?" diye sordu. "Yoksa konuşur musunuz?"

Anthony, "Konuşmak ne kelime?" dedi. "Ben gevezelik eder, mırıldanırım. Bazen sorular sorduğum da olur."

"Ne gibi sorular?"

"Şu ikinci oda kimin?" Anthony bu soruyu sorarken pencereyi işaret etti.

Bohça, "Ne acayip bir soru!" diye bağırdı. "Beni meraklandırıyorsunuz. Durun bakayım... Ah. evet... Orası Matmazel Brun'un odası. Fransız mürebbiyenin. Kız kardeşlerimi uslandırmaya çalışıyor. Dulcie'yle Daisy'yi... bilirsin şarkı gibi. Bir tane daha olsa onun adını da Dorothy May koyarlardı herhalde. Ama annem sadece kız doğurmaktan bıkıp öldü. Bir varis doğurma işini başka biri devralmalı."

Anthony düşünceli bir tavırla, "Matmazel Brun," diye tekrarladı. "Ne zamandan beri yanınızda çalışıyor?"

"İki aydan beri... Biz İskoçya'dayken geldi."

"Aha!" dedi Anthony. "Bir fare kokusu alıyorum."

Bohça, "Keşke yemek kokusu alabilseydim," diye cevap verdi. "Scotland Yard müfettişlerini öğle yemeğine davet edebilir miyim. Bay

Cade? Siz dünyayı dolaşmış bir adamsınız; bu tip görgü kurallarını bilirsiniz. Daha önce burada hiç cinayet işlenmemişti. İlginç, değil mi? Bu sabah adınızın temize çıkmasına üzüldüm, çünkü hep bir katille tanışmak istemişimdir. Pazar gazetelerinin yazdığı gibi hoş ve sıcakkanlı olup olmadıklarını görmek için. Tanrım! Bu da ne?”

Köşke yaklaşan bir taksiyi işaret ediyordu. Arabada iki kişi vardı. Uzun boylu, kabak kafalı, siyah sakallı bir adamla kara bıyıklı, ufak tefek bir genç.

Anthony arkadaşının dudaklarındaki şaşkınlık ifadesinden ve onları taşıyan araçtan, öndeki adamı tanıdı.

“Yanılmıyorsam,” dedi. “Bu dostum, Baron Lolipop.”

“Baron ne?”

“Ben onu Lolipop diye çağırıyorum. Çünkü adamın adını söylemek damar sertleşmesine yol açıyor.”

Bohça başını salladı. “O isim yüzünden bu sabah telefon parça parça olacaktı. Demek baron bu? Öğleden sonra yardımıma ihtiyacı olacak; bütün sabah İsaacstein’a yardım ettim zaten. George’a pis işlerini kendisinin yapmasını söylüyorum... lanet olası politikasını da. Kusura bakmayın Bay Cade, ama böyle sıkıntılı zamanlarda zavallı babama yardım etmem gerekiyor.” Hızla eve doğru gitti.

Anthony bir iki dakika genç kızın arkasından baktı. Düşünceler içinde bir sigara yakarken hafif bir ses çalındı kulağına. Kayıkhanenin yanında duruyordu ve ses köşenin öte tarafından geldi. Sanki birisi ani bir hapşırığı bastırmaya çalışıyordu.

Acaba kayıkhanenin arkasında kim var. diye düşündü. Haydi, kim olduğunu görelim.

Biraz önce yaktığı kibriti yere atıp sessizce kayıkhanenin arkasına gitti.

Bir adam yere diz çökmüştü. Anthony yaklaşırken o da ayağa kalktı. Uzun boylu ve gözlüklüydü. Kısa, sivri bir sakalı vardı. Biraz züppeceydi. Otuz kırk yaşlarında vardı.

Anthony, “Burada ne yapıyorsunuz?” diye sordu. Adamın Lord Caterham’ın misafirlerinden olmadığından emindi.

Adam belirgin bir yabancı lehçesiyle, “Affedersiniz, mösyö,” dedi. Şirin bir tavırla gülümsemeye de çalışıyordu. “Neşeli Kriketçi Hanı’na giderken yolumu kaybettim. Acaba mösyö yolu bana tarif edebilir mi?”

Anthony anlamlı anlamlı kayıkhaneye baktı. “Elbette, ama hana suyoluyla gidilmez.”

Yabancı kaybolmuş biri gibi, “Hı?” dedi.

“Size söyledim,” derken Anthony kayıkhaneye baktı. “Oraya suyoluyla gidemezsiniz. Parkın içinde bir yol var... biraz uzakta. Burası özel mülk. İzinsiz giriyorsunuz.”

Yabancı. “Çok üzgünüm.” dedi. “Yolumu iyice kaybettim. Buraya gelip sorarım, diye düşündüm.”

Anthony, kayıkhanenin arkasında diz çökmenin tuhaf bir davranış olduğu düşüncesinden sıyrıldı. Yabancıyı nazikçe kolundan tutup kaldırdı.

“Bu yoldan gidin,” dedi. “Gölden sağa dönüp düz gidin. Karşınıza bir patika çıkacak. Patikaya girince sola dönün. Bu yol sizi köye götürür. Kriketçiler’de kalıyorsunuz, değil mi?”

“Evet, mösyö. Bu sabah geldim. Yolu gösterdiğiniz için teşekkür ederim.”

“Önemli değil. Bu arada soğuk almadığınızı umarım.”

“Efendim?”

Anthony, “Islak zemine diz çökmekten...” dedi. “Hapşırdığınızı duyduğumu sanıyorum.”

“Olabilir,” diyerek hapşırdığını kabul etli.

“Öyle,” dedi Anthony. “Ama biliyorsunuz hapşırığı tutmamalısınız. Tanınmış doktorlardan biri önceki gün söyledi bunu. Çok tehlikeliymiş. Tam olarak ne zararı olduğunu hatırlamıyorum ama ya tutukluk yapıyor ya da damar sertliği. Asla tutmamalısınız. İyi günler.”

“İyi günler, mösyö. Bana doğru yolu gösterdiğiniz için teşekkür ederim.”

Anthony uzaklaşan yabancının ardından bakarken, ikinci şüpheli yabancı, diye mırıldandı. Kim o? Bir Fransız tüccara benziyor. Kızıl El Yoldaşları’ndan olamaz. Zavallı Herzoslovakya’da bir parti daha mı var? Sorduğum oda Fransız mürebbiyeninmiş. Esrarlı bir Fransız da sinsice ortalıkta dolaşıyor. Dinlememesi gereken konuşmalarla ilgileniyor. Bu işin içinde bir iş var.

Anthony köşke döndü. Verandada Lord Caterham’la karşılaştı. Yaşlı adamın iki yeni misafir yüzünden keyfi iyice kaçmıştı ama Anthony’yi görünce biraz olsun keyfi yerine geldi.

“Ah, Bay Cade. Sizi baron... Şey... Ve Yüzbaşı Adrassy’yle tanıştırayım. Bu, Bay Cade.”

Baron, Anthony’ye gitgide artan bir şüpheyle baktı. “Bay Cade mi? Sanmıyorum.”

Anthony, “Sizinle özel konuşabilir miyiz, baron?” dedi. “Her şeyi anlatacağım.”

Baron eğildi; iki adam terasın bir ucuna gittiler.

“Baron,” dedi Anthony. “Affınıza sığınıyorum. Bu ülkeye sahte bir isim kullanarak girmekle bir İngiliz beyefendisinin onurunu zorladım. Size kendimi Bay James McGrath olarak tanıttım ama bu aldatmacanın bir önemi yoktu. Şüphesiz Shakespare’in eserlerini biliyorsunuz: Tabi onun gül isimlerinin önemsizliğini vurgulamasını da? Durum aynı. Sizin görmek istediğiniz adam günlüğe sahip olan adamdı. Ben o adamdım. Sizin de bildiğiniz gibi günlük artık bende değil. Ama güzel bir oyun oynadınız. Kimin fikriydi?”

“Ailesin aklına geldi. O rolü başkasının oynamasına da izin vermedi.”

Anthony takdirle başını salladı. “Rolünde çok başarılıydı. Ben onu gerçekten Bay Holmes adında bir İngiliz sandım.”

Baron. “Prens, bir İngiliz centilmeni gibi eğilim görmüştü.” diye açıkladı. “Herzoslovakya’da adettir bu.”

Anthony. “Hiçbir profesyonel o günlüğü daha iyi bir yöntemle ele geçiremezdi.” dedi. “Patavatsızlık olmazsa günlüğün ne olduğunu sorabilir miyim?”

Baron. “Aramızda kalsın, beyefendi.” diye başladı.

“Çok naziksiniz, baron.” diye mırıldandı Anthony. “Son kırk sekiz saat içinde hiç ‘beyefendi’ diye çağrılmamıştım.”

“Onların yakıldığını sanıyorum.”

“Sanıyorsunuz... Ama kesinlikle bilmiyorsunuz?”

“Prens onları kimseye vermedi. Onları okumak ve sonra da yakmak niyetindeydi.”

Anthony, “Anlıyorum,” dedi. “Bir buçuk saatle okuyup bitirebileceğiniz basit yazılar değildi.”

“Şehit efendimin eşyaları arasında bulunamadı; demek ki yakılmışlar.”

“Hımmm! Acaba?...” Anthony bir an düşünüp sonra devam etti. “Size bu sorulan sordum baron, çünkü duymuşsunuzdur, bu suça ben de karıştırıldım. Kendimi temize çıkarmalıyım; bu yüzden de hiç şüphe bırakmamam gerek.”

“Şüphesiz,” dedi baron. “Onurunuz bunu gerektirir.”

“Kesinlikle. Bu işlerden anlıyorsunuz; ben daha öğrenemedim. Kendimi aklamak için gerçek katili bulmak zorundayım. Bu yüzden tüm gerçekleri bilmek zorundayım. Bu, günlük meselesi çok önemli. Bana öyle geliyor ki bu cinayetin sebebi günlük. Söyleyin baron, çok mu alakasız bir fikir bu?”

Baron bir an duraklayıp sonra ihtiyatla, “Siz günlüğü okumuş muydunuz?” diye sordu.

Anthony gülümsedi. “Sanırım sorumu cevaplandırdınız. Şimdi, bir şey daha var, baron. Sizi uyarıyorum. Günlüğü 13 Ekim Çarşamba günü yayınevine teslim etmek niyetindeyim.”

Baron, ona hayretle baktı. “Ama günlük artık sizde değil ki.”

“Çarşamba dedim, baron. Bugün cuma. Günlüğü yeniden ele geçirmek için beş günüm var.”

“Ya yakıldıysa?...”

“Yakıldığını sanmıyorum. Bunun sağlam nedenleri de var.”

Konuşurlarken terasın köşesini döndüler, iri yapılı biri onlara yaklaşıyordu. Bay Herman Isaacstein’ı henüz görmemiş olan Anthony ona dikkatle baktı.

Bay Isaacstein purosunu ağzında sallayarak. “Ah, baron,” dedi. “Kötü bir olay bu... çok kötü bir olay.”

Baron. “Aziz dostum. Bay Isaacstein, gerçekten öyle,” diye cevap verdi. “Tüm asil çabalarımız yıkılıyor.”

Anthony iki beyefendiyi yaslarıyla baş başa bırakıp terastan ayrıldı. Sonra aniden durdu. İlerideki mazı çitin arasından ince bir duman yükseliyordu. Genç adam, herhalde çitin ortasında çukur bir yer var, diye düşündü. Böyle şeylerden söz edildiğini duymuştum.

Hemen sağına soluna baktı. Lord Caterham, Yüzbaşı Andrassy’yle bahçenin en sonundaydı. Sırtları dönüktü. Anthony dönüp büyük porsuk ağacına yöneldi.

Terasın basamaklarından inerek mazılara doğru gitti. Yanılmamıştı. Aslında orada tek çit yoktu. Mazılar birbirine paralel iki çizgi oluşturuyorlardı. Buranın girişi evin yanındaydı. Aslında bunda gizemli bir şey yoktu ama çitleri kim önden görse aynı şeyi düşünürdü. Çitlerin arasında, hasır bir koltukta bir adam oturuyordu. Yanındaki tablada yarısı yanmış bir sigara duruyordu. Adam ise uykuya dalmış gibiydi.

Anthony, hımmm, dedi. Bay Hıram Fish’in gölgeli yerlerde oturmaktan hoşlandığı anlaşılıyor.

BÖLÜM 16

Çocuk Odasında Çay

Anthony özel konuşmalar için en uygun yerin göl ortası olduğunu düşünerek yeniden bahçeye gitti.

Evden bir yemek çanı duyuldu. Tredwell yan kapılardan biride göründü.

“İyi akşamlar lordum.”

“Aha.” dedi Lord Caterham canlanarak, “öğle yemeği.”

O anda iki çocuk evde bağırmaya başladı On ve on iki yaşlarında, oldukça hareketli genç hanımlardı bunlar. Bohça’nın daha önce adlarının Dulcie ve Daisy olduğunu söylemesine rağmen herkes onları Guggle ve Winkle diye çağırıyordu. Bohça gelip onları susturuncaya kadar, arada tiz sesle “Eyvah”ların olduğu bir savaş dansı yapıyorlardı

Bohça. “Matmazel Brun nerede?” diye sordu.

Winkle, “Migreni tuttu, migreni tuttu, migreni tuttu.” diye haykırdı

Guggle da, “Yaşasın!” diyerek kardeşine katıldı.

Lord Caterham misafirlerinin çoğunu eve getirmeyi başarmıştı. Anthony’yi kolundan tutup. “Çalışma odasına gidelim.” dedi. “Orada çok özel şeylerim var.”

Lord Caterham ev sahibinden çok bir hırsız edasıyla holü geçip bir mahzene vardı. Burada bir dolabı açıp çeşitli şişeler gösterdi.

“Neden bilmiyorum ama yabancılarla konuşmak beni hep susatır.” dedi.

Kapı çalındı ve Virginia kapı arasından başını uzattı.

“Benim için özel bir kokteyl var mı?”

Lord Caterham konuksever bir tonla. “Elbette, içeri gelin,” dedi.

Sonraki birkaç dakika kimse konuşmadı.

Lord Caterham bardağını masaya koyarken içini çekerek, “Buna ihtiyacım vardı,” dedi. “Demin de söylediğim gibi, yabancılarla konuşmak beni çok yoruyor. Sanırım çok kibar oldukları için. Haydi, gelin öğle yemeğini yiyelim.”

Yemek odasına yöneldiler. Virginia. Anthony’yi kolundan tutup geri çekti.

“Görevimi yaptım,” diye fısıldadı. “Lord Caterham bana ölüyü gösterdi.”

Anthony heyecanla sordu. “Ee?” Teorilerinden biri ya doğrulanmış ya da boşa çıkmış olacaktı.

Genç kadın başını salladı. “Yanılmışsınız. O gerçekten Prens Michael.”

“Off...” Anthony çok üzülmüştü. Üzüntüyle bağırarak. “Matmazelin migreni tutmuş.” dedi.

“Bununla ne ilgimiz var?”

“Muhtemelen hiçbir ilgimiz yok, ama onu görmek istiyorum. Sondan ikinci oda, dün gece ışığı yanan oda onunmuş.”

“İlginç.”

“Büyük ihtimalle içinde bir şey yok. Ama gün bitmeden matmazeli görmek niyetindeyim.”

Öğle yemeği tam bir felaketti. Bohça’nın neşeli çabaları bile heterojen grubun arasındaki soğukluğu gideremedi. Baron ve Andrassy bir tapınakta yemek yiyormuş gibi son derece resmi ve görgü kurallarına uygun davrandılar. İçinde bulunduğu zor durumun farkında olan George ise baron ve Bay Isaacstein ile sohbet ediyordu.

Guggle ve Winkle tüm bunları umursamadan evde bir cinayet işlenmesinin tadını çıkarıyorlardı. Bay Hiram Fish kendine has tarzıyla yavaş yavaş yemeğini yiyordu. Başmüfettiş Battle oradan kaybolmuştu ve kimse nerede olduğunu bilmiyordu.

Masadan kalkarlarken Bohça Anthony’ye dönüp, “Tanrı’ya şükür bitti,” dedi. “George bu öğleden sonra devlet meselelerini konuşmak üzere

yabancı grubu Abbey'ye götürecek."

"Bu da ortamı biraz olsun yumuşatır," diye cevap verdi Anthony.

Bohça, "Amerikalıyı çok fazla umursamıyorum," diyerek devam etti. "Babamla kuytu bir köşede keyifle elyazmalarından konuşurlar." Sözü edilen kişi onlara yaklaşınca, "Bay Fish, iyi bir öğleden sonra geçirmenizi dilerim," dedi.

Amerikalı eğilerek selam verdi. "Çok naziksiniz, Lady Eileen."

"Bay Fish," dedi Anthony. "Çok hoş bir sabah geçirdi."

Bay Fish, ona ani bir bakış fırlattı.

"A, gizli sığınağımda beni mi izlediniz? Bazı anlar vardır efendim, sessizlikten hoşlananların islediği tek şey, çıldırtan kalabalıktan uzak oldukları anlardır."

Bohça gitti ve Amerikalıyla Anthony yalnız kaldılar. Amerikalı sesini kısarak, "Bence," dedi. "Bütün bu karmaşada çok önemli bir sır var."

"Belki," dedi Anthony.

"Kel adamın aileyle bir ilgisi var mı?"

"Var gibi."

"Bu Orta Avrupa milletleri hadlerini aşıyorlar, öldürülen beyefendinin kraliyet ailesinden olduğu söyleniyor, öyle mi, siz biliyor musunuz?"

Anthony kaçamak bir cevap verdi. "Burada Kont Stanislaus adıyla kalıyordu."

Bay Fish buna, "Aaa... Zavallı," demekten başka bir tepki göstermedi. Sonra bir süre sessiz kaldı. Sonunda, "Polis müdürünüz," dedi. "Battle ya da adı her neyse, yeterince iyi mi?"

Anthony soğukça, "Scotland Yard öyle düşünüyor," diye cevap verdi.

"Bana bir şeyler saklıyormuş gibi geldi." dedi Bay Fish. "Şu kimsenin evden ayrılmasına izin vermemesi sizce ne anlama geliyor?"

Konuşurken Anthony'ye keskin bir bakış fırlattı.

"biliyorsunuz, yarın sabah herkes soruşturmaya katılmak zorunda."

“Amaç bu mu? Daha fazlası, değil mi? Lord Caterham’lı konuklarından şüphelenmiyor, değil mi?”

“Sevgili Bay Fish!”

“Bu ülkede bir yabancı olmak beni çok huzursuz ediyor. Hatırladığım kadarıyla dışarıdan birileri yapmış. Pencere acıkmış, değil mi?”

Anthony önüne bakarak, “Acıkmış,” dedi.

Bay Fish içini çekerek bir iki dakika sonra ağlamaklı bir tonla, “Genç adam, kuyudan suyu nasıl çıkardıklarını bilir misin?” diye sordu.

“Nasıl?”

“Pompalayarak, ama gerçekten zor bir iş bu! Sıcak ev sahibimin yalnız kaldığını gördüm. Ona katılmalıyım.”

Bay Fish yavaş yavaş uzaklaşırken Bohça geri geldi.

“Fish komik adam, değil mi?”

“Öyle.”

Bohça sertçe, “Virginia'nın tipi değil,” dedi.

“Ben de değilim.”

“Öylesiniz. Bunu nasıl yapıyor, bilmiyorum. Sözleriyle değil; bakışlarıyla da olduğunu sanmıyorum. Ama ufff, her zaman başarır. Her neyse, herhalde iş üstündedir o yine. Sizinle ilgilenmemi söyledi; ben de ilgileneceğim, gerekirse zorla.”

Anthony, “Zorlamaya gerek yok,” dedi. “Ama eğer sizi mutlu edecekse, kayıkta bana eşlik edebilirsiniz.”

Bohça kendinde değilmiş gibi, “Fena fikir değil.” dedi.

Birlikte göle gittiler.

Kıyıdan uzaklaşırlarken Anthony, “Size sormak istediğim bir şey var,” dedi. “Daha ilginç konulara girmeden önce; iş, zevkten Önce gelir.”

Bohça bezgin bir tavırla, “Kimin yatak odası hakkında bilgi almak istiyorsunuz?” diye sordu.

“Şimdilik hiç kimsenin yatak odasıyla. Ama Fransız mürebbiyeyi nereden bulduğunuzu öğrenmek istiyorum.”

“İnsanı büyülüyorsunuz,” dedi Bohça. “Bir işçi bulma bürosuna başvurdum. Kendisine dolgun bir ücret veriyoruz. Hristiyan adı Genevieve. Bilmek istediğiniz başka bir şey var mı?”

Anthony, “Büroyu ararız. Ya kadının referansları?” diye sordu.

“Ah, fevkalade referanslar! On yıl Kontes Breteuil’in yanında çalışmış.”

“Kontesi görüp konuştunuz mu? Yoksa sadece mektuplaştınız mı?”

“Mektuplaştık.”

Anthony, “Hım...” dedi.

Bohça güldü. “Meraklandırıyorsunuz beni. Bu ilginizin sebebi nedir? Aşk mı cinayet mi?”

Anthony içini çekti. “Sadece aptallık sanırım... Neyse, unutalım bunu...”

Bohça, Anthony’nin bilmek istediği her şeyi açıklamıştı. Umursamaz bir tavırla, “Unutalım.” dedi. “Bay Cade, siz kimden şüpheleniyorsunuz? Ben Virginia’nın olmadığından eminim. Ya da Bill’in.”

“Siz ne düşünüyorsunuz?”

“Kraliyet ailesinin bir üyesi gizli Kızıl El Yoldaşları’na katılıyor. Bu kusursuz bir sansasyon olurdu.”

Anthony güldü. Gri gözlerinin zeki bakışlarından korksa da Bohça’yı sevdi.

Artık iyice uzağında oldukları evi göstererek. “Bütün bunlarla gurur duyuyor olmalısın.” dedi.

Bohça gözlerini kaçırıp başını yana eğdi.

“Evet. sanırım bunlar önemli şeyler. Ama insan zamanla sıkılıyor. Neyse... Biz de uzun zamandır burada değildik. Bütün yazı Covves ve Deauville’de geçirdik, sonra da İskoçya’ya gittik. Bacalar yaklaşık beş aydır toz çarşaflarıyla sanlıydı. Haftada bir gün çarşaflar toplanır ve arabalar dolusu turist burayı görüp Tredwell’ı dinlemeye gelir. ‘Sağmızdaki Dördüncü Caterham Markisi’nin portresi. Sir Joshua Reynolds tarafından yapıldı,’ vs. grubun şaklabanı Ed ya da Bert, kız arkadaşını dürtüp. ‘Eh,

tatlım, burada iki paralık resimler var," der. Sonra diğer resimlere bakıp esnerken bir an önce geri dönmeyi dilerler."

"Yine de her durumda tarihi bir iki kez tekrarlıyorsunuz."

Bohça, "George'la mı konuştunuz?" diye atıldı. "O hep böyle şeyler söyler."

Anthony dizlerinin üzerinde doğrulup kıyıya baktı.

"Kayıkhanenin yanında huzursuz huzursuz oturan üçüncü bir şüpheli var. Yoksa ev halkından biri mi?"

Bohça kırmızı minderden başını kaldırıp baktı.

"Bill o." dedi.

"Bir şey arıyor sanki?"

Bohça, "Muhtemelen beni arıyordur," dedi.

"Hızla ters yöne kürek çekelim mi?"

"Kesinlikle. Ama bunun için daha çok morale ihtiyacınız var."

"Bu azarlamadan sonra iki kat hızlı kürek çekerim."

"Hayır, genç budalanın beklediği tarafa gidelim. Sanırım birilerinin onunla ilgilenmesi gerek. Virginia, ona talimat vermiş olmalı. Her ne kadar mantıksız görünse de George'la evlenebilirim. Bu yüzden 'en ünlü politik ev sahibelerinden' biri olmayı öğrenmeliyim."

Anthony itiraz etmeden kıyıya doğru kürek çekti.

"Şimdi ne yapacağımı bilmek istiyorum." diye söylendi. "İstenmeyen üçüncü kişi olmayı reddediyorum. O uzaktakiler çocuklar mı?"

"Evet. Dikkatli olun yoksa sizi kandırırlar."

"Ben çocukları çok severim. Onlara birkaç iyi zeka oyunu öğreteceğim."

'Tamam, uyarmadı demeyin sonra."

Anthony, Bohça'yı kederli Bill'le ilgilenmesi için bırakıp ciyak ciyak bağırtıların geldiği yere gitti. Çocuklar alkışlarla karşıladı onu.

Guggle sertçe, "Kızılderililer oynamayı biliyor musun?" dedi.

“Elbette. Kafamın derisi yüzülürken çıkardığım sesi duymalısınız.” Anthony öyle bir ses çıkardı.

Winkle isteksizce. “Fena değil.” dedi. “Kafa derini yüzen adam gibi bağır şimdi.”

Anthony tüyler ürpertici bir sesle bu emre uydu. Bir sonraki dakika kızılderililer oyunu en hareketli anına ulaştı.

Yaklaşık bir saat sonra. Anthony, matmazelin migrenini sorma cüretini gösterdi. Bayanın tamamen iyileşmiş olduğunu duymak onu memnun etti. Acilen çocuk odasında çaya davet edilmesi gerektiğine karar verdi.

Guggle. “Gördüğün asılan adamı anlat hadi,” diye ısrar etti.

Winkle ise, “Yanında bir parça ip olduğunu mu söylemiştin?” diye sordu.

Anthony ciddiyetle, “Çantamda.” dedi. “İkinize de birer parça verebilirim.”

Winkle hemen mutlu bir yerli çığlığı attı.

Guggle hüzünle, “Sanırım gidip temizlenmemiz gerek.” dedi. “Çaya geleceksin, değil mi? Unutma sakın!”

Anthony hiçbir şeyin çaya gitmesine engel olamayacağını söyledi. Çocukların eve gitmeleri onu sevindirmişti. Bir süre arkalarından baktı. Bakarken korunun diğer tarafından bir adamın hızla parka doğru gittiğini gördü. Bu sabah karşılaştığı siyah sakallı adam olduğundan emindi. Adamı takip edip etmeyeceğini düşünürken önündeki ağaçların arasından Day Mıranı Fish geldi. Anthony’yı gördü.

Anthony “Sakin bu öğleden sonra, değil mi Bay Fish?”dedi.

“Evet, gerçekten öyle.”

Bay Fish her zamanki kadar rahat görünmüyordu. Yüzü kızarmıştı. Sanki koşmuş gibi hızlı hızlı soluyordu. Saatine bir göz attı. “Eh... İngilizlerin için çay zamanı” Saatini yerine koyup eve doğru gitti.

Anthony ise derin derin düşünüyordu. Sonra birden irkildi Başmüfettiş Battle yanında duruyordu. Genç adam onun geldiğini duymamıştı bile.

Öfkeyle. “Siz de nereden çıktınız?” diye homurdandı

Battle başıyla koruyu işaret etti.

Anthony “Bu öğleden sonra çok popüler bir yer.” diye mırıldandı.

“Çok derin düşünüyordunuz. Bay Cade?”

“Gerçekten öyle. Ne yaptığımı biliyor musunuz Battle? iki kere ikinin beş ettiğini kanıtlamaya çalışıyordum. Ama bu imkansız.”

Dedektif başını salladı. “Doğru. Bazı zorluklar var.”

“Ama aslında sizi görmek istiyordum, Battle. Ben kısa bir sure için buradan ayrılmayı düşünüyordum. Buna izniniz var mı?”

Başmüfettiş Battle’nin cevabı kısa ve basit oldu. “Bu sizin gitmek istediğiniz yere bağlı, efendim.”

“Sizinle açık açık konuşacağım. Battle. Fransa’ya gitmek istiyorum. Kontes Breteuil’le konuşmaya. Gidebilir miyim?”

“Ne zaman gitmek istiyorsunuz, Bay Cade?”

“Yarın. Resmi soruşturmadan sonra. Pazar akşamı burada olurum.”

Başmüfettiş tuhaf bir katılıkla. “Anlıyorum.” dedi.

“Yani?”

“Söylediğiniz yere gidip söylediğiniz zaman buraya dönecekseniz bir itirazım yok.”

“Ender bulunur bir insansınız. Battle. Ya benden çok hoşlanıyorsunuz ya da çok kurnazsınız. Acaba hangisi?”

Battle hafifçe gülümsedi ama cevap vermedi.

“Pekâla,” dedi Anthony. “Önlemlerinizi aldığnıızı umarım. Dikkatli kanun adamları şüpheli ayak izlerimi takip edeceklerdir. Öyle olacak da. Ama ben bütün bunların nedenini bilmek isterdim.”

“Sizi anlıyorum, Bay Cade,”

“Günlük... Bütün bu kargaşaya neden olan şey. Sadece günlük mü, yoksa bildiğimiz başka bir şeyler mi var?”

Battle yine gülümsedi.

“Öyle düşünün. Sizden hoşlandım, Bay Cade. Üzerimde iyi bir etki bıraktınız. Bu vakada benimle birlikte çalışmanızı istiyorum. Amatörlerle profesyoneller birlikte başarılı olabilirler. Birinin sıcaklığı var, rahat konuşabilir; ötekinin deneyimi.”

Anthony ağır ağır, “Doğrusu ben daima bir cinayetin esrarını çözmeyi istemişimdir,” dedi.

“Olay konusunda hiç fikriniz var mı?”

Anthony, “Sürüyle,” dedi. “Ama daha çok soru halinde bunlar.”

“Mesela?”

“Ölen Michael’in yerini kim alacak? Bence bu önemli”

Başmüfettişin yüzünde hafif alaycı bir gülümseme belirdi. “Bunu düşünüp düşünmeyeceğinizi merak ediyordum. Prensin yerini kuzeni alacak. Prens Nicholas Obolovitch.”

Anthony sigarasını yakmak için döndü. “O şimdi nerede? Bunu bilmediğinizi söylemeyin. Battle; size inanmam.”

“Prens Nicholas’ın Amerika’da olduğunu sanıyoruz. Son zamanlara kadar oradaydı. Tahtın varisi olduğunu ileri sürerek borç para bulmaya çalışıyordu.”

Anthony hayretle bir ıslık çaldı. “Anlıyorum... Michael’ı İngiltere destekliyordu. Nicholas’ı ise Amerika. İki ülkede de maliyeciler petrol arama izni almayı çok istiyorlar. Muhafazakar Parti Michael’i kendi çıkarları için uygun görüyordu, şimdi başkasını beklemek zorundalar. Bay George Lomax ve ortakları dişlerini gıcırdatsınlar. Yanılıyor muyum?”

Battle, “Yanılmıyorsunuz,” dedi.

Anthony, “Hımm... O koruda ne yaptığınızı tahmin ediyorum.” diye mırıldandı.

Dedektif gülümsedi ama cevap vermedi.

“Uluslararası politika ilgi çekici bir konu ama korkarım yanınızdan ayrılmak zorunda kalacağım. Çocuklarla randevum var.”

Anthony çevik adımlarla eve doğru yürüdü. Tredwell’e sorarak oyun odasının yolunu buldu. Kapıyı hafifçe vurup içeri girdi.

Guggle’la Winkle. Anthony'i görünce sevinçle bağırarak onun üzerine atıldılar. Genç adamı matmazelle tanıştırmaya götürdüler.

Anthony ilk defa o zaman biraz şaşırdı. Matmazel Brun ufak tefek, orta yaşlı, uçuk yüzlü bir kadındı. Kır saçları ve hafif de bıyığı vardı. Serüven düşkünü bir Fransız kadınına hiç benzemiyordu.

Anthony, benimki de aptallık, diye düşündü. Neyse... Bir kere buraya geldim artık...

Matmazele son derece nazik davrandı. Kadın ise yakışıklı bir genç adamın okul odasına gelmesinden pek memnun kalmıştı. Çay pek başarılı oldu.

Ama Anthony o akşam kendisine verilen güzel odaya çıktığı zaman bir hayli düşünceliydi. Sık sık başını sallayarak kendi kendine, yine yanıldım, dedi. Bu işin iç yüzünü anlayamayacağım.

Kapı yavaşça açıldı ve içeri bir adam süzülüp saygılı bir tavırla orada durdu. İri yarı sarışın bir adamdı. Elmacık kemikleri çıkık, bir fanatiğinkini andıran gözleri maviydi.

Anthony adama bakakalmıştı. “Siz de kimsiniz?”

Adam kusursuz bir İngilizce'yle cevap verdi. “Ben Boris Anchoukoff'um.”

“Prens Michael’ın özel uşağı mı?”

“Evet. Efendime hizmet ettim. O Öldü. Şimdi size hizmet edeceğim.”

Anthony. “Çok naziksiniz.” dedi. “Ama benim uşağa ihtiyacım yok.”

“Artık efendim sizsiniz. Size sadakatle hizmet edeceğim.”

“Ama... Buraya bakın... Ben uşak istemiyorum, öyle birini tutacak param yok.”

Boris Anchoukoff, Anthony’ye hafif bir hor görüyle baktı. “Ben para istemiyorum. Efendime hizmet ettim. Size de öyle hizmet edeceğim, ölüme

kadar." Çabucak ilerleyerek diz çöktü. Anthony'nin elini tutup alnına götürdü. Sonra hızla ayağa kalkarak odadan çıktı.

Anthony hayretle arkasından bakakalmıştı. Çok garip... Sadık bir köpeğe benziyor. Bu adamların tuhaf içgüdüleri var. Yine odada dolaşmaya başladı. Ama yine de yersiz bu. Özellikle şu ara.

BÖLÜM 17

Gece Yarısı Serüveni

Ertesi sabah resmi soruşturma yapıldı. Hiç de sansasyonel basında anlatıldığı gibi bir soruşturma değildi. George Lomax'ın da umduğu gibi önemli noktalar halka açıklanmadı. Sorgu yargıcı Haille can sıkıntısını en aza indirgemek için formaliteleri mümkün olduğunca azalttılar.

Anthony soruşturmadan sonra oradan ayrıldı.

Onun gidişi Bill Eversleigh'i sevindirdi. Ama genç adam umduğu gibi Virginia'yla baş başa da kalamadı. Çünkü bazı sırların sızacağından fena halde korkan George Lomax çalışıp durdu. Bayan Oscar ve Bill durmadan çalışmıştı. Eğlenceli ve yararlı olan her şeyi Bayan Oscar yapmıştı. Bill'in görevi ise sayısız mesaj götürüp getirmek, George'un telgrafları kendi kendine tekrarlamasını dinlemekti.

Bill Eversleigh o cumartesi gecesi odasına çıktığı zaman bitkin haldeydi. Yatağına girer girmez de uykuya daldı. George'un işleri yüzünden bütün gün Virginia'yla hiç konuşma fırsatı bulamamıştı; bu nedenle kendini kırılmış ve kullanılmış hissediyordu. Tanrı'ya şükür bu sömürücü adam sonunda Bill'i bırakmıştı. Bütün gün Virginia'yı tekeline almıştı. Eğer George, onu bu kadar çalıştırmaya devam ederse... Zihni öfkeden köpürürken Bill uykuya daldı. Bir süre sonra da rüyasında Virginia'yı görmeye başladı.

Masal gibi bir rüyaydı... Bill yanan keresteler arasından Virginia'yı kurtaran bir şövalyeydi. Virginia'yı kollarına alıp kerestelerin en tepesinden indirdi. Genç kadın bilincini kaybetmişti. Onu çimenlerin üzerine yatırdı. Sonra birkaç tane sandviç bulmaya gitti. Birkaç sandviç bulmak çok önemli bir şeydi. George'da sandviç vardı ama bunları Bill'e vermek yerine telgraf

yazdırdı. Şimdi kilisedeydi. Virginia’yla evleneceklerdi. Bill dehşetle irkildi. Üstünde pijamaları vardı. Bir an önce eve gidip uygun bir şeyler giymeliydi. Hemen arabaya koştu ama araba çalışmadı. Benzini bilmişti. Çok üzüldü. O sırada büyük bir belediye otobüsü geldi ve Virginia kel kafalı baronun kolunda otobüsten indi. Enfes gri elbisesinin içinde inanılmaz görünüyordu. Virginia ona yaklaşarak şakacı bir tavırla kendisini sarstı. “Bill...” dedi. “Ah. Bill.” Daha sert sarstı. “Bill,” dedi. “Uyan artık! Allah aşkına uyan!”

Bill uyandı. Bacalar’daki odasındaydı. Ama rüyanın bir bölümünü görüyordu hâlâ. Yani Virginia üzerine eğilmiş aynı sözleri tekrarlayıp duruyordu.

“Uyan, Bill. Allah aşkına, uyan!”

Bill yatakla doğruldu. “Ne var?”

Virginia rahat bir nefes aldı. “Çok şükür. Hiç uyanmayacağını sandım. Deminden beri sarsıyorum seni. İyice uyandın mı?”

Bill kararsızca. “Galiba.” dedi.

Virginia, “Seni koca şişko,” dedi. “Kollarım ağrıyor,” diye ekledi.

Bill vakarla. “Bu hakaretlere hiç gerek yok.” dedi. “Hiç doğal bir davranış olmadığını söylemeliyim Senin gibi genç bir dula hiç yakışmıyor.”

Virginia. “Aptal olma, Bill.” diye fısıldadı. “Bazı şeyler oluyor.”

“Nasıl şeyler?”

“Acayip Şeyler. Divan Salonu’nda. Bir kapının vurulduğunu sanarak aşağıya indim. O zaman Divan Salonu’nda ışık olduğunu fark ettim. Usulca ilerleyerek, anahtar deliğinden baktım. Fazla bir şey görülmüyordu. Ama gördüğüm kadarı da öylesine ilgi çekiciydi ki, biraz daha bilgi edinmek istedim. Fakat aynı anda yanımda şöyle cesur güçlü bir erkeğin bulunmasının daha iyi olacağını düşündüm. Aklıma gelen erkeklerin en güçlüsü ve cesuru da sansın, Bill. Onun için odana gelerek seni usulca uyandırmaya çalıştım.

“Şimdi ne yapmamı istiyorsun?”

“Gidip hırsızlarla boğuşmamı mı?’

Virginia kaşlarım çattı. “Onların hırsız olduklarını pek sanmıyorum. Bill. Durum çok garip... Neyse zaman kaybetmeyelim. Kalk.”

Bill uysalca kalktı. “Bekle de botlarımı giyeyim. Altlarında iri çiviler olanlarını Güçlü ve cesurum ama çıplak ayakla soğukkanlı katillerle boğuşamam.”

Virginia, “Pijamanı çok beğendim, Bill. Parlak renkli ama kaba değil...”

Bill botlarına uzanırken” Giyimden söz açılmışken,” dedi sırtındaki zamazingona bayıldım. Yeşilin hoş bir tonu. Adı ne bu bunun?

“Sabahlık.” Dedi Virginia. “Böyle sade bir hayat sürmene seviniyorum Bill.”

Bill içerlemiş bir şekilde, “Sade hayat sürmedim,” dedi.

“Gerçeği inkar ediyorsun. Çok tatlısın, Bill ve ben senden hoşlanıyorum. Sanının yarın sabah saat on gibi; duyguları açığa çıkarmak için uygun bir saat, seni öpebilirim.”

“Böyle şeylerin hissedildiği an yapılması gerektiğini düşünüyorum.”

“Şimdi yapmamız gereken başka şeyler var. Gaz maskesiyle zırh da giymeyeceksen, başlayabilir miyiz?”

“Ben hazırım.”

Bill acayip renkli ipek sabahlığını giyerek, şöminenin önündeki ocak süngüsünü kaptı.

“Geleneksel silah,” dedi.

“Hadi, gel.” dedi Virginia. “Ve gürültü etme.”

Usulca odadan çıkarak koridorda ilerlediler. Sonra sessizce merdivenden inmeye başladılar.

Aşağıya eriştikleri zaman Virginia kaşlarını çattı. “Botların sessiz şeyler sayılmazlar.”

“Çivili bunlar, dedim ya. Ben elimden geleni yapıyorum.”

Virginia kesin bir tavırla, “Onları çıkarmalısın,” dedi.

Bill inledi.

“Botlarını eline alabilirsin. Divan Salonu’nda neler olduğunu anlamalısın. Çok esrarlı bir durum bu. Bill. Hırsızlar zırhlı bir adamı neden parça parça etsinler?”

“Adamı olduğu gibi alıp götüremeyecekleri için tabi. Parçalarına ayırıp güzelce paketleyecekler.”

Genç kadın hoşnutsuzca başını salladı. “Eski zırhı çalıp da ne yapacaklar? Bacalar götürülmesi daha kolay, değerli şeylerle dolu.”

Bill ocak süngüsünü sıkıca kavradı. “Hırsızlar kaç kişi?”

“İyice göremedim. Anahtar deliklerinin ne kadar olduğunu bilirsin”

“Şimdiye kadar gitmişlerdir...” diye umutla mırıldandı. Merdivenin alt basamağında durarak botlarını çıkardı. Sonra onları eline alarak koridorda usulca ilerledi.

Virginia da peşinde usulca ilerleyerek büyük meşe kapının önünde durdular. İçeriden ses gelmiyordu. Ama Virginia birdenbire Bill’in kolunu sıktı. Genç adam bir an şaşırmıştı, anahtar deliğinden bir ışık dışarı süzülmüştü.

Bill diz çökerek anahtar deliğinden baktı. Gördüğü şaşırtıcı bir olaydı. İçeride olanlar sol tarafta; Bill’in görüş alanı dışında kalıyordu. İçeridekiler zırhlarla uğraşıyorlardı. Bill bu zırhlardan iki tane olduğunu hatırladı. Duvarın önünde tam Holbein portresinin altında yan yana duruyorlardı. El fenerinin ışığında sürekli kıpırtılar görülüyordu. Odanın sol tarafı tamamen karanlıktı. Bir an zırhlardan biri bir an Bill’in görüş alanından geçti ama tam olarak ne olduğunu anlamaya yetecek kadar ışık yoktu. Bu bir kadın ya da erkek olabilirdi. Bir iki dakika sonra zırh tekrar kapının önünden geçti ve yeniden şıkırtılar duyuldu. Sonra bir ses daha duyuldu. Biri usulca tahtaya vuruyordu. Bill topuklarının üzerinde durdu. Virginia, “Ne oldu?” diye fısıldadı. “Hiçbir şey. Bu böyle olacak gibi değil. Ne yapaklarını burada durarak anlayamayız, içeri girip onların karşısında dikilmekten başka çare yok.” Botlarını giyerek ayağa kalktı

“Şimdi beni dikkatle dinle. Kapıyı mümkün olduğu kadar sessizce açmaya çalışacağım. Elektrik düğmesinin nerede olduğunu biliyor musun?”

“Evet, hemen kapının yanında.”

“İki kişiden fazla olduklarını sanmıyorum. Ben içeriye gireceğim. Sana. ‘Haydi’ dediğim zaman da sen düğmeye uzanarak elektriği yakacaksın. Anladın mı?”

“Tabi.”

“Sakın bağırayım veya bayılayım deme. Sana kötülük etmelerine izin vermeyeceğim.”

Virginia, “Şövalyem benim,” diye mırıldandı.

Bill şüpheyle genç kadına baktı. Gülme ya da hıçkırık gibi zayıf bir ses duydu. Ocak süngüsünü sıkıca kavrayıp ayağa kalktı. Kendini her şeye hazır hissediyordu.

Usulca tokmağı çevirdi. Kapı ağır ağır açıldı. Bill. Virginia’nın arkasında olduğunu hissediyordu. Birlikle odaya girdiler.

Salonun dibinde el feneri Holbein portresinin üzerinde oynuyordu. Bunun tam karşısında da sandalyeye oturmuş, yavaşça kaplamaya vuran bir siluet duruyordu. Arkası onlara dönüktü. Bu ışıkta dev bir gölgeye benziyordu.

Aynı anda Bill’in botlarındaki çiviler parkenin üzerinde takırdadı. Adam birdenbire dönerek feneri onlara doğru tuttu. Fenerin güçlü ışığı Bill’le Virginia’nın gözlerini kamaştırdı.

Bill duraklamadı.

Virginia’ya, “Haydi!” diye kükreyerek adama doğru atıldı. Virginia hemen düğmeye bastı. Büyük avizenin odayı ışıkla doldurması gerekirdi ama ortada sadece elektrik düğmesinin sesi vardı. Oda hala karanlıktı.

Virginia, Bill’in küfrettiğini duydu. Sonra karanlıkta bir boğuşmadır başladı. Fener yere düşüp söndü. Karanlıkla sürüp giden boğuşma sesleri duyuluyordu. Ama Virginia kimin yendiğini ya da daha iyi durumda

olduğunu bilmiyordu. Kaplamaya vuran adam dışında başka biri var mıydı odada? Olabilirdi. Sadece bir an görebilmişlerdi.

Genç kadın felce uğramış gibiydi. Ne yapacağını bilmiyordu. Kavgaya karışmaya cesaret edemedi. Böyle yapmak Bill’e faydadan çok zarar verebilirdi. Kapıya gidip oradan kaçmaya çalışan biri olursa onu yakalamayı düşündü. Sonra Bill’in talimatını unutarak olanca sesiyle haykırmaya başladı.

Yukarıda kapılar açıldı. Holdeki ışıklar da birdenbire yandı. Keşke Bill yardım gelinceye kadar adamı tutabilse.

Aynı anda çok kötü bir değişiklik oldu. Bill’le dövüştüğü adamlar zırha çarptılar. Zırh kulakları sağır edecek bir gürültüyle yere yuvarlandı. Virginia birinin pencereye doğru atıldığını fark etti. Bill ise küfrederek, zırh parçalarının arasından kurtulmaya çalışıyordu.

Virginia deli gibi kaçan adamın peşinden koştu. Pencere zaten açıktı; adamın pencereyi açmak için oyalanması gerekmemişti. Onun terasta ilerleyerek köşeyi döndüğünü gördü. Hemen adamın peşine takıldı. Genç ve sporcu bir kadındı. Köşeyi, gizli düşmandan birkaç saniye sonra döndü.

Ve orada küçük yan kapıdan çıkan bir adama çarptı. Bay Hiram Fish’ti bu.

Amerikalı. “A. bir kadınmış!” diye bağırdı. “Ah... Affedersiniz. Bayan Revel. Ben de sizin kaçan haydutlardan biri olduğunuzu sandım.”

Virginia nefes nefese. “O bu tarafa kaçtı.” dedi. “Onu yakalayalım.” Ama çok geç kaldıklarının farkındaydı. Herhalde adam bahçenin derinliklerine dalmıştı. Karanlık bir geceydi bu. Virginia, yanında Bay Fish'le birlikle Divan Salonu’na döndü. Hırsızlarla ilgili yaptığı uzun konuşmadan Bay Fish’in bu konuda epey deneyimli olduğu anlaşılıyordu.

Lord Caterham. Bohça ve korkuya kapılmış birkaç hizmetçi odanın kapısının önünde toplanmışlardı.

Bohça. “Ne oluyor?” diye sordu. “Hırsız mı girdi? Bay Fish’le ne yapıyorsunuz. Virginia? Gece yarısı bahçede dolaşmaya mı çıktınız?”

Virginia olanları anlattı.

Bohça, “Ne heyecanlı!” diye bağırdı. “Cinayet ve hırsızlığı her zaman bir hafta sonuna sıkıştırıvermezler. Salonun ışıklarına ne oldu? Diğer odaların ışıkları yanıyor.”

Durum çok geçmeden anlaşıldı. Avizedeki ampuller çıkarılarak duvarın dibine dizilmişti. Pijamasıyla bile vakarlı bir hali olan uşak Tredwell ampulleri taktı.

Lord Caterham etrafına bakındı. “Bu odada şiddetli bir boğuşma olduğu belli.”

Gerçekten de eşyalar devrilmişti. Biblolar, iskemleler kırılmıştı.

Bohça, “Kaç kişiydiler acaba?” dedi. “Korkunç bir dövüş olmuş bu.”

Virginia, “Hırsız yalnızdı sanırım,” dedi ama daha bu sözleri söylerken hafifçe durakladı. Evet, bir adam pencereden kaçmıştı. Ama onun peşinden koşarken yandan bir hışırtı gelmişti. Eğer öyleyse, ikinci hırsız oda kapısından kaçmış demekti. Tabi Virginia yanılmış da olabilirdi.

Bill birdenbire pencerede belirdi. Nefes nefeseydi. ‘Tanrı belasını versin! Kaçtı o! Her tarafı aradım ama bulamadım.”

Virginia, “Üzülme, Bill,” diye cevap verdi. “Bir dahaki sefere şans sana gülecek.”

Lord Caterham içini çekti. “Şimdi ne yapacağız? Gidip yatalım mı? Bu saatle Badgworthy’yi bulamam. Sen bu işi hallet, Tredwell.”

“Emredersiniz, sayın lordum.”

Lord Caterham rahat bir nefes alarak gitmeye hazırlandı. Hasetle, “İsaacstein’ın uykusu da ne derin,” diye mırıldandı. “Bu gürültü yüzünden uyanıp aşağı ineceğimi sanıyordum.” Bay Fish’e bakarak ekledi. “Giyinmek için zaman bulabilmişsiniz... “

Amerikalı, “Üzerime bir şeyler geçiriverdim,” diye cevap verdi.

Yaşlı Lord, “Akıllıca davranmışsınız,” dedi. “İnsan pijamayla üşüyor.” Esnedi.

Hepsi de sıkıntılı sıkıntılı odalarına çıktılar.

BÖLÜM 18

İkinci Gece Yarısı

Anthony ertesi gün öğleden sonra trenden inerken ilk gördüğü kişi Başmüfettiş Battle oldu.

Gülümseyerek. “Anlaştığımız gibi döndüm.” dedi. “Buraya bundan emin olmak için mi geldiniz?”

Battle başını salladı. “Hayır. Bay Cade. Bu konuda bir endişem yoklu. Aslında Londra’ya gidiyorum ben.”

“Çok dürüst bir insansınız, Battle ‘

“Öyle mi düşünüyorsunuz?”

“Hayır. Bence derin bi kişisiniz... Çok derin, durgun sular gibi Londra’ya gidiyorsunuz, öyle mi?

“Evet, Bay Cade.”

“Sebebini sorabilir miyim:?

Dedektif cevap vermedi.

Anthony, “Çok konuşkansınız,” dedi. “İşte bu yüzden sizden hoşlandım.”

Battle’in gözlerinde bir pırıltı belirdi.

Sizin işinizden ne haber. Bay Cade? Nasıl sonuçlandı?”

“Başarısızlıkla, Battle. Yine yanıldım. Ne sinir bozucu, değil mi?”

“Ne düşünmüştünüz, sorabilir miyim?”

“Şu Fransız mürebbiyeden şüpheleniyordum. Bunun iki nedeni vardı. A: En iyi kurguya göre en akla gelmeyecek kişi o. B: Cinayet gecesi odasında ışık yandı.”

“Ama bu gitmenizi gerektirmezdi.”

“Haklısınız, gerektirmezdi. Buraya kısa bir süre önce geldiğini öğrendim. Aynı zamanda ortalıkla casus gibi dolaşan şüpheli bir Fransız adam da gördüm. Herhalde o adamı biliyorsunuz?”

“Adının Mösyö Chelles olduğunu söyleyen adamı mı kastediyorsunuz? Neşeli Kriketçi’de kalıyor; ipek tüccarıymış.”

‘Tamam. Ona ne dersiniz? Scotland Yard bu konuda ne düşünüyor?”

Battle ifadesiz bir sesle. “Davranışları şüphe uyandıracak gibi.” dedi.

“Hem de çok şüphe uyandıracak gibi. İşte ben de iki kere iki dört eder dedim. Evde Fransız bir mürebbiye vardı. Dışarıda da yabancı bir Fransız. Onların suç ortağı olduklarına karar verdim. Matmazel Brun’ün on yıl yanında çalıştığı kontesle konuşmaya gittim. Kontesin Matmazel Brun’ün adını bile duymadığını söyleyeceğini sanıyordum. Yanılmışım. Battle. Matmazel gerçek bir mürebbiye.”

Battle başını salladı.

“Zaten matmazelle konuşur konuşmaz yanıldığımdan şüphelendim. Onda tam bir mürebbiye hali vardı.”

Başmüfettiş tekrar başını salladı. “Ama bunun her zaman bir önemi olmaz. Bay Cade. Kadınlar makyajla çok şey başarabilirler. Saçlarının rengini değiştiren, yüzünü hafifçe beyaza boyayan, göz kapaklarını kırmızılaştıran ve en önemlisi biçimsiz elbiseler giyen bir kızı arkadaşlarının bile tanıyamadığını biliyorum. Tabi erkekler için aynı şey söylenemez. Onlar ancak kaşlarının şeklini değiştirebilirler. Takma dişlerle yüzlerine değişik bir ifade verebilirler; işte o kadar. Ama kulaklar hep vardır ve onlar hiçbir şekilde değiştirilemezler, Bay Cade.”

“Benimkilere öyle kötü bakmayın,” diye söylendi Anthony. “Sinirleniyorum.”

Başmüfettiş. ‘Takma sakallardan ve boyalardan söz etmiyorum,” diye devam elti. “Bunlar, kitaplarda olur. Tanınmamayı başaran birkaç erkek vardır sadece. Bildiğim bir kişi ise kılık değiştirmede gerçek bir dâhi sayılır. Kral Victor. Daha önce bu adı duymuş muydunuz, Bay Cade?”

Dedektifin sesi çok imalıydı ama Anthony yine de dilinin ucuna gelen sözleri söylemekten vazgeçti. “Kral Victor? Bu adı duymuşum gibi geliyor.”

“Dünyanın en tanınmış mücevher hırsızlarındandır. Babası İrlandalı, annesi Fransız'dı. En az beş dil biliyor. Hapisteydi ama birkaç ay önce çıktı.”

“Sahi mi? Şimdi nerede?”

“İşte bunu bilmeyi biz de çok istiyoruz, Bay Cade.”

Anthony neşeyle, “Durum gitgide karışıyor,” dedi. “Kral Victor buraya gelir mi acaba? Ama herhalde siyasi anılar onu ilgilendirmez. Adam mücevherlere meraklı.”

Battle, “Hiç belli olmaz,” dedi. “Belki de Kral Victor buraya geldi bile.”

“Ve uşak yardımcısı kılığına girdi, öyle mi? Çok hoş. Siz de onu kulaklarından tanıyıp zaferinizi kutlayacaksınız.”

“Şakadan hi .anlamıyorsunuz, Bay Cade. Bu arada Staines’te ki olaya ne dersiniz?”

Anthony, “Staines mi?” dedi. “Ne olmuş Staines’te?”

“Gazeteler yazdı olayı. Yol kenarında bir ceset bulunmuş. Tabancayla vurularak öldürülmüş. Bir yabancıymış.”

Anthony kayıtsızca. “Ah böyle bir şey okumuştum,” diye mırıldandı “İntihar olmadığı açık.”

“Hayır. Silah da bulunamadı. Adamın kimliği de tespit edilemedi.”

“Bu olayın sizi ilgilendirmemesi gerekiyordu. Prens Michael’ın ölümüyle bir ilişkisi mi var?”

Elleri hareketsizdi. Gözleri de... Acaba başmüfettiş, onu dikkatle inceliyor muydu?

Battle. “Bu gibi şeyler bu ara salgın gibi.” diye cevap verdi. “Neyse... Herhalde önemli bir olay değil bu” Londra treni gürültüyle yaklaşırken arkasını dönüp perona gitti.

Anthony de rahat bir nefes aldı.

Genç adam düşünceli bir şekilde parkın içine doğru yürüdü. Özellikle Perşembe gecesi eve geldiği yoldan eve doğru yaklaştı. O gece her pencerede ışık yandığından emin olmak için pencerelere baktı. Sondan ikinci pencere olduğundan emin miydi?

O an daha önce fark etmediği bir şey gördü. Arka pencerelerin olduğu köşede bir açı vardı. Bu noktada durunca bu pencere birinci olarak görülüyordu. Divan Salonu'nun üstündeki ise ikinci... Ama biraz sağa yürüyünce Divan Salonu evin en sonunda görünüyordu. İlk pencere görünmüyordu. Divan Salonu'nun üzerindekiler ise birinci ve ikinci oluyorlardı. Işığı gördüğünde tam olarak nerede duruyordu acaba?

Çok zor bir soruydu bu? Bir metrelik bir mesafe her şeyi değiştiriyordu. Kesin olan bir şey vardı. Işığın sondan ikinci odada yandığını düşünmekle hata ediyor olabilirdi. Pekâla, üçüncü pencere de olabilirdi.

Üçüncü odada şimdi kim kalıyor? Anthony bunu bir an önce öğrenmeye kararlıydı. Tredwell salonda gümüş takımları çay tepsisine yerleştiriyordu. Başka hiç kimse yoktu.

"Merhaba. Tredwell." dedi Anthony. "Sana bir şey sormak istiyorum. Batı kanadında sondan üçüncü odada kim kalıyor? Divan Salonu'nun üzerindeki odada?"

Tredwell bir iki dakika durdu.

"Amerikalı beyefendinin olması lazım. Bay Fish'in odası."

"Öyle mi? Teşekkür ederim."

"Rica ederim, efendim."

Tredwell tam gidiyordu ki birden durdu.

Önemli haberlerde ilk olarak yer alma isteği kendi doğrusundan şaşmayan kahyaları bile insanlaştırır.

"Dün gece olanları duydunuz, sanırım, efendim."

"Hayır," dedi Anthony. "Dün gece ne oldu?"

"Hırsızlık teşebbüsü, efendim."

"Gerçekten mi? Bir şey çalındı mı?"

“Hayır, efendim. Yakalandıklarında Divan Salonu’ndaki zırhları parçalıyorlardı. Maalesef kaçtılar.”

“Çok şaşırtıcı; yine Divan Salonu. Pencereden mi girmişler?”

“Öyle sanılıyor, efendim, çünkü pencereden kaçtılar.”

Tredwell verdiği habere duyulan ilgiden memnun giderken özür dileyerek durdu.

“Affedersiniz, efendim. İçeri girdiğinizi ve arkamda durduğunuzu bilmiyordum “

Olayın muhatabı Bay Isaacstein dostane bir tavırla elini salladı.

“Önemli değil, dostum. Ziyanı yok.”

Tredwell gitti ve Isaacstein gelip rahat bir kolluğa oturdu.

“Merhaba. Cade. Döndün, demek. Dün geceki gösteriden haberin var sanırım?”

“Evet.” diye cevap verdi Anthony. “Oldukça heyecanlı bir hafta sonu olmuş, değil mi?”

Isaacstein. “Bence köylülerin işiydi.” dedi. “Sıradan, amatörce bir işti.”

Anthony, “Buralarda zırh koleksiyonu yapan birileri var mı’; diye sordu. “Böyle bir koleksiyonu toplamak fazlasıyla şüphe çeker.”

“Hem de fazlasıyla,” diyerek Bay Isaacstein, Anthony’ye katıldı. Bir an durduktan sonra yavaşça. “Buradaki durum çok talihsiz.” dedi.

“Anlayamadım?”

“Neden bu şekilde burada tutuluyoruz? Soruşturma dün bitti. Prensin cesedi Londra’ya gönderilecek ve bir kalp problemi nedeniyle öldüğü açıklanacak. Ama hâlâ kimsenin evden ayrılmasına izin verilmiyor. Bay Lomax benden fazlasın biliyor. Başmüfettiş Battle’a benden söz edebilir.”

Anthony düşünceli düşünceli, “Başmüfettiş Battle bir şeyler saklıyor.” dedi. “Bizi burada tutması da planının bir parçası gibi görünüyor.”

“Affedersiniz, Bay Cade, ama siz buradan ayrıldınız?”

“Ayağıma takılmış bir prangayla. Her adımının izlendiğinden eminim. Bir tabancayı ya da onun gibi bir şeyi ortadan kaldıracak fırsatım

olamazdı.”

“Ah, tabanca!” dedi Isaacstein. “Henüz bulunamadı, sanırım?”

“Daha değil.”

“Belki de göle atmışlardır.”

“Muhtemelen.”

“Başmüfettiş Battle nerede? Öğleden sonra hiç göremedim kendisini.”

“İstasyonda karşılaştık. Londra’ya gitti.”

“Londra’ya mı gitti? Gerçeklen mi? Ne zaman döneceğini söyledi mi?”

“Anladığım kadarıyla yarın erkenden.”

Virginia yanında Lord Caterham ve Bay Fish’le birlikle geldi. Gülümseyerek Anthony’yi selamladı.

“Geri dönmüşsünüz. Bay Cade. Dün geceki serüveni duydunuz mu?”

“Aslında Bay Cade.” dedi Bay Hiram Fish. “Sürekli heyecanın yaşandığı bir geceydi. Bayan Revel’ı yanlışlıkla hırsızlardan biri diye yakaladığımı duydunuz mu?”

Anthony. “Bu arada,” dedi. “Hırsızlar?”

Bay Fish homurdanarak, “Kaçtı,” dedi.

Lord Caterham, Virginia’ya, “Bohça’ya bir bakar mısınız? Nerede olduğunu bilmiyorum,” dedi.

Virginia ayağa kalkıp Anthony’nin yanına oturdu. “Çaydan sonra kayıkhaneye gelin,” diye fısıldadı. “Bill’le size anlatacaklarımız var.” Sonra neşeyle diğerleriyle konuşmaya devam etti.

Kayıkhanedeki buluşma nihayet gerçekleşti. Böyle bir şey konuşmak için göl ortasındaki bir kayığın en güvenli yer olduğun karar verdiler. Yeteri kadar uzaklaştıktan sonra gece olanları Anthony’ye anlattılar. Bill, Virginia neden bu adamı bu işe karıştırıyor bilmem ki diye düşünüp duruyordu.

Genç kadın olanları sırasıyla anlattıktan sonra Anthony, “Gerçekten çok tuhaf.” dedi. “Siz bu konuda ne düşünüyorsunuz Virginia?”

“Bence onlar bir şey arıyorlardı. Bunun alelade bir hırsızlık olduğunu sanmıyorum.”

“Aradıkları şeyin zırhın içinde olduğunu düşündükleri bekli Ama neden kaplamaya vuruyorlardı? Gizli bir merdiven ya da buna benzer bir şey mi arıyorlardı?”

Virginia. “Bacalar’da gizli bir hücre olduğunu biliyorum.” dedi. ‘Yanılmıyorsam gizli bir merdiven de var. Bu konuda Lord Caterham’dan bilgi alabiliriz. Benim öğrenmek istediğim şu; bu adamlar ne arıyorlardı?”

Anthony. “Bu günlük olamaz.” diye cevap verdi.

Virginia. “Herhalde George onların neyi aradıklarını biliyor.” diye mırıldandı.” Acaba bunu onun ağzından alabilir miyim? Ta başından beri bana bu işin içinde bir iş varmış gibi geliyordu.”

Anthony. "İçeride bir adam olduğunu söylediniz.” diye devam etti. “Siz pencereye koşarken kapıya doğru giden birini duymuşsunuz. Sizin de düşündüğünüz gibi başka biri dahi olabilir.”

“Haklısınız ama.” dedi Virginia. “Yanılmış olabilirim.”

“Oldukça mümkün ama bu durumda değil. Evin içinde biri daha olmalı. Acaba...”

Virginia. “Acaba ne?” diye sordu.

“Birileri aşağıda yardım çığlıktan atarken Bay Hiram Fish’in giyinecek zaman bulması da çok garip...”

Virginia başını salladı. “Doğru. Sonra lsaacstein... Bütün o gürültüde uyanmadı. Bu da şüpheli bir durum.”

Bill atıldı. “Ya Boris? Onda tam bir haydut hali var. Michael’ın uşağını kastediyorum.”

Virginia. “Bacalar, şüphe uyandıran insanlarla dolu.” dedi. “Diğerlerinin de bizden şüphelendiklerinden eminim... Keşke Başmüfettiş Battle Londra’ya gitmemiş olsaydı. Gitmesi çok saçma bence. Ha, sahi... Bay Cade. o acayip görünüşlü Fransız'ın bir iki defa köşkü gözetlediğini gördüm...”

Anthony. “Kafam karıştı.” dedi. “Ben uzaklarda bir şeyler ararken, burada tüm sorulara cevap olabilecek şeyler yaşanıyor. Tam bir budalayım

ben. Acaba hırsızlar aradıklarını buldular mı?”

Virginia. “Bulamadıklarını düşünelim.” diye cevap verdi. “Zaten bulduklarını sanmıyorum.”

“Öyleyse onlar köşke yeniden gelecekler. Tabi Battle’ın Londra’ya gittiğini duydular bile. Tehlikeyi göze alarak bu gece yine Bacalar’a girecekler.”

“Bundan emin misiniz?”

“Güçlü bir ihtimal bu. Şimdi üçümüz bir çete kuralım. Eversleigh’la ben Divan Salonu’na saklanırız...”

Virginia. Anthony’nin sözünü kesti. “Ya ben ne olacağım? Beni oyun dışı bırakamazsınız.”

Bill. “Beni dinle. Virginia.” diye başladı. “Bu kadın işi değil...”

“Saçmalama. Bill. Ben de varım bu işte. Çete bu gece tetikte bekleyecek...”

Hep birlikte planlarını yaptılar.

O gece herkes yattıktan sonra gruptakiler usul usul aşağıya indiler. El fenerleri almışlardı. Ayrıca Anthony’nin cebinde bir tabanca da vardı.

Anthony aradıkları şeyi bulmak için hırsızların yeniden geleceğine inandığını söylemişti; ama saldırının dışarıdan geleceğini de sanmıyordu. Virginia’nın karanlıkta gezen birini gördüğüne inanıyordu. Anthony bunları düşünürken meşe ağacından yapılmış eski bir dolabın gölgesine sinmişti. Virginia duvarın karşısındaki zırhın arkasına saklandı. Bill ise pencerenin yanındaydı.

Dakikalar ağır ağır geçti.

Saat biri vurdu. Sonra bir buçuğu, ikiyi, iki buçuğu... Anthony tüm vücudunun tutulduğunu sandı. Yavaş yavaş yine yanıldığına inanmaya başlıyordu. Bu gece saldın filan olmayacaktı.

Sonra aniden irkildi; bütün duyuları harekete geçmişti. Bahçede ayak sesleri duydu. Yine sessizlik... Sonra pencerede hafif bir gıcırdama... Gıcırdama aniden durdu ve pencere tamamen açıldı.

Bir adam içeriye girdi. Bir an sessizce durarak etrafı dinledi. Sonra da elindeki feneri yakıp odaya şöyle bir göz gezdirdi. Her şey normaldi. Saklanan Üç kişi ise nefeslerini tutmuşlardı.

Bir gece önce incelediği kaplamaya doğru gitti.

Aynı anda Bill, Tanrım, diye düşündü. Hapşıracağım galiba. Gece parkta koşup durmuş ve üşütmüştü. Bütün gün hapşırıp durmuştu zaten. Şimdi de hapşırmak üzereydi ve kimse bunu durduramazdı. Genç adam bildiği bütün çareleri uyguladı. Üst dudağına bastırdı. Yutkundu. Başını arkaya attı. Ama boşuna. Birdenbire hapşırdı.

Bu ölüm sessizliğine gömülmüş olan odada bir gök gürültüsü etkisi yaptı.

Yabancı döndü. Anthony de aynı anda harekete geçti. El fenerini yakarak yabancının üzerine atıldı. Yerde yuvarlanmaya başladılar.

Anthony, “Işıkları yakın,” diye bağırdı.

Virginia elektrik düğmesine koşmuştu bile. Bu gece bütün ışıklar yandı. Anthony gece ziyaretçisini allına almıştı. Bill, ona yardım etmek için eğildi.

Anthony. “Şimdi senin kim olduğunu anlayalım, dostum.” diyerek yabancıyı arkası üstü döndürdü.

Yerdeki, Neşeli Kriketçi Hanı’nda kalan o sivri sakallı, züppe tavırlı Fransız'dı.

Biri takdirle. “Çok güzel.” dedi.

Hepsi de irkilerek başlarını kaldırdılar. Başmüfettiş Battle pencerenin önünde duruyordu.

Anthony, “Ben sizin Londra’da olduğunuzu sanıyordum,” diye bağırdı.

Başmüfettişin gözlerinde muzipçe bir pırıltı belirdi, “Öyle mi. efendim? Gittiğimi sanmalarının iyi olacağını düşünmüştüm.”

Anthony, yere serilmiş olan düşmanına baktı. “Gerçekten de öyle.” Fransız'ın hafifçe gülümsediğini fark ederek şaşırdı.

Yabancı. “Kalkabilir miyim?” diye sordu. “Üçe bir savaştık.”

Anthony adamı elinden tutarak kaldırdı. Yabancı ceketini düzelterek, yakasını çekiştirdi. Sonra da Battle’a döndü.

“Affedersiniz... Siz Scotland Yard’dansınız değil mi?”

Battle. “Evet.” dedi.

“O halde size belgelerimi göstereceğim.” Fransız üzüntüyle hafifçe güldü. “Bunu daha Önce yapsaydım, akıllılık etmiş olurdum.” Cebinden çıkardığı kağıtları başmüfettişe uzattı.

Battle kağıtlara bakar bakmaz hayretle bağırdı. Sonra da bunları Fransız'a geri verdi. “Hırpalandığınız için özür dilerim, mösyö. Ama buna siz kendiniz sebep oldunuz.”

Diğerlerinin yüzlerindeki hayret dolu ifadeyi fark ederek güldü. “Bu bey bir süreden beri beklediğim meslektaşım. Paris Sureteden Mösyö Lemoine.”

BÖLÜM 19

Gizli Tarihçe

Hepsi de Fransız dedektife baktılar. Adam da onlara gülümsedi. “Evet, gerçek bu.”

Bir sessizlik oldu. Sonra Virginia, Battle’a döndü.

“Ne düşünüyorum biliyor musunuz, başmüfettişim?”

“Ne düşünüyorsunuz. Bayan Revel?”

“Bence artık bizi aydınlatmanızın zamanı geldi.”

“Aydınlatmak mı? Anlayamadım, Bayan Revel.”

“Pekâla, anladınız. Bay Battle. Herhalde Bay Lemoine size konuşmamanızı söyledi. O böyledir işte... Ama biz sırrı kendi başımıza da öğrenebilir ve tabi o arada çok kişiye de zarar verebiliriz. Bay Lemoine, siz de bana katılmıyor musunuz?”

“Madam, size tamamen katılıyorum.”

Battle içini çekti. “Hiçbir sırrı ebediyen saklayamazsınız. Bunu Bay Lorruu’a da söyledim. Bay Eversleigh, Bay Lomax'ın sekreteri. Bilmesinde bir sakınca yok. Bay Cide'e gelince, bu işe istemeden bulaştı. Bence onun da bilmeye hakkı var. Ama... “

Battle durdu.

Virginia, “Biliyorum. Kadınlar çok boşboğazdırlar. George’tan bunu defalarca duydum.”

Lemoine dikkatle Virginia’yı süzüyordu. Sonra başmüfettişe döndü. “Madamı Revel adıyla çağırdınız sanırım.”

Virginia. “Adım bu,” dedi.

“Kocanız Dışişleri’ndendi değil mi? Kral ve kraliçe öldürülmeden önce de Herzoslovakya’daydınız.”

“Evet.”

Lemoine, Battle’a baktı. “Bence madamın hikayeyi öğrenmeye hakkı var. Dolaylı olarak onu da ilgilendiriyor çünkü. Ayrıca... “ Gözlerinde bir pırıltı belirdi. “Madamın böyle konulara gösterdiği özen diplomatik çevrelerce çok iyi bilinir.”

Virginia gülerek. “Böyle düşünmelerine sevindim,” dedi. “Bu ünü boşa çıkartmayacağım.”

Anthony, “Hiç dinlenmeyecek miyiz? Nerede konuşacağız? Burada mı?” diye sordu.

Battle. “Sizin için sakıncası yoksa...” dedi. “Sabaha kadar bu odadan çıkmamızı öneririm. Hikayeyi duyunca bana hak vereceksiniz.”

“O zaman ben gidip yiyecek bir şeyler getireyim,” dedi Anthony.

Bill de onunla gitti. Biraz sonra birkaç bardak, biraz yiyecek ve ihtiyaç duyabilecekleri başka şeylerle birlikle geri geldiler.

Kalabalık grup pencerenin yanındaki meşe masanın etrafına rahatça yerleşti.

“Anlaşılacağı üzere.” dedi Battle. “Burada konuşulan her şey kesinlikle gizli kalmalı. Hiçbir sızıntı olmamalı. Bir gün açığa çıkacağını biliyordum. Bay Lomax gibi beyefendiler her şeyi saklamakla düşündüklerinden daha büyük risk alıyorlar. Olay yedi yıl önce başladı. O sıralarda birçok yerde yeniden yapılanmalar oluyordu; özellikle Yakındoğu’da. Pek çok insan İngiltere’ye geliyordu, özellikle Kont Stylplitch’in öncülük ettiği insanlar... Bulun Balkan ülkeleri partilerle ilgilenmeye başladı ve bir sürü soylu kişi İngiltere’ye yerleşti. Ayrıntıların üzerinde duracak değilim. Fakat tam o sırada ‘Bir Şey’ kayboldu. Hem de inanılmayacak bir şekilde. Olayı açıklamak için iki şeyi kabul etmek zorundaydım. Hırsız hanedandan biriydi. Ayrıca da o şeyi bir profesyonel çalmıştı. Mösyö Lemoine size ne demek istediğimi anlatabilir.”

Fransız nazik bir tavırla eğildi. Sonra da hikayeye devam etti. ‘İngiltere’de bizim ünlü ve cüretli Kral Victor’un adını duymamış

olabilirsiniz. Asıl adını kimse bilmiyor. İnanılmayacak kadar cesur ve pervasız biri. Ama beş dil biliyor, kılık değiştirmede de usta. Babası İngiliz veya İrlandalıymış ama Victor daha çok Paris’te faaliyet gösteriyor. Sekiz yıl önce de yine Paris’te arka arkaya mücevherler çaldı. O sırada kendisine Yüzbaşı O’Neill adını takmıştı.”

Virginia hafifçe bağırdı. Mösyö Lemoine ona dik dik baktı. “Sanırım madamın neden heyecanlandığını biliyorum. Birazdan öğreneceksiniz. Bizler bu Yüzbaşı O’Neill'in Kral Victor olduğundan şüpheleniyorduk ama kanıtımız yoklu. O günlerde Paris’te genç ve zeki bir aktris vardı; Folies Bergeres’ten Angele Mory. Bir süre onun Kral Victor’la ilişkisi olduğuna dair kuşkularımız oldu, ama yine kanıtımız yoklu.

“Paris o sırada Herzoslovakya’nın genç kralı IV. Nicholas’ı karşılamaya hazırlanıyordu. Surete’de bize majestelerini koruyabilmemiz için özel talimat verildi, özellikle de Devrimci grup Kızıl El Yoldaşları’na karşı. Yoldaşlar’ın Angele Mory’ye yaklaşıp planlarında onlara yardım ettiği takdirde yüklü miktarda para teklif ettiklerini biliyoruz. Genç kadın kralın başını döndürecek ve onu örgütün istediği yere çekecekti. Angele Mory rüşveti kabul edip üzerine düşeni yaptı.

“Ama genç kadın örgütün düşündüğünden daha akıllı ve hırslıydı. Kralı etkilemeyi başardı. Nicholas ona deliler gibi aşık olup onu mücevherlere boğdu. Angele Mory işte o zaman kralın metresi değil de karısı olmaya karar verdi. Herkesin bildiği gibi kadın amacına ulaştı. Onu Herzoslovakya’ya Kontes Varağa Popoleffsky diye tanıtıp Romanoff ailesinden olduğunu iddia ettiler. Sonunda kadın Kraliçe Varağa adıyla Herzoslovakya tahtına çıktı. Parisli küçük bir aktris için büyük bir başarıydı bu. Rolünü gayet ustalıkla oynadığını duydum. Ama Angele’nin zaferi uzun sürmedi. Onun ihanetine kızan Kızıl El Yoldaşları kadını iki defa öldürmeye çalıştı. Sonunda örgüt halkı öyle kışkırttı ki kralla kraliçe öldürüldü. Cesetleri parça parça edildi. Tanınmayacak haldeydiler. Bu durum halkın

hiç de soylu olmayan, yabancı kraliçelerden ne kadar nefret ettiğini gösteriyordu.

“Kraliçe Varaga’nın o sürede Kral Victor’la ilişkisini yine de sürdürdüğünü biliyoruz. Belki de aslında o cüretli plan adamındı. Bilinen tek şey ise kadının adamla Herzoslovakya Sarayı’nda gizli bir yöntemle hâlâ haberleşiyor olmasıydı. Tehlikeli bir duruma düşmemek için mektupları İngilizce olarak yazıyor ve altına da o sırada kocası elçilikte çalışan bir kadının imzasını atıyordu. Durum ortaya çıktığı takdirde kraliçe kendisini kurtaracaktı. O İngiliz Hanım mektupları yazmadığını söylediği takdirde de kimse ona inanmayacaktı. Çünkü bunlar ilk bakışta suçlu bir kadının aşığına yazacağı mektuplara benziyorlardı. Evet, Kraliçe Varağa, sizin adınızı kullanıyordu. Bayan Revel.”

“Biliyorum...” Virginia kâh kızarıyor, kâh sararıyordu. “Demek mektupların iç yüzü buydu! Düşündüm durdum.”

Bill öfkeyle bağırdı. “Ne de kalleşçe bir hile!”

“Mektuplar Yüzbaşı O’Neill’in Paris’teki adresine gönderiliyordu. Bunların amacı, daha sonra öğrenilen garip bir olayı aydınlatmak olabilirdi. Kral ve kraliçenin katledilmelerinden sonra taç mücevherlerinin çoğu halkın eline geçti. Sonunda Paris’e kadar gitti bunlar. Ve o zaman taşların çoğunun sahte olduğu ortaya çıktı. Oysa Herzoslovakya hanedanının mücevherleri arasında ünlü taşlar da vardı. Yani Angele Mory kraliçeliği zamanında da eski işini sürdürmüştü.

“Sözü nereye getireceğimi anladınız sanırım. Kral Nicholas’la Kraliçe Varağa bir ara İngiltere’ye geldiler. Bundan Önceki Caterham Markisi ve İngiltere Büyük elçisi tarafından Bacalar’da ağırlandılar. Herzoslovakya küçük bir ülke ama başıboş bırakılamaz. Kral döndü ama kraliçe burada kaldı. Böylece hem bir kraliçe, hem de usla bir hırsız Bacalar’da misafir oldu. O şeyin yerine konan sahte model bir uzmandan başka herkesi kandırabilecek gibiydi. Böyle bir şeyi ancak Kral Victor hazırlayabilirdi.

Zaten planın cürretliliği de bunu yapanın Kral Victor olduğunu gösteriyordu.”

Virginia, “Sonra ne oldu?” diye sordu.

Battle kısaca. “O olay örtbas edildi.” dedi. “Tabi biz gizlice araştırmalarımızı sürdürdük. Sessiz sedasız yapılabilecek her şeyi yaptık. Bizi bile şaşırtan yöntemlerimiz var. Herzoslovakya Kraliçesi İngiltere’den ayrılırken o mücevher yanında değildi. Size bu kadarını söyleyebilirim. Majeste onu bir yere sakladı ama onu hiçbir zaman bulamadık.” Battle ağır ağır etrafına bakındı. “Mücevher bu odada olabilir.”

Anthony ayağa fırladı.

“Ne? Bu kadar yıl sonra mı?” diye bağırdı. “Olamaz!”

Fransız çabucak, “Siz durumu bilmiyorsunuz, mösyö.” diye cevap verdi. “Bu olaydan iki hafta sonra Herzoslovakya’da ihtilal patlak verdi ve kralla kraliçe öldürüldüler. Yüzbaşı O’Neill da Paris’te tutuklanarak hafif bir suçlun hüküm giydi. Şifreli mektupları onun evinde bulacağımızı sanıyorduk. Ama anlaşılan Herzoslovakyalı bir aracı bunları çalmıştı. O da ortadan kayboldu.”

Anthony düşünceli bit tavırla mırıldandı. “Muhtemelen yurtdışına çıktı. Belki de Afrika’ya... ve geçimini bu mektuplarla sağladı. Onlar adam için bir altın madeniydi. Ne acayip şeyler oluyor... Herhalde adamı İspanyol Pedro diye çağırıyorlardı.”

Battle'in kendisine baktığını fark ederek güldü. “Ben falcı değilim, Battle. Biraz sonra ortaya koyacağım.”

Virginia. Lemonie’e baktı. “Bir şeyi anlatmadınız. Bu olayın kontun günlüğüyle ne ilgisi var? Bir bağlantı olmalı, değil mi?”

Fransız takdirle başını salladı. “Çok zekisiniz, madam. Evet, bir bağlantı var. Kont Stylptitch de o sırada Bacalar’da misafirdi.”

“Yani olayı biliyordu?”

“Tabi.”

“Tabi eğer.” dedi Battle. “Bunu kıymetli günlüğüne yazmışsa kıyamet kopar. Özellikle her şey böyle örtbas edildikten sonra...”

Anthony bir sigara yaktı.

“Günlükle taşın saklı olduğu yeri belirten imalar olmasın?”

Battle kesin bir ifadeyle. “Hiç sanmıyorum,’ dedi. “Kont, Kraliçeyle dost değildi. Asla da bu ilişkinin olmaması için uğraşıp durdu. Herhalde kraliçe de ona bu sırrını açıklamazdı.”

Genç adam, “Benim kastettiğim bu değildi,” diye cevap verdi. “Anladığım kadarıyla kont çok kurnaz bir adamdı. Belki de kraliçenin taşı nereye sakladığım öğrendi. Tabi kadına bundan söz etmedi. Kont bu durumda ne yapardı dersiniz?”

Battle bir an düşündü. “Hiç sesini çıkarmazdı.”

Fransız, “Ben de sizinle aynı fikirdeyim,” dedi. “Çok hassas bir durumdu. Taşı usulca, kimseye belli etmeden geri vermesi çok zordu. Ayrıca mücevherin yerini bilmek ona güç kazandırırdı. Ve o acayip ihtiyar güçlü olmaktan hoşlanırdı. Taşın yerini bildiği takdirde hem kraliçeyi avucuna alır, hem de istediği zaman kullanabileceği bir silahı olurdu. Kontun bildiği tek sır bu da değildi. Çinli koleksiyoncular gibi sırlar biriktirirdi. Hatta ölümünden önce birkaç kez sırları açıklarsa gerçekten keyifleneceğini bile söylemiş. Bir keresinde de günlükte müthiş açıklamalar yazdığını belirtmiş. Dolayısıyla...” Fransız duygusuzca gülümsedi. “Günlüğü ele geçirmek için genel bir merak uyandı. Bizim gizli polisimiz de onları ele geçirmeyi denedi, ama kont önlemini atmış. Ölmeden önce günlüğü bir yerlere göndermişti.”

Battle, “Yine de bu sırrı bildiğini düşünemeyiz.” dedi.

Anthony usulca, “Özür dilerim.” dedi. “Kontun kendisinin söylediği sözler var.”

“Ne?”

İki dedektif de kulaklarına inanamıyorlarmış gibi genç adama baktılar.

“McGrath günlüğü İngiltere’ye getirmem için bana verdiği zaman Kont Stylptitch’te nasıl tanıştığını da anlattı. Onunla Paris’te karşılaşmışlar. McGrath hayatını tehlikeye atarak onu serserilerin elinden kurtarmış. Yaşlı adam o sırada... Çakır keyifmiş, diyelim. Bu yüzden ilgi çekici iki şey söylemiş. Bir: Kohinor’un nerede olduğunu bildiğini söylemiş. Ama arkadaşım buna aldırmamış. İki: Kendisine saldıranların Kral Victor’un adamları olduğunu söylemiş. Bu iki söz bir arada alınırsa, ne anlama geldikleri de ortaya çıkar.”

Battle bağırdı. “Aman Tanrım! O zaman Prens Michael cinayetinin anlamı da değişir.”

Fransız. “Kral Victor hiç cinayet işlememiştir,” diye hatırlattı.

“Belki mücevheri ararken karşılaştı.”

Anthony çabucak sordu. “Yani Kral Victor İngiltere’de mi? Birkaç ay önce hapisten çıktığını söylediniz. Kendisini gözaltında tutmadınız mı?”

Fransız dedektif üzgün üzgün gülümsedi. “Bunu yapmaya çalıştık, mösyö. Ama bir iblis o, izini kaybettirdi. Victor’un hemen İngiltere’ye gideceğini sandık. Ama hayır. O... nereye gitti dersiniz?”

Anthony, “Nereye?” diye sordu. Lemoine’e bakıyor ve dalgın dalgın kibrit kutusuyla oynuyordu.

“Amerika’ya.”

“Ne?” Anthony’nin sesi hayret doluydu.

“Evet. Orada hangi kılığa girdi, biliyor musunuz? Herzoslovakya Prensi Nicholas kılığına.”

Kibrit kutusu genç adamın elinden düştü. Battle’da Anthony kadar şaşırmıştı. “İmkansız!”

“Hiç de değil, dostum. Bu haberi yarın sabah siz de alacaksınız. Müthiş bir oyundu onunki. Bildiğiniz gibi Prens Nicholas’ın yıllar önce Kongo’da öldüğü söyleniyordu. Dostumuz Kral Victor bundan yararlandı, çünkü böyle ölümleri kanıtlamak imkansızdı. Victor. Prens Nicholas’ı yeniden diriltti ve Amerikalılardan dolarları sızdırdı. Güya onların

Herzoslovakya’da petrol aramalarına izin verecekti. Bir rastlantı sonucu maskesi düştü ve Victor alelacele Amerika’dan ayrılmak zorunda kaldı. Bu sefer İngiltere’ye geldi. İşte ben de bu yüzden buradayım. Kral Victor er geç Bacalar’a gelecek. Tabi daha önce gelmemişse.”

“Böyle mi düşünüyorsunuz?”

“Bence Victor hem dün gece, hem de Prens Michael’ın öldürüldüğü gece buradaydı.”

Battle, “Demek bir teşebbüste daha bulundu,” dedi.

“Evet, öyle.”

Başmüfettiş sözlerini sürdürdü. “Beni Mösyö Lemoine’in gecikmesi endişelendirdi. Paris’ten benimle çalışmak üzere yola çıktığını bildirmişlerdi. Neden hâlâ gelmediğini düşünüp duruyordum.”

Lemoine, “Sizden özür dilemem gerekiyor,” dedi. “Buraya cinayetin işlendiği gecenin sabahı eriştim. Meslektaşınız olduğum anlaşılmadan etrafı araştırmayı istedim. Bu şekilde çok şey öğrenebileceğimi düşündüm. Tabi benden şüphelenileceğinin farkındaydım. Aslında bu planımın bir parçasıydı. Sizi temin ederim, şu son iki gün çok ilginç şeyler de gördüm.”

Bill, “Şimdi...” dedi. “Dün gece neler oldu?”

Mösyö Lemoine, “Korkarım sizi bir hayli yordum,” dedi.

“Kovaladığım sizdiniz demek?”

“Evet... Size olanları anlatacağım. Buraya odayı gözetlemeye geldim. Prens Michael burada öldürüldüğü için esrarın Divan Salonu’yla ilgili olduğunu düşünüyordum. Verandada bekliyordum. Sonra birilerinin içeride dolaştığını fark ettim. Zaman zaman el fenerinin ışığını da görebiliyordum. Orta pencereyi denedim; açıktı. Adam ya daha önce buradan girmişti ya da tehlike anında kaçmak için açık bırakmıştı; bilmiyorum. Usulca içeri süzüldüm. Adım adım adamın yaptıklarını yakalanmadan izleyebileceğim bir yere geldim. Adamı iyice göremiyordum arkası dönüktü ve fener ışığında bir siluetten ibaretti. Yaptıkları beni çok şaşırttı. İki zırhı da parça parça söktü önce. İyice inceledi parçaları. Aradığının zırhlar içinde

olmadığına karar vermiş olacak ki. Bu sefer de ahşap kaplamalara vurmaya başladı. Sonra ne yapacaktı; bilmiyorum. O sırada olanlar oldu ve siz içeri daldınız...” Lemoine. Bill’e baktı.

Virginia düşünceli bir tavırla, “Niyetimiz iyiydi,” diye mırıldandı. “Ama bu işe karışmakla hata etmişiz.”

“Bir bakıma öyle madam. Adam fenerini söndürdü. Bense kimliğimi açıklamayı henüz istemiyordum. Onun için pencereye doğru atıldım. Karanlıkta iki kişiyle çarpışarak yere yuvarlandım. Sonra yerimden fırlayarak verandaya çıktım. Bay Eversleigh de benim o haydut olduğumu sanarak peşime takıldı.”

Virginia. “Peşinize önce ben takıldım.” dedi. “Bill sonradan geldi.”

“Haydut ise sessizce bekledi ve sonra kapıdan çıktı. Diğerleriyle karşılaşmamış olmasına şaşıyorum.”

Lemoine. “Bunun çaresi çok kolaydı,” dedi. “Adam da sanki gürültüye koşmuş gibi gruba katılıverdi.”

Bill’in gözleri parlıyordu. “O Arsen Lupen gibi adamın şimdi köşkte olduğuna mı inanıyorsunuz?”

Lemoine, “Neden olmasın?” diye cevap verdi. “Bir uşak kılığına girebilir. Belki de Prens Michael’ın sadık uşağı Boris Anchoukoff aslında Victor.”

Bill başını salladı. “Gerçekten acayip bir adam o.”

Ama Anthony gülüyordu. “Böyle bir suçlama sizin gibi birine yakışmıyor. Mösyö Lemoine.”

Fransız da güldü.

Battle. “Onu şimdi siz yanınıza aldınız, değil mi. Bay Cade?”

“Battle size saygı duyarım. Her şeyi biliyorsunuz... Ama aslında Boris’i ben almadım; o benim yanıma girdi.”

“Neden acaba, Bay Cade?”

Gene adam neşeyle, “Bilmem ki,” dedi. “Belki Boris yüzümün şeklini beğendi. Belki de efendisini öldürdüğümü sanıyor ve intikam almaya

hazırlanıyor.” Ayağa kalkarak pencerelere gitti. Perdeleri açtı. “Sabah oluyor. Artık heyecanlı olaylar sona erdi.”

Lemoine de kalktı. “Ben de gideyim artık. Bugün daha sonra belki tekrar görüşürüz.” Zarif bir hareketle Virginia’yı selamlayarak çıktı.

Virginia esnedi. “Gidip yatmalı. Çok heyecanlı saatler geçirdik. Haydi, Bill, uslu bir çocuk gibi çıkıp yat. Korkarım kahvaltıda bizi göremeyecekler.”

Anthony hâlâ pencerenin önünde duruyor ve Mösyö Lemoine’in arkasından bakıyordu.

Battle yanına geldi. “Belki inanmayacaksınız ama onun Fransa’nın en zeki dedektifi olduğunu söylüyorlar.”

Anthony düşünceli bir tavırla mırıldandı. “Neden inanmayayım? İnanırım.”

Battle, “Evet,” dedi. “Heyecanlı saatler sona erdi. Ha, aklıma gelmişken; size Staines yakınında bulunan cesetten söz etmiştim.”

“Evet...”

“Ölünün kimliğini öğrenmişler. Giuseppe Manuelli adında bir adammış ve Blitz Oteli’nde garsonluk yapıyormuş. Ne acayip, değil mi?”

BÖLÜM 20

Battle'la Anthony Konuşuyor

Anthony bir şey söylemedi. Pencereden dışarı bakmayı sürdürdü. Başmüfettiş de arkasında hareketsizce seyrediyordu.

Sonunda. "İyi geceler bayım." diyecek kapıya doğru gitti.

Anthony birden hareketlendi. "Bir dakika. Battle."

Başmüfettiş hemen durdu. Anthony pencerenin yanından ayrılarak cebinden bir sigara çıkarıp yaktı. Sigaradan bir nefes çektikten sonra, "Staines'teki olayla çok ilgileniyorsunuz." dedi.

"Pek de değil, efendim. Ama ilginç bir olay bu."

"Adamı orada mı öldürmüşler? Yoksa başka bir yerde öldürüp cesedi oraya mı atmışlar?"

"Başka bir yerde vurmuşlar ve sonra cesedi arabayla oraya götürmüşler."

Anthony. "Ben de öyle düşünüyorum," dedi.

Battle çabucak başını kaldırıp ona baktı. "Bu olay hakkında bazı fikirleriniz mi var? Cesedi oraya kimin attığını biliyor musunuz?"

Anthony "Evet," dedi "Ben altım." Başmüfettişin sakin tavırlarının değişmediğini fark edince biraz sinirlendi. "Şoklara rahatlıkla dayanıyorsunuz, Battle."

"Duygularını belli etme. Bana ilk bu prensibi öğrettiler. Çok faydasını gördüm."

Anthony, "Prensibe uygun bir şekilde davrandığınız muhakkak. Bocaladığınızı hiç görmedim." diye mırıldandı. "Hikayeyi dinlemek isliyor musunuz?"

"Tabi. Bay Cade."

Anthony iki iskemleyi çekti. İki adam karşılıklı olurdular. Anthony perşembe akşamı olanları anlattı. Battle hiç kımıldamadan onu dinliyordu. Ama genç adamın hikayesi sona erdiğinde gözlerinde hafif neşeli bir pırıltı belirdi.

“Biliyor musunuz, efendim, günün birinde başınız derde girecek.”

“Demek beni yine tutuklamayacaksınız?”

“İnsanlara birden fazla şans vermeliyiz.”

“Çok güzel bir düşünce,” derken Battle’ın söylediklerini düşünüyordu.

“Anlayamadığım bir şey var. Bunları bana neden açıkladınız?”

Anthony, “Bunun nedenini anlatmak biraz zor,” dedi. “Açıkçası yeteneklerinize saygım var, Battle. En kritik anlarda siz muhakkak olay yerinde bulunuyorsunuz. Bildiklerimi gizlediğim için işinizi engellediğimi düşündüm. Ben elimden geleni yaptım ama hiçbir işe yaramadı. Bu geceye kadar Bayan Revel’ı düşünerek konuşmaktan kaçındım. Ama anık onun mektuplarla hiçbir ilgisi olmadığı biliniyor. Belki başta ona yanlış tavsiyelerde bulundum. Ama mektuplar konusunda adamı susturmak için para ödemiş olması bir numaralı şüpheli yapardı onu.”

Battle. “Jüri için öyle,” diyerek Anthony’ye katıldı. “Jürilerin hiç hayal gücü olmaz.”

Anthony merakla adamın yüzüne baktı. “Ama siz bunu hiç zorlanmadan kabul ettiniz?”

“Görüyorsunuz ya, Bay Cade, benim zamanımın büyük bölümü bu insanların arasında geçiyor. Üst sınıf insanların arasında, yani. Gördüğünüz gibi halkın büyük çoğunluğu komşunun ne düşüneceğini merak eder. Ama aristokratlar öyle değiller. Akıllarına gelen ilk şeyi yapar ve başkalarının onlar hakkındaki düşüncelerini umursamazlar. Kastettiğim sadece aptal zenginler değil tabi. Bu tip alışkanlıkların nesilden nesle geçtiği büyük partiler düzenleyen insanlardan söz ediyorum. Üst sınıf insanlar hep aynıdır: cesur, dürüst ve bazen inanılamayacak kadar aptal.”

“Çok ilginç bir dersti bu, Battle. Umarım bir gün bu anılarınızı kitap haline getirirsiniz. Herkes okumak isteyecektir.”

Dedektif bu öneriye gülümsedi ama cevap vermedi.

Anthony bir an durdu. “Size bir şey sormak istiyorum, Battle. Staines olayıyla bir ilgim olduğunu biliyor muydunuz? Tavırlarınızdan bana öyle gelmişti.”

“Evet, önsezilerim bunu fısıldıyordu bana ama elimde kesin bir ipucu yoktu. Takındığınız tavırlar mükemmeldi. Bay Cade. Hiçbir zaman kayıtsızlıkta aşırılığa kaçmadınız.”

Anthony. “Buna sevindim.” dedi. “Sizinle ilk karşılaşmamızdan beri benim için küçük tuzaklar kurduğunuzu düşündüm hep. Bu tuzaklarınızın hiçbirine düşmedim ama hep gergindim.”

Battle hafifçe gülümsedi.

“Bu suçluların kendilerini ele vermeleri için uyguladığımız bir taktiktir. Bay Cade. Suçlunun olayı unutmasına izin verme; sürekli gelgitler yaşamasını sağla. Sonunda sinirleri buna dayanamaz ve kendini ele verir.”

“Âlem bir adamsınız, Battle. Beni ne zaman tutuklayacaksınız?”

“Birden fazla şans,” dedi başmüfettiş. “Birden fazla şans.”

Anthony, “Şu durumda,” diye sordu. “Halâ sizin acemi yardımcınız mıyım?”

“Evet, Bay Cade.”

“Sherlock’un Watson’ı gibi yani?”

“Polisiye hikayeler aslında çok saçma şeylerdir,” dedi Battle kayıtsızca. “Ama insanları eğlendirirler.” Bir anlık bir duraklamadan sonra, “Bazen faydalı olabiliyorlar,” dedi.

Anthony merakla, “Nasıl yani?” diye sordu.

“Polislerin aptal olduğu iddiasını doğruluyor. Cinayet gibi amatör bir dava aldığımızda gerçekten çok yararlı oluyor.”

Anthony bir süre dedektife sessizce baktı. Battle da hiçbir şey söylemedi. Sandalyesinde sessizce oturup gözlerini kırpıştırıyor ve yüzünün

aldığı şekli umursamıyordu. Aniden ayağa kalktı.

Battle, “Artık uyumanın bir anlamı yok,” dedi. “Sayın Lord uyandığı zaman onunla konuşmak istiyorum. İsteyen herkes köşkten ayrılabilir. Misafirlere kalmaları için ısrar etmesini rica edeceğim. İsterseniz siz de bu daveti kabul edebilirsiniz. Tabi, Bayan Revel da...”

Anthony aniden, “Tabancayı buldunuz mu?” diye sordu.

“Prens Michael’ın vurulduğu tabancayı mı kastediyorsunuz? Hayır, henüz bulamadım. Ama evin içinde ya da bahçede bir yerlerde olmalı. Sizden iyi bir ipucu aldım, Bay Cade. Birkaç kişi getirip bahçedeki kuş yuvalarını araştıracağım. Tabancayı bulursak iyi bir ilerleme sağlamış oluruz. Tabi bir de mektupları... Üzerinde ‘Bacalar’ yazan bir mektup olduğunu söylemiştiniz, değil mi? Yazılan son mektup o.” dedi. Paranın yerini tarif eden gizli talimatlar yazılı olmalı.”

“Peki, Giuseppe’nin öldürülmesi konusunda ne düşünüyorsunuz?”

“Aslında sıradan bir hırsızdı o. Adamı ya Kral Victor ya da Kızıl El Yoldaşları tuttu. Hoş Victor'la Kızıl El birlikle çalışıyor da olabilirler. Örgütün maddi gücü çok fazla ama beyin olarak zayıflar. Giuseppe’nin görevi günlüğü çalmaktı. Mektupların da sizde olduğunu bilemezdi. Aslında hem mektupların, hem de günlüğün sizde olması gerçekten garip bir rastlantı...”

Anthony. “Bilemiyorum” dedi. “Şaşılacak bir şey bu.”

“Giuseppe o gece günlük yerine mektupları çaldı, önce üzüldü. Sonra Bayan Revel’ın dergiden yırtılmış resmini gördü ve ona şantaj yapmaya karar verdi. Aslında mektupların anlamını tam çözememişti. Kızıl El, Giuseppe’nin yaptığını öğrendi ve örgüt ihanet ettiğini düşündü. Bu yüzden onu idam ettiler. Ama kabzasında ‘Virginia’ yazılı tabancanın esrarını henüz çözebilmiş değilim. Kızıl El öyle inceliklerden anlamaz Onlar düşmanlarına gözdağı vermek için sağa sola Kızıl El resimleri bırakmaktan hoşlanırlar. Bu olayın bu bölümünde işe Kral Victor karışmış gibi geliyor. Ama niyeti

neydi, bunu bilemiyorum. Cinayeti Bayan Revel'in üzerine atmaya çalıştı. Ama o zaman eline ne geçecekti?"

Anthony, "Benim bir teorim vardı." diye açıkladı. "Ama sonunda yanıldığımı anladım." Müfettişe, Virginia'nın prensi tanıdığını anlattı.

Battle başını salladı. "Ahh evet, öldürülen misafir Prens Michael'di; .. Bu arada yaşlı baron seni çok sevmiş. Her yerde senden Övgüyle bahsediyor."

"Fazlasıyla nezaket göstermişler. Kayıp günlüğü gelecek çarşambadan önce bulmak için elimden geleni yapacağımı söyledim."

"Bunu yapmak sizin işiniz."

"E... vet... öyle mi düşünüyorsunuz? Bence mektupları Kral Victor ve ortakları çaldı."

Battle başını salladı.

"Pont Caddesi'nde onları Giuseppe'nin cebinden aldılar. Oldukça iyi planlanmış bir iş. Mektupları aldılar; şifreyi çözdüler ve şimdi nereye bakmaları gerektiğini biliyorlar."

İkisi birlikte odadan çıkarken Anthony başıyla salonu işaret etti. "Buraya mı?"

"Evet, buraya. Ama taşı henüz bulamadılar. Onu ele geçirebilmek için büyük bir riske girmek zorundalar."

Anthony. "Sanırım yine ustaca bir plan hazırladınız," dedi.

Battle cevap vermedi. Yüzü gayet ifadesizdi. Sonra usulca gözünü kırptı.

Anthony. "Size yardım etmemi ister misiniz?" diye sordu.

"Evet. Birinin daha yardımına ihtiyacım var."

"Kimin?"

"Bayan Revel'ın. Belki fark ettiniz. Bay Cade. Çok çekici bir hanım o."

Genç adam. "Tabi fark ettim," deyip saatine baktı. "Uyku konusunda size katılıyorum, Battle. Daha sonra da iyi bir kahvaltı ve göle serin bir dalış iyi gelecek."

Hızla merdivenleri çıkıp odasına gitti. Islık çalarak giysilerini çıkarıp bir bornoz giydi.

Sonra aniden tuvalet masasının önünde durdu. Aynanın önünde özenle yerleştirilmiş bir paket vardı.

Gözlerine inanamamıştı; bunlar Virginia Revel imzalı mektuplardı. Mektuplar tamdı; hiçbiri alınmamıştı.

Mektuplar elinde. Anthony bir sandalyeye çöktü.

“Beynim çatlayacak,” diye mırıldandı. “Bu evde neler olduğunu anlayamıyorum. Mektuplar lanetli bir tuzak gibi niçin yine orta ya çıktı? Kim onları tuvalet masamın üzerine koydu? Neden?”

Bu soruların hiçbirinin tatmin edici bir yanıtı yoktu.

BÖLÜM 21

Bay Isaacstein ‘ın Bavulu

O sabah saat onda Lord Caterham ve kızı Bohça kahvaltı ediyorlardı. Bohça oldukça düşünceli görünüyordu.

Sonunda, “Baba?” dedi.

Times dergisine gömülmüş olan Lord Caterham cevap vermedi.

Bohça daha sert bir tonla yine. “Baba?” dedi.

Lord, “Hı?” dedi. “Bir şey mi söyledin?”

“Evet. Kahvaltı eden kim?” Masada oturan birini işaret etti. Diğerlerini tanıyordu. “Adı ne?”

“Şişman Iky mı?”

Bohça ve babası arasında öyle bir yakınlık vardı ki, bazen birbirlerinin söylemeseler bile ne düşündüklerini anlayabiliyorlardı.

“O, işte.”

“Kahvaltıdan önce seni başmüfettişle konuşurken gördüm.”

Lord Caterham içini çekti.

“Beni holde yakaladı. Oysa kahvaltıdan önceki saatleri kutsal saymaları gerekir. Başka bir ülkeye gitmek zorunda kalacağım. Bu kadar stres...”

Bohça patavatsızca babasının sözünü kesti. “Ne söyledi?” *

“İsteyen herkesin artık köşkten ayrılabileceğini.”

Bohça, “İyi ya,” dedi. “Sen de bunu istemiyor muydun?”

“Ama Battle işi orada bırakmadı ki! Benden herkesin köşkte kalması için ısrar etmemi istedi.”

Bohça burnunu kırıştırarak, “Anlayamadım?” dedi.

Lord Caterham, “Birbirine zıt ve kafa karıştırıcı istekler,” diye yakındı, “Üstelik kahvaltıdan önce.”

“Sen ne dedin?”

“Tabi ki kabul ettim. Bu tip insanlarla tartışmamalısın. Özellikle kahvaltıdan önce.” Lord Caterham bu sözlerle yakınmayı sürdürdü.

“Peki, sen kimlere kalmasını söyledin?”

“Cade’e. Bu sabah erken kalkmış. Misafirliğini uzatacak. Buna bir itirazım da yok. Cade’i anlayamıyorum ama onu çok sevdim.”

Bohça çatalıyla masaya bir şeyler çizerken, “Virginia da öyle...” dedi.

“Hı?”

“Ben de öyle. Ama bunun önemi olmadığı anlaşılıyor.”

Lord Caterham sözlerini sürdürdü. “İsaacstein’a da kalmasını söyledim.”

“Eee?...”

“Neyse ki şehre dönmesi gerekiyormuş. Bu arada 10.50 treni için taksi çağırmayı unutma.”

“Unutmam.”

“Bir de şu Fish’i başımızdan atabilsek!” Caterham bunu söylerken sinirliydi.

“Onunla küflü kitaplarından söz etmekten hoşlandığını sanıyordum.”

“Hoşlanıyordum, hoşlanıyordum. Ama sadece ben konuştuğum için çok sıkıcı oluyor artık. Bu konu Fish’i ilgilendiriyor ama adam ağzını açıp tek kelime etmiyor.”

Bohça, “Konuşmak dinlemekten daha iyidir,” dedi. “George Lomax gibi biri için.”

Bu hatırlatma karşısında Lord Caterham’ın tüyleri ürperdi.

“George siyasi konularda iyidir,” dedi Bohça. “Saçma sapan konuştuğunu bilmeme rağmen ben de onu alkışlamışımdır. Üstelik ben bir sosyalistim.”

Lord Caterham aceleyle, “biliyorum, tatlım, biliyorum,” dedi.

Bohça. ‘Tamam,” dedi. “Eve politika getirmeyeceğim. Özel hayatta ülke meselelerini konuşmak George’un işi. Parlamento kararıyla yasaklanmalı

bu.”

“Kesinlikle.”

Bohça, “Peki ya Virginia?” dedi. “Ondan da kalmasını isteyecek misin?”

“Battle, herkes, dedi.”

“Demek öyle söylüyor! Virginia’nın da üvey annem olmasını ister misin?”

Lord Calerham üzülerek, “Bunun iyi bir şey olacağını sanmıyorum,” dedi. “Dün gece bana ‘hayatım’ demiş olsa bile. Sevecen tavırları olan çekici genç kadınların yaptıkları en kötü şeydir bu. Her şeyi söylerler ama bu sözlerle hiçbir şey ima etmezler.”

Bohça, “Haklısın,” diyerek babasına katıldı. “Kafana bir ayakkabı fırlatsaydı ya da seni ısırmaya çalışsaydı durum daha ümitli olurdu.”

Lord Caterham ağlamaklı bir tonla, “Siz gençlerin aşkla ilgili kötümser fikirleriniz var.”

“Şeyh okumaktan oluyor,” dedi Bohça. “Aşkı öldür, kadını etrafa savur, vs.”

Lord Caterham, “Şeyh de nedir?” diye sordu. “Bir şiir mi?”

Bohça, babasına acıyarak baktı. Sonra yerinden kalkarak babasını kafasından öptü.

“Zavallı babacığım,” diyerek çevik hareketlerle pencereden bahçeye atladı.

Lord Caterham da yeniden gazetesine daldı. Bay Hiram Fish her zamanki gibi sessizce içeri girdiğinden Caterham, onu fark edince yerinden fırladı.

“Günaydın. Lord Caterham.”

“Günaydın, günaydın. Güzel bir gün, değil mi?”

Bay Fish, “Şahane,” dedi. Fincanına kahve doldurarak kızarmış ekmeklere uzandı. “Ambargo kalkmış, öyle mi? Artık istersek köşkten ayrılabilirmişiz.”

Lord Caterham, “Şey... Evet...” dedi. “Ama şey... Demek istiyorum ki... Bir süre daha kalırsanız çok sevinirim.”

“Niçin. Lord Caterham?”

Lord Caterham aceleyle. “Biliyorum çok kötü günler yaşandı burada,” dedi. “Bir an önce buradan kurtulmak istemenizi anlıyorum.”

“Beni yanlış anladınız, lordum. Olanlar çok üzücüydü; kimse bunu inkar edemez. Ama böyle görkemli evlerde geçen İngiliz kır hayatı her zaman hoşuma gitmiştir. Bu tür hayatlara ilgi duyarım. Bu bizim Amerika’da yoksun kaldığımız bir şey. Nazik davetinizi kabul etmek beni çok sevindirir. Bu yüzden bir süre daha burada kalacağım.”

Lord Caterham, “Ya,” dedi. “Neyse... Kalacağınız için çok sevindim, aziz dostum, çok.” Sonra çiftlik kahyasını görmesi gerekliğini söyleyerek odadan kaçlı.

Holde merdivenlerden henüz inmiş olan Virginia’yla karşılaştı. Nazikçe, “Sizi kahvaltıya götüreyim mi?” diye sordu.

“Teşekkür ederim, yatakla kahvaltı ettim.”

Genç kadın esnedi.

“Sanırım kötü bir gece geçirdiniz?”

“Pek sayılmaz... Aslında bir bakıma iyi bir gece geçirdim. Ah, Lord Caterham...” Virginia, yaşlı adamın koluna girdi.”... Burada o kadar çok eğleniyorum ki. Beni kahvaltıya davet etmeniz çok nazikçe.”

“Köşkte bir süre daha kalırsınız, değil mi? Battle ambargoyu kaldırdı, ama ben ve Bohça misafirliğinizi uzatmanızı istiyoruz.”

“Çok tatlısınız, tabi kalırım.”

Lord Caterham.”Off...” deyip içini çekti.

Virginia, “Kimseye söyleyemediğiniz bir derdiniz mi var?” diye sordu. “Birileri canınızı mı yaktı?”

Caterham üzüntüyle, “Tamamen Öyle.” dedi.

Virginia çok şaşırmıştı.

Lord Caterham, “Bana ayakkabınızı fırlatmayacaksınız, değil mi? Neyse... siz bana aldırmayın,” dedi.

Yaşlı Lord uzaklaşırken, genç kadın da yan kapıdan bahçeye çıktı. Taze sonbahar havasını derin derin içine çekti.

Başmüfettişi bulmak için etrafa bakmıyordu ki. Battle, onu kolundan tuttu. Adam hiç belli etmeden sessizce ortaya çıkıvermişti.

“Günaydın. Bayan Revel. Çok yorgun olmadığınızı umarım.”

Virginia başını salladı.

“Pek heyecanlı bir geceydi,” dedi. “Biraz uykusuz kalmaya değerdi, öyle bir geceden sonra bugün çok sıkıcı geliyor.”

Başmüfettiş, “Şuradaki sedirin altında çok hoş bir gölgelik yer var,” dedi. “Orada biraz oturalım mı?”

“Yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu düşünüyorsanız, neden olmasın.”

“Çok zekisiniz. Bayan Revel, bu en doğrusu. Sizinle konuşmak istediğim bir şeyler var.”

Battle ahşap bir sandalye alıp çimenlerin üzerine yerleştirdi. Virginia ise elindeki minderle onu izledi.

“Şu bahçe... Eğer özel bir şeyler konuşacaksanız çok tehlikeli bir yer,” dedi Battle.

‘Tekrar heyecanlanmaya başlıyorum. Bay Battle.”

“Önemli bir şey değil.” Cebinden büyük bir saat çıkarıp saate baktı. “On buçuk. On dakika sonra Bay Lomax’a rapor vermek üzere Wyvern Abbey’ye gideceğim. Yeteri kadar vaktimiz var. Bana Bay Cade hakkında bildiklerinizi anlatır mısınız?”

“Bay Cade hakkında mı?” Virginia korkmuştu.

“Evet. Onunla nerede tanıştınız? Kendisini ne zamandan beri tanıyorsunuz, vs.”

Battle çok rahat görünüyordu ama Virginia’yı huzursuzlaştırmak için gözlerini ondan ayırmıyordu.

Genç kadın. “Bu sorulan cevaplamak sandığınızdan daha zor,” diye mırıldandı. “Bay Cade bir keresinde bana büyük bir iyilik yaptı.”

Battle, Virginia’nın sözünü kesti. “Size bir şey söylemem gerekiyor. Dün gece siz ve Bay Eversleigh yatmaya gittikten sonra Bay Cade, bana mektupları ve evinizde öldürülen adamı anlattı.”

“Öyle mi?” Virginia iç çekti.

“Evet. Akıllıca bir şey yapmış oldu. Birçok yanlış anlama ortadan kalktı. Yalnız sizi ne zamandan beri tanıdığını söylemedi bana. Bu konuda benim kendimce bir fikrim var. Yanıltıyorsam lütfen söyleyin. Siz Bay Cade’i ilk defa Pont Caddesi’ndeki evinize geldiğinde gördünüz, değil mi? Ah, yanılmadığımı görüyorum.”

Virginia sesini çıkarmadı. Bu ifadesiz yüzlü, kayıtsız adamdan ilk defa korktu. Anthony’nin, “Başmüfettiş her şeyin farkında,” dediğini hatırladı ve ona hak verdi.

Dedektif sözlerini sürdürdü. “Size hayatından söz etti mi hiç? Güney Afrika’ya gitmeden önce yaptıklarından? Kanada’dan? Sudan’dan? Çocukluğundan?”

Genç kadın sadece başını salladı.

“Oysa onun anlatılacak ilgi çekici hikayeleri olduğundan eminim. Maceralarla dolu bir hayat yaşadığı her halinden belli. İsteseydi size bunlardan bazılarını anlatabilirdi.”

Virginia, “Madem Bay Cade’in hayatını öğrenmek istiyorsunuz.” diye cevap verdi. “Neden arkadaşı Bay McGrath’la irtibata geçmiyorsunuz?”

“Denedik ama Bay McGrath içerilerde bir yerlerdeymiş. Bay Cade’in söylediği zamanda Bulawayo’da olduğu kesin. Ben onun Güney Afrika’ya gelmeden önce ne yaptığım merak ediyorum. Bir ay kadar Castle’da çalıştığını biliyoruz.” Battle saatine baktı. “Artık gitmem gerek. Taksi bekliyor.”

Virginia, Battle’ın arkasından baktı ama yerinden kımıldamadı. Anthony’nin geleceğini umuyordu fakat umduğu olmadı. Anthony’nin

yerine Bill Eversleigh esneyerek geldi.

“Tanrı’ya şükür, sonunda seninle yalnız konuşma fırsatı buldum.”

“Bill hayatım, benimle çok nazik konuş yoksa gözyaşlarına boğulurum.”

“Birileri seni rahatsız mı etti?”

“Aslında tam olarak rahatsız etmedi. Sadece beynimin içine girip altüst etti. Kendimi dam üstünden düşmüş gibi hissettim.”

“Bunu Battle yapmadı, değil mi?”

“Evet, o yaptı. Gerçekten korkunç bir adam o.”

“Her neyse. Battle’ı boş ver. Seni gerçeklen çok seviyorum. Virginia.”

“Bu sabah olmaz. Bill. Yeteri kadar güçlü değilim. Her neyse. Sana her zaman söylüyorum; iyi erkekler öğle yemeğinden önce evlenme teklifi yapmazlar.”

“Tanrı’ya şükür. Kahvaltıdan önce sana evlenme teklif edebilirim.”

Virginia omuz silkti.

“Bill, lütfen bir an için zeki ve anlayışlı olamaz mısın? Fikrine ihtiyacım var.”

“Eğer kafanı buna takıyorsan, sana benimle evlenmeni öneririm. Eminim o zaman kendini çok daha iyi hissedeceksin. bilirsin; daha mutlu ve sakin bir hayat.”

“Dinle beni, Bill. Bana evlenme teklif etmek senin saplantın. Bütün erkekler söyleyecek başka bir şey bulamadıklarında ve sıkıldıklarında evlenme teklif ederler. Benim yaşımı ve dul olduğumu unutuyorsun. Git ve genç bir kıza aşık ol.”

“Aşkım. Virginia... Lanet olsun! O budala Fransız buraya doğru geliyor.”

Gerçekten de siyah sakallı, zarif tavırlı Mösyö Lemoine, onlara yaklaşmıştı. “Günaydın, madam. Yorgun olmadığınızı umarım.”

“Hiç değilim.”

“Çok güzel. Günaydın, Bay Eversleigh. Deniz kıyısında bir gezinti yapsak nasıl olur?”

Virginia, “Sen ne dersin. Bill?” diye sordu.

Bill istemeye istemeye. “Pekâla.” diyerek yerinden kalktı ve üçü birlikte yürümeye başladı. Virginia iki adamın arasındaydı. Nedenini anlayamadı ama Fransız'ın heyecanlandığını hissetti. Bunun üzerine her zaman yaptığı gibi adama sorular sorup cevaplarını ilgiyle dinleyerek onu rahatlattı. Fransız, onlara Kral Victor hakkında bilgi veriyordu. O kadar kendinden emin konuşuyordu ki, dedektifi bile yanıltabilirdi bu sözleriyle.

Çoğu zaman Lemoine kendini hikayesine kaptırmış gibi görünse de Virginia görünenden farklı bir amacı olduğunu seziyordu. Üstelik Lemoine’in hikayeyi anlatırken onları bilinçli olarak parkın içinden geçirdiğini de fark etli. Öylesine bir gezinti değildi bu. Lemoine onları belli bir yöne götürüyordu.

Lemoine aniden hikayesini kesip etrafa bakındı. Köşedeki bir ağaç kümesiyle parktan geçen yolun kesiştiği noktadaydılar. Lemoine ev tarafından onlara doğru yaklaşan bir arabaya baktı.

Virginia da onun baktığı tarafa baktı. “Köşkün arabası... Bay Isaacstein’ın bavullarını ve uşağını istasyona götürüyorlar.”

Lemoine, “Öyle mi?” deyip saatine baktı. “Binlerce kez özür dilerim. Çok keyifli bir sohbetti ama burada düşündüğümden fazla oyalandım. Acaba beni de bu arabayla köye bırakırlar mı?”

Çabucak yola çıkarak elini salladı. Araba durdu. Fransız, şoföre bir iki söz söyledikten sonra otomobile bindi. Şapkasını çıkararak Virginia’yı selamladı.

Araba uzaklaşırken olanlara anlam veremeyen Virginia’ Bill hayretle Fransız'ın arkasından baktılar. Otomobil bahçe yolundaki virajı hızla aldı ve arabadan bir bavul düştü.

Virginia. Bill’e. “Koş,” dedi. “İlginç bir şeyler göreceğiz, bavulu arabadan atlılar.”

Bill, “Ama kimse fark etmedi,” dedi.

Hızla bavula doğru koştular. Aynı anda Lemoine de ağaçların arasından çıktı. Hızlı hızlı yürüdüğü için yüzü kızarmıştı.

Nazikçe, “Arabadan inmek zorunda kaldım.” dedi. “Bir şey unutmuş olduğumu fark ettim.”

Bill bavulu işaret eni. “Bunu mu?”

Oldukça şık deri bir bavuldu ve üzerinde H. L harfleri yazılıydı.

Lemoine usulca, “Vah vah,” diye mırıldandı. “Arabadan düştü herhalde. Yoldan kaldıralım mı bunu?”

Cevap beklemeden bavulu alıp ağaçların arasına daldı. Bavulu yere koyarak üzerine eğildi. Bir an elinde bir şey ışıldadı ve tekrar kilit sesleri duyuldu.

Tekrar konuşmaya başladığı zaman sesi sert ve otoriterdi. “Araba neredeyse gelir. Görünüyor mu?”

Virginia köşke doğru baktı. “Hayır.”

“İyi.” Fransız çabucak bavuldaki eşyalan çıkarmaya başladı. Altın kapaklı bir şişe. İpek pijamalar, birkaç çift çorap. Sonra aniden irkildi.

İpek iç çamaşırlarına sarılı bir şey çıkardı.

Bill, ipek iç çamaşırın içinde bir tabanca olduğunu hemen fark etti.

Virginia. “Araba kalkıyor,” diye haber verdi.

Lemoine çabucak eşyaları bavula koydu, ipek mendiline sardığı tabancayı cebine soktu. Bavulun kilitlerini kapayıp Bill’e döndü.

“Bunu alın. Madam da sizinle gelsin. Otomobili durdurun ve bavulun ilk arabadan düştüğünü söyleyin. Benden hiç söz etmeyin.”

Isaacstein ‘ın içinde olduğu büyük Lanchester limuzini köşeden dönünce Bill hızla arabaya doğru gitti. Şoför yavaşlayınca Bill bavulu ona uzattı.

“Öndeki arabadan düştü. Neyse ki biz gördük.”

Bir an Isaacstein ‘ın kendisine şaşkın şaşkın baktığım fark etti. Sonra araba yoluna devam etti.

Genç adamla Virginia tekrar Lemoine'in yanına döndüler. Fransız elinde tabancayla duruyordu. Yüzünde sevinç ve zafer dolu bir ifade vardı. "Bir kumar oynadım, ama kazandım."

BÖLÜM 22

Kırmızı İşaret

Başmüfettiş Battle. Wyvern Abbey'deki kütüphanedeydi.

George Lomax ise kaşlarını çalmış önündeki kağıtlarla uğraşıyordu.

Battle tüm gelişmeleri bir faaliyet raporu şeklinde George'a gösterdi. Sonraki konuşmaları boyunca George sorular soruyor, Battle da kısa cevaplar veriyordu.

George'un önündeki masada Anthony'nin tuvalet masasında bulduğu mektuplar vardı.

Genç adam mektup destesini eline alarak öfkeyle. "Anlayamıyorum." dedi. "Bunların şifreli olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Kesinlikle. Bay Lomax."

"Anthony bunları nerede bulmuştu... tuvalet masasında mı?"

Battle, mektupların bulunmasını Anthony Cade'in sözlerini birebir tekrar ederek anlam.

"Ve hemen size getirdi, öyle mi? Çok doğru yapmış, en doğrusunu. Peki, bunları odasına kim koymuş olabilir?"

Battle başım salladı.

George, "Bu sizin bilmeniz gereken bir şey," diye söylendi. "Bu olay bana çok karanlık geliyor, gerçeklen çok şüpheli. Bu Cade hakkında ne biliyoruz? En kuşkulu anda gizemli bir şekilde ortaya çıkıyor ve biz onun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Bana sorarsanız, onun davranışlarını dikkate almamalıyız. Umarım onun hakkında araştırma yapmışsınızdır?"

Başmüfettiş sakince gülümsedi.

"Güney Afrika'yla irtibat kurduk. Söylediği her şey doğru. Sözünü ettiği Bay McGrath'la Bulawayo'daymış. Son karşılaşmalarından önce bir

turizm şirketinde çalışıyormuş.”

“Tam düşündüğüm gibi.” dedi George. “Bu tip işlere uygun ucuz bir sosyal güvencesi var. Ama bu mektuplar konusunda hemen bir şeyler yapmalıyız.”

Derin bir nefes alarak göğsünü şişirdi. Başmüfettiş konuşmak için ağzını açtı ama George onu engelledi.

“Gecikmemeliyiz. Zaman kaybedilmeden bu mektupların şifresi çözülmeli. Müzede bir profesör var. Neydi onun adı? Britanya Müzesi için de çalışıyor. Şifrelerle ilgili her şeyi bilir. Savaş zamanında bizim için çalışmıştı. Bayan Oscar nerede? Adı... Win gibi bir şeydi. Win...”

Battle, “Profesör Wynwood.” dedi.

“Tamam. Hatırladım. Onu hemen çağırmalıyız.”

“Ben bu işi yaptım. Bay Lomax. Profesör 12.10 treniyle gelecek.”

“İyi, iyi. Benim bugün Londra’ya gitmem gerekiyor. Bensiz yapabilirsiniz sanırım.”

“Evet, efendim.”

“Elinizden gelenin en iyisini yapın. Battle; en iyisini. Ben şu sıralar çok yoğunum.”

“Kuşkunuz olmasın, efendim.”

“Bu arada, Eversleigh niçin sizinle gelmedi?”

“Halâ uyuyor, efendim. Söylediğim gibi sabaha kadar uyumadık.”

“Ah, Öyle. Ben de sık sık sabahlarım. Otuz altı saatlik işi yirmi dört saate sığdırmaya çalışıyorum; bu benim her zaman yaptığım bir şey. Geri döndüğünü/ zaman Eversleigh’i gönderir misiniz, Battle?”

“Mesajınızı ona iletirim, efendim.”

“Teşekkür ederim. Ona çok güvenmenizi anlıyorum. Ama kuzenim Bayan Virginia’ya da bu kadar güvenmeniz doğru mu sizce?”

“Mektupların altındaki imzayı düşününce, evet. Bay Lomax.”

“Ne büyük bir küstahlık bu! Herzoslovakya kralını hatırlıyorum. Hoş bir adamdı ama zayıf karakterliydi; çok zayıf karakterli. Ahlaksız bir

kadının elinde de oyuncak oldu. Bu mektupları Bay Cade'e neden geri verdiler dersiniz?"

"Bence..." dedi Battle. "İnsanlar istedikleri şeyi bir yoldan elde edemezlerse başka bir yol denerler."

"Anlayamadım?"

Battle, "Herhalde Kral Victor artık Divan Salonu'nun gözaltında olduğunu biliyor. Onun için mektupları bize geri verdi. Biz şifreyi çözecek ve taşı bulacağız. Ondan sonra da... Başımız derde girecek. Ama Lemoine'le ben bu işin icabına bakacağız."

"Bir planınız var demek?"

"Plan diyemem ama bir fikrim var. Fikir olması bazen daha faydalı oluyor."

Battle izin isteyerek oradan ayrıldı. George Lomax'a daha fazla açılmak niyetinde değildi.

Köşke giderken Anthony'nin yanından geçti. Hemen arabayı durdurdu.

Genç adam. "Beni köşke kadar götürecek misiniz?" diye sordu, "İşte bu çok iyi."

"Nereye gitmiştiniz. Bay Cade?"

"İstasyona, trenleri sordum."

Battle kaşlarını kaldırdı. "Ne o? Yine bizi terk etmeyi mi düşünüyorsunuz?"

Anthony güldü. "Şimdilik öyle bir niyetim yok. Ha, aklıma gelmişken,.. Isaacstein neye sinirlendi? Ben istasyondan çıkarken arabayla geldi. Fena halde sarsılmış gibi bir hali vardı."

"Bay Isaacstein mı?"

"Evet."

"Bilmem... Ama bana kalırsa Bay Isaacstein'ın sarsılması için çok önemli bir neden olmalı."

Anthony. "Bence de." diyerek, ona katıldı. "Soluk yüzlü maliyecilerin en güçlülerinden biri o."

Battle birdenbire eğilerek şoförün omzuna dokundu. “Bir dakika dur. Ve beni burada bekle.”

Anthony’nin hayret dolu bakışlarına aldırmayarak arabadan indi. Ama genç adam bir iki dakika sonra Lemoine’in yola doğru geldiğini gördü. Fransız'ın, Battle’a işaret etmiş olduğu anlaşılıyordu. İki dedektif çabuk çabuk konuştular. Sonra başmüfettiş dönerek tekrar otomobile bindi. Yüzündeki ifade iyice değişmişti.

“Tabancayı bulmuşlar.”

Anthony ona bakakaldı. “Nerede?”

“Bay Isaacstein’ın bavulunda.”

“İmkansız!”

Battle, “Hiçbir şey imkansız değildir.” dedi. “Bunu unutmamalıydım.”

Pamuklarıyla dizlerine vurup bir süre öylece oturdu.

‘Tabancayı kim buldu?”

Battle arkaya dönüp. “Lemoine.” dedi. “Zeki bir adam. Suarte’dekiler kendisini çok beğeniyorlar.”

“Peki, bu olay varsayımlarınızı altüst etmiyor mu?”

Battle ağır ağır. “Pek de etmiyor,” diye cevap verdi. ‘Tabi önce şaşırdım. Ama bu durum yine de fikirlerimden birine uyuyor.”

“Hangisine?”

Ama başmüfettiş konuyu değiştirdi.

Rica etsem benim için Bay Eversleigh’i bulur musunuz? Bay Lomax hemen Abbey’ye gitmesini istedi.”

Anthony. “Elbette.” dedi. Araba büyük kapının önünde durdu. “Muhtemelen hala uyuyordur.”

Dedektif, “Bence uyumuyor.” dedi. “Bahçeye bakarsanız. Bayan Revel’ta birlikte ağaçların arasında gezindiğini göreceksiniz.”

Anthony. Lomax’ın mesajını Eversleigh’a iletmek için ayrılırken, “Gözleriniz çok keskin. Battle,” dedi.

Mesajı alınca Bill’in canı çok sıkıldı.

Eve doğru yürürken kendi kendine. “Lanet olsun!” diye mırıldandı. “Ukala neden beni hiç yalnız bırakmıyor ki. Ve neden bu kahrolası sömürgeciler kendi kolonilerinde kalmıyorlar? Buralara gelip en güzel kızları kapmak istiyorlar? Her şeyle mücadele etmekten sıkıldım.”

Bill yanından ayrılınca Virginia heyecanla. ‘Tabanca olayını duydunuz mu?” diye sordu.

“Battle anlattı. Çok şaşırtıcı, değil mi? lsaacstein dün buradan gitmek için ısrar ediyordu. O sırada olayın sinirlerini bozduğunu sanmıştım. Açıkçası şüphelenmediğim tek insan da lsaacstein’dı. Onun Prens Michael’ı öldürmesi için ne sebep olabilir?”

Virginia düşünceli bir tavırla mırıldandı. “Çok acayip bir durum bu...”

Anthony sıkıntıyla, “Her şey acayip zaten,” diye söylendi. “Ben de iyi bir amatör dedektif olduğumu sanıyordum. Ama bu ana kadar türlü zahmete katlanarak sadece Fransız mürebbiyeyi temize çıkardım.”

Virginia, “Fransa’ya o yüzden mi gittiniz?” diye sordu.

“Evet. Dinard’a giderek Kontes Breteuil’le konuştum. Kendimi pek zeki buluyordum. Kontesin, ‘Yanımızda Matmazel Brun adında bir mürebbiye hiç çalışmadı,’ diyeceğinden de emindim. Oysa kontes bana kadının on yıl çocuklarına baktığını söyledi. Tabii Kontes de sabıkalının biriyse buna bir diyeceğim yok.”

Virginia başını salladı. “Kontes Breteuil çok dürüst bir kadındır. Kendisini iyi tanırım. Herhalde Matmazel Brun’la da onun şatosunda karşılaştık. Çünkü kadının yüzü bana hiç yabancı gelmiyor... Mürebbiyelerle yardımcıları tanımak gibi ya da trende karşı karşıya oturmuşuz gibi. Bu korkunç bir şey ama bu durumlarda hiç yüzlerine bakmam. Siz bakar mısınız?”

“Çok güzellerse bakarım.”

“Bu durumda...” Birdenbire durakladı. “Ne var?”

Anthony ağaçların arasından çıkmış olan Boris’e bakıyordu. Herzoslovakyalı hazır ol vaziyetinde duruyordu.

“Affedersiniz. Köpeğimle bir dakika konuşmam gerekiyor.” Boris’in yanına gitti. “Ne var? Ne istiyorsun?”

Boris eğildi. “Efendim... “

“İyi, güzel ama peşimde böyle dolaşmamalısın. Acayip kaçıyor.”

Boris cebinden çıkardığı bir kağıt parçasını Anthony’ye uzattı. Bunun bir mektuptan yırtılmış olduğu anlaşılıyordu.

Genç adam, “Bu da nesi?” diye sordu. Kağıdın üzerinde sadece bir adres vardı.

Boris, “Bunu o düşürdü,” dedi. “Ben de efendime getirdim.”

“Kim düşürdü?”

“O yabancı...”

“İyi de bana niçin getirdin?”

Boris sitemle Anthony’ye baktı.

“Pekâla, git şimdi. Meşgulüm.”

Boris iyi günler dileyip topuklarının üzerinde dönerek gitti.

Anthony de kağıdı cebine atıp Virginia’nın yanına döndü.

Genç kadın meraklanmıştı. “Ne istiyormuş? Onu niçin ‘köpeğim’ diye çağırıyorsun?”

“Çünkü öyle davranıyor. Bundan önceki hayatında bir av köpeğiydi, herhalde. Bana bir kağıt parçası getirmiş. Bunu yabancının düşürdüğünü söylüyor. Kastettiği Lemoine olmalı.”

“Herhalde.”

Anthony, “Her yerde beni izliyor,” diye devam etti. “Köpek gibi. Hiç konuşmuyor. Büyük yuvarlak gözlerini hiç üzerimden ayırmıyor. Ondan kurtulamıyorum.”

Virginia. “Belki de Isaacstein’ı kastetti.” dedi. “O da İngiliz'e hiç benzemiyor.”

Anthony sabırsızca homurdandı. “İsaacstein? Onun bu olayla ne ilişkisi var acaba?”

Virginia birdenbire, “Bütün bu işlere karıştığınıza pişman mısınız?” diye sordu.

“Pişman mı? Ne münasebet! Durum çok hoşuma gidiyor. Ben hayatım boyunca serüven arayıp durdum. Ama bu sefer boyumdan büyük bir işe karıştım sanırım...”

Anthony’nin sesindeki ciddiyete biraz şaşıran Virginia, “Ama şimdi saf dışı kaldınız.” dedi.

“Tamamen değil.”

Bir iki dakika sessizce yürüdüler.

Anthony sessizliği bozarak. “Bazı insanlar vardır.” dedi. “İşaretlere aldırmayan insanlar. Bir lokomotif kırmızı işareti gördüğü zaman ya yavaşlar ya da durur. Belki bende renk körlüğü var. Kırmızı işareti gördüm mü dayanamaz ve hızla ilerlerim. Tabi böyle şeyler felaketle sonuçlanır çoğu zaman. Tabi bunlar trafiği de engeller.”

Halâ çok ciddi bir tonla konuşuyordu.

Virginia. “Herhalde hayatınız boyunca kendinizi sık sık tehlikeye attınız.” diye mırıldandı.

“Evet... Bir tek evlilik denilen tehlikeyi göze alamadım.”

“Fazla alaycısınız.”

“Hayır, hayır. Evlilik benim kastettiğim anlamdaki evlilik, dünyanın en büyük serüveni olur.”

Virginia heyecanla kızardı. “Bu tanımlamanız hoşuma gitti.”

“Evlenmek isteyebileceğim kadın... Aslında benim dünyamdan olamaz. O zaman ne yaparız? Ben onunki gibi bir hayat mı sürerim? Yoksa o mu bana uyar?”

“Sizi severse...”

“Romantikçe bir söz bu. Bayan Revel. Bunu siz de biliyorsunuz. Aşk gözlerinizi körleştirip çevrenizi görmenizi engelleyen bir ilaç değildir ki... Kralla aşık olup evlendiği dilenci kız, bir iki yıl sonra neler düşünmeye başladılar dersiniz? Kız yırtık pırtık elbiselerini, çıplak ayakla dolaştığı o

kayıtsız günleri mi aramaya başladı? Muhakkak. Kralın, onun uğruna tacından, tahtından vazgeçmesinin bir yaran olur muydu? Hiç olmazdı. Ayrıca kral dilencilik de edemezdi. Bunu başaramazdı. Ve hiçbir kadın başarısız bir erkeğe saygı duymaz."

Virginia usulca, "Siz de bir dilenci kızına mı aşık oldunuz, Bay Cade?" diye sordu.

"Bunun tamamıyla tersi oldu. Ama prensip aynı sayılır."

Virginia. "Çaresi yok mu?" diye sordu.

Anthony sıkıntıyla, "Daima bir çaresi vardır," diye cevap verdi. "Bence bir insan bedelini Ödediği takdirde istediği her şeyi elde edebilir. Ve bu vakaların onda dokuzunda bedel nedir biliyor musunuz? Uzlaşma. İğrenç bir şeydir bu. Ama ona yaş gibi uzlaşma da insana sinsi sinsi sokulur. Şimdi de bana sokulmaya çalışıyor. İstediğim kadınla evlenebilmek için bir işe girip çalışmaya bile razı olurdum."

Virginia güldü.

Anthony. "Bir zamanlar böyle bir işim vardı." diye devam etti.

"Bıraktınız mı?"

"Evet."

"Neden?"

"Prensip meselesi."

"Ah!"

Anthony aniden Virginia'ya dönüp. "Siz çok farklı bir kadınsınız." dedi.

"Niçin?"

"Soru sormadan durabiliyorsunuz."

"Zanaatınızın ne olduğunu sormamamı mı kastediyorsunuz?"

"Kesinlikle."

Yeniden sessizce yürümeye başladılar. Hoş kokulu gül bahçesinden geçip eve doğru ilerlediler.

Genç adam. "Durumu anlıyorsunuz tabi," diye homurdandı. "Siz bir erkeğin size aşık olduğunu hemen anlarsınız. Bana ilgi duymadığınızı

biliyorum ya da başka birine. Ah ama kendini size sevdirmeyi çok isterdim."

Virginia alçak sesle, "Bunu başarabilir miydiniz?" diye mırıldandı.

"Belki başaramazdım. Ama elimden geleni de yapardım."

Genç kadın birdenbire, "Benimle tanıştığınıza pişman mısınız?" diye sordu.

"Hayır, hayır. Yine kırmızı işaret meselesi bu. O gün evinizin önünde sizinle karşılaştığım zaman bu işin sonunda acı çekeceğimi hemen anladım. Yüzünüz beni böyle etkiledi. Sadece yüzünüz. Tepeden tırnağa kadar büyüleyici bir kadınsınız... Bazı kadınlar böyledir. Ama şimdiye kadar sizin gibi güçlüsüyle hiç karşılaşmamıştım. Herhalde saygıdeğer bir zenginle evleneceksiniz. Ben de sersemliğime devam edeceğim. Ama gitmeden önce sizi bir defa öpeceğim. Buna yemin ediyorum."

Virginia, "Bunu şimdi yapamazsınız." dedi. "Başmüfettiş Battle, kütüphanenin kapısından bizi seyrediyor."

Anthony, genç kadına baktı. "Siz iblisin birisiniz, Virginia. Ama çok da güzelsiniz." Sonra elini neşeyle Battle'a salladı.

"Bu sabah bir katil filan yakaladınız mı?"

"Henüz yakalamadım. Bay Cade."

"Çok umut verici."

Ciddi tavırları olan Battle pencereden atlayarak onların yanına geldi.

"Profesör Wynwood burada," dedi fısıldayarak. "Daha şimdi geldi. Şu an mektupların şifresini çözüyor. Yanına gitmek ister misiniz?"

Evcil hayvanlarının yeteneklerini göstermek isteyen bir sirk adamı gibi konuşmuştu. Olumlu yanıt alınca onları pencereden içeri dalıp profesörü dikizlemeye davet etti.

Etrafına mektuplar saçılmış, orta yaşlı, kızıl saçlı, ufak tefek bir adam masaya oturmuş hızlı hızlı bir şeyler yazıyordu. Yazarken öfkeyle kendi kendine söyleniyor ve neredeyse saçı kadar uzun burnunu kaşıyordu.

Aniden yukarı baktı.

“Battle, siz misiniz? Beni bu aptal şeyi çözmek için mi çağırdınız? İki yaşında bir çocuk bile bunu çözebilir. Buna şifre mi diyorsunuz? Her şey apaçık ortada zaten.”

Battle nazikçe, “Buna sevindim, profesör.” dedi. “Ama biz sizin kadar zeki değiliz.”

Profesör ellerini çırparak. “Zeka gerektirmiyor bu.” dedi. “Sıradan bir iş bu. Mektupların hepsini mi çözmemi istiyorsunuz? Zeka gerektirmese de dikkat ve özen isteyen uzun bir iş. Önemli olduğunu söylediğiniz Bacalar yazılı olanı çözdüm. Kalanını Londra’ya götürüp asistanlarımdan birine yaptırabilirim. Ben buna vakit harcayamam. Zor bir işi bırakıp geldim ve onu tamamlamak istiyorum.”

Biran gözleri parladı.

“Pekâla, profesör.” dedi Battle. “Sizi böyle basil bir iş yüzünden rahatsız ettiğimiz için özür dilerim. Bay Lomax’a ben söylerim. Sadece bu mektubun acelesi vardı. Lord Caterham öğle yemeğine kalacağınızı umuyor.”

“Asla öğle yemeği yemem,” dedi. “Kötü bir alışkanlık bu. Bir muz ve bir bisküvi sağlıklı bir insanın gün ortası gıda ihtiyacını karşılar.”

Sandalyesinin arkasındaki paltosunu aldı ve Battle’la birlikte çıktılar. Biraz sonra Anthony ve Virginia uzaklaşan arabanın sesini duydular.

Battle, elinde profesörün verdiği kağıtla geri döndü. “O her zaman böyledir. Zekidir ama her zaman acelesi vardır. Her neyse... İşte majestelerinin mektubunun gerçek anlamı; bakmak ister misiniz?”

Virginia kağıdı aldı, Anthony de genç kadının omzunun üzerinden eğildi. Üzüntü ve hırsla bunun aslında daha uzun bir metin olduğunu hatırladı. Profesör Wynwood’un dehası onu bir iş mektubuna benzetmişti.

İş başarıyla halledildi. Ama S bize kalleşlik etti. Taşı sakladığım yerden aldı. Mücevher odasında değil. Orayı aradım. Yalnız bir kağıtta şunlar yazılıydı: ‘RICHMOND YEDİ DÜZ SEKiZ SOL ÜÇ SAĞ’. Bunun taşın yeriyle ilgisi olduğunu sanıyorum.

Anthony. “S?” dedi. “Bu Stylptitch tabi. Kurnaz ihtiyar. Taşın yerini değiştirmiş.”

Virginia düşünceli bir tavırla mırıldandı. “Acaba pırlanta Richmond’da bir yere mi saklandı?”

Anthony de, “Soyluların en sevdiği yer,” diyerek Virginia’ya katıldı.

Battle başını salladı. “Bence bu evde bir yerler ima ediliyor.”

Sonra Virginia aniden, “Şimdi anladım!” diye bağırdı,

İki adam da ona baktı.

“Divan Salonu’ndaki Holbein’ın tablosu. Adam o gece bunun altındaki tahta kaplamalara vuruyordu. O resim Richmond Kontu'nun portresidir.”

Battle elini bacağına vurdu. “İyi keşfettiniz! Başlangıç noktası bu. O resim. Kral Victor da bizim gibi bu sayılardan bir anlam çıkaramadı. O iki zırh portrenin hemen aşağısında duruyordu. Bu yüzden önce bunlardan birinin içinde olduğunu sandı. Sonra. ‘Belki o sayılar santimleri gösteriyor,’ diye düşündü. Şimdi de gizli bir geçit veya merdiven arıyor sanırım. Köşkte böyle bir şey var mı. Bayan Revel?”

Virginia başını salladı. “Gizli bir hücreyle bir geçit var. Vaktiyle bana onları gösterdiler sanıyorum. Ama şimdi iyice hatırlayamıyorum. Hah, Bohça geliyor. Ondan bilgi alabiliriz.”

Genç kız verandada ilerleyerek onlara yaklaştı, “Öğle yemeğinden sonra arabayla Londra’ya gidiyorum. Gelmek isteyen var mı? Siz gelmek istemez misiniz. Bay Cade? Akşam yemeğinden önce dönmüş oluruz.”

“Hayır, teşekkür ederim. Burada yeteri kadar mutlu ve meşgulüm.”

Bohça, “Adam benden korkuyor,” dedi. “Araba kullanışımdan mı yoksa öldürücü cazibemden mi?”

“İkincisi,” diye cevap verdi Anthony. “Her zaman...”

Virginia, “Bohça’cığım,” dedi. “Divan Salonu’na açılan gizli bir geçit var mı?”

‘Tabi var. Ama berbat halde. Güya bir zamanlar birkaç kilometre ötedeki hana kadar gidermiş bu. George’un kaldığı hana. Ama şimdi

çökmüş. İnsan ancak yüz metre kadar ilerleyebiliyor. Bir tanede ikinci katta. Beyaz Salon'da var. Bu daha iyi durumda."

Virginia, "Onların estetik güzellikleriyle ilgilenmiyoruz." dedi. "İşle ilgili: Divan Salonu'ndakine nasıl giriliyor?"

"Menteşeli bir kaplama var. İsterseniz onu size öğle yemeğinden sonra gösteririm."

Battle, 'Teşekkür ederiz,"dedi. "14.30'da yapalım mı bu işi?" Bohça kaşlarını kaldırdı. "Ne o? Bu da mı esrarlı olaylarla ilgili?"

O anda Tredwell verandada göründü, "Öğle yemeği hazır, hanımefendi."

BÖLÜM 23

Gül Bahçesinde Karşılaşma

On dört otuzda küçük grup Divan Salonu'nda toplandı: Bohça. Virginia. Başmüfettiş Battle. Mösyö Lemoine ve Anthony Cade.

Battle. "Bay Lomax'ı bulmak için uğraşarak zaman kaybedemeyiz." dedi. "Bu işi çabucak bitirmeliyiz."

Bohça. "Prens Michael'ı gizli geçitten içeri giren birinin öldürdüğünü sanıyorsanız yanılıyorsunuz." diye cevap verdi. "Dehlizin diğer ucu kapalı."

Lemoine atıldı. "Biz başka bir şeyi arıyoruz, hanımefendi."

Bohça tekrarladı. "Başka bir şeyi mi arıyorsunuz? Yoksa tarihi taşı mı?"

Lemoine. Bohça'ya verecek cevap bulamadı.

Virginia. "Anlat bize." dedi. "İstersen yapabilirsin."

"Canım şu ben küçükken çalınan pırlantayı kastediyorum..."

Battle şaşırdı. "Bunu size kim söyledi, Lady Eileen?"

"Ben bunu hep biliyordum. Bir uşak yardımcısı söyledi. O zaman on iki yaşımdaydım."

Battle. "Bir uşak yardımcısı," dedi. "Tanrım! Bay Lomax'ın bunu duymasını isterdim."

Bohça, "Bu George'un sıkı sıkı sakladığı sırlardan biri miydi?" diye sordu. "Ah, ne hoş! Ben bu hikayenin doğru olduğunu bilmiyordum! George aptalın biri. Hizmetçilerin, uşakların her şeyi öğrendiklerini bilmeliydi."

Genç kız Holbein'ın portresine giderek, yandaki gizli bir düğmeye bastı. Bir gıcırtı duyuldu ve kaplamalardan biri döndü. Karanlık bir kapı ağzı ortaya çıktı.

Bohça dramatik bir tavırla. “Buyurun, bayanlar baylar!” dedi. “Mevsimin en güzel gösterisi. Adam başı on kuruş.”

Lemoine’le Battle yanlarına fenerler almışlardı. Dehlize önce onlar girdi. Diğerleri de iki dedektifi izlediler.

Başmüfettiş. “Hava taze ve serin.” dedi. “Geçidin hava aldığı anlaşılıyor.” Yürümeye devam etti.

Yer taş döşeliydi. Duvarlar ise tuğladandı. Bohça’nın dediği gibi yüz metre kadar ilerlediler. Bundan ötesi yıkılmış duvarlar yüzünden kapanmıştı. Battle bu engelin aşılamayacağını iyice anladı.

“Şimdi geri dönelim, lütfen. Dışarıda konuşalım.”

Birkaç dakika sonra kapıdaydılar.

Battle. “Buradan başlayacağız,” diye açıkladı. “Yedi düz. sekiz sol. Üç sağ... Bu sayıların adımları gösterdiğini düşünelim...” Dikkatle yedi adım attı. Sonra eğilerek yeri inceledi. “Hımm... Vaktiyle buraya tebeşirle bir işaret yapılmış sanırım. Şimdi... sola sekiz. Bu adım olamaz. Çünkü geçit ancak bir tek kişinin geçebileceği genişlikte,”

Anthony, “Bu tuğla sayısı olmasın?” dedi.

“Olabilir. Bay Cade. Sol tarafta... Yukarıdan veya aşağıdan sekiz tuğla. Önce aşağıyı deneyelim. Bu daha kolay.” Sekiz tuğla saydı. “Şimdi bunun sağına doğru... Üç tuğla. A... bu da nesi?”

Bohça. “Şimdi bağıracağım?” dedi. “Ne buldunuz?”

Battle çakısıyla tuğlanın etrafını kazıyordu. Tecrübeli dedektif, bunun yanımdaki tuğlalara benzemediğini fark etmişti. Bir iki dakika sonra tuğlayı çıkardı. Bunun gerisinde ufak. Karanlık bir oyuk vardı. Battle elini buraya soktu.

Herkes nefesini tutarak bekledi.

Battle elini çekti. Hayret ve öfkeyle hafifçe bağırdı. Diğerleri başmüfettişin etrafını sararak elinde tuttuğu üç şeye şaşkın şaşkın baktılar. Bir an gözlerine inanamadılar.

Küçük incilerle süslü dolu bir kart, kare şeklinde kaba bir örgü ve sıra sıra büyük harf E’lerle dolu bir kağıt.

Battle. ‘Tanrım!” diye içini çekti. “Bunun anlamı da nedir?”

Lemoine. “Bu kadarı da fazla!” diye homurdandı.

Virginia şaşkın şaşkın, “Bunun anlamı ne?”

Anthony, “Anlamı mı?” diye mırıldandı. “Ben bundan bir tek anlam çıkarıyorum; o da Kont Stylplitch’in şakacı bir insan olduğu. Bu da şakalarından biri, ama açıkçası ben hiç gülmüyorum.”

Başmüfettiş. “Ne demek istediğinizi biraz daha açıklar mısınız, efendim?” dedi.

“Elbette. Bu, kontun küçük bir şakası. Günlüğün okunmuş olabileceğini düşündü. Hırsızlar mücevheri almaya geldiklerinde onun yerine bunlarla karşılaşacaklardı. ‘Kimim ben’ oyunundaki gibi; kim olduğunuz tahmin edileceği zaman uygun yeni bir kimliğe bürünürsünüz.”

“O halde bir anlamı var?”

“Şüphesiz. Eğer kont sadece sinir bozmak istemiş olsaydı, o zaman üzerinde ‘Satıldı’ yazan bir afiş ya da bir eşek resmi koyardı. Buna benzer şeyler işte...”

Battle hoşnutsuzca, “Bir parça örgü, birkaç büyük E ve bir sürü düğme...” diye mırıldandı.

Lemoine öfkeyle, “Görülmemiş bir şey bu!” diye haykırdı.

Anthony, “İkinci şifre,” dedi. “Sanırım Profesör Wynwood bize bu konuda yardımcı olur.”

Fransız, Bohça’ya döndü. “Bu dehlize en son ne zaman girildi, hanımefendi?”

Genç kız düşündü. “İki yıl önce sanırım. Meraklılara rahip geçidi gösterilir.”

Lemoine, “Acayip,” diye mırıldandı.

“Neden?”

Fransız eğilerek yerden küçük bir şeyi aldı. “Çünkü bu kibritin buraya iki yıl önce atılmadığı belli. Daha bu yere düşeli iki gün bile olmamış... Bu kibriti içinizden biri düşürmedi sanırım.”

Diğerleri, “Hayır,” diye cevap verdiler.

Battle, “Neyse...” diye başını salladı. “Görülecek her şeyi gördük. Artık gidelim...”

Bu öneriyi hepsi kabul etti. Geri dönerek tekrar Divan Salonu’na çıktılar. Bohça kapının içeriden daha hızlı kapandığını gösterdi. Kapının kilidini açıp sessizce itti. Kapı açılırken Divan Salonu’ndan bir gürültü geldi.

Uyukladığı koltuğundan fırlayan Lord Caterham, “Lanet olsun!” dedi.

“Zavallı babacığım,” dedi Bohça. “Seni korkuttum mu?”

“Neden bugünlerde kimse yemekten sonra rahat durmuyor, anlamıyorum? Gelenek oldu herhalde. Tanrı şahit Bacalar çok büyük bir yer ama biraz huzur bulabileceğin bir yer yok. Aman Tanrım; kaç kişi var orada? Çocukken gittiğim sirklerdeki ‘cehennem kapısında kaç şeytan var’ gösterisini hatırlattınız bana.”

Virginia lorda yaklaşıp alnını okşarken, “Yedi şeytan.” dedi. “Kızmayın, sadece gizli geçitleri inceliyorduk.’*

Lord Calerham, “Gizli geçitler bu günlerde pek popüler oldu.” diye söylendi. “Bütün sabah dostumuz Fish’e gizli geçitleri gösterdim.”

Battle telaşla. “Ne zaman?” diye sordu.

“Öğle yemeğinden biraz önce. Gizli geçitlerden biriyle ilgili bir şeyler duymuş. Onu gösterdim. Sonra Beyaz Salona, oradan da rahip geçidine gitti. Sonuncuyla hiç ilgilenmedi. Çok sıkılmıştı ama geçidin sonuna kadar gitmesini söyledim ona.” Caterham bunu hatırlayınca kıkırdadı.

Anthony usulca Lemoine’in koluna dokundu. “Dışarı gelin... Sizinle konuşmak istiyorum.”

Birlikle pencereden terasa çıktılar. Evden iyice uzaklaşınca Anthony cebinden Boris’in kendisine verdiği kağıt parçasını çıkardı. “Buraya bakın...

Bunu siz mi düşürdünüz?”

Lemoine kağıdı alarak ilgiyle inceledi. “Hayır. Bu kağıdı hiç görmedim. Neden sordunuz?”

“Emin misiniz?”

“Kesinlikle, mösyö.”

“Bu çok garip... “

Anthony. Boris’in sözlerini tekrarladı. Lemoine ise dikkatle dinledi onu.

“Hayır, ben düşürmedim. Ağaçların arasında bulmuş, değil mi?”

‘Tam olarak öyle söylemedi ama ben öyle sanıyorum.”

“Hım... Belki bu kağıt Bay Isaacstein’ın bavulundan uçtu. Boris’i sorguya çekseniz iyi olur.” Lemoine kağıdı Anthony’ye geri verdi. Bir iki dakika bekledikten sonra. “Boris hakkında ne biliyorsunuz?” diye sordu.

Genç adam omzunu silkti. “Prens Michael’ın güvendiği bir adammış o.”

“Olabilir. Ama onun hakkında bilgi edinmeye bakın. Bilen birine, mesela Baron Lolopretjzyl’e sorun. Belki Prens Michael onu birkaç hafta önce tuttu. Aslında ben Boris'in dürüst bir adam olduğunu düşünüyorum. Ama kim bilir? Kral Victor istediği an güvenilir bir uşak kılığına girebilir.”

“Yok” Yalnız...”

Lemoine. Anthony’nin sözünü kesti “Sizinle açık konuşacağım. Kral Victor bende sabit bir fikir halini aldı her yerde onu görüyorum. Şu anda da kendi kendime, ‘Konuştuğum bu Bay Cade adlı genç adam.. diyorum. ‘O Kral Victor olmasın?’”

Anthony.’Tanrım!” dedi. “Bu sizde bir hastalık halini almış.”

“Pırlantadan bana ne. Prens Michael’ın katilinin bulunması beni ne ilgilendirir? Ben bu işleri Scotland Yard’dan olan meslektaşıma bırakıyorum. Ben İngiltere’ye bir tek amaçla geldim. Kral Victor’u suçüstü yakalamak amacıyla. Benim için başka hiçbir şeyin önemi yok.

Anthony bir sigara yaktı. “Onu yakalayabileceğinizi sanıyor

Lemoine ani bir umutsuzlukla cevap verdi. “Ne bileyim...”

Anthony. “Hımm” dedi.

Yeniden bahçeye döndüler. Başmüfettiş Battle. Fransız tarzı ahşap pencerenin yanında duruyordu.

Anthony. “Zavallı Battle’a bak!” dedi. “Hadi gidip onu biraz eğlendirelim” Bir an durakladıktan sonra. “Mösyö Lemoine.” dedi. “Siz acayip bir insansınız. Ben sizin yerinizde olsaydım demin gösterdiğim adresi hemen yazardım. Herhalde önemsiz bir şey bu. Ama diğer taraftan önemli de olabilir.” Lemoine, bir an genç adamı süzdü. Sonra da usulca gülümseyerek, ceketinin sol kolunu yukarı sıvadı. Beyaz gömleğinin manşetine. “Hurtsmere. Langley Yolu. Dover.” yazmıştı.

Anthony. “Özür dilerim,” dedi. “Yenilgiyi kabul ederek yanınızdan uzaklaşıyorum.” Dönerek eve doğru yürüyüp Battle’ın yanına gitti.

“Çok düşünceli görünüyorsunuz. Battle?”

“Düşünecek çok şeyim var. Bay Cade.”

“Evet, tahmin edebiliyorum.”

“İşler hiç kolay değil; hem de hiç.”

Anthony. “Çok yorucu,” diyerek Battle’ı anladığını göstermeye çalıştı. “Ama üzülmeyin, işler kötü giderse beni her zaman tutuklayabilirsiniz. Unutmayın ki beni suçlayabileceğiniz şüpheli ayak izlerim var.”

Başmüfettiş gülümsemedi bile.

Battle. “Burada hiç düşmanınız var mı Bay Cade?” diye sordu.

Anthony neşeyle. “Galiba uşak yardımcılarının üçüncüsü benden hoşlanmıyor.” diye güldü. “Sofrada bana sebze vermeyi unutuyor. Neden sordunuz?”

Battle, “İmzasız mektuplar alıyorum.” dedi. ‘Tek bir mektup diyebiliriz.”

“Benimle mi ilgili?”

Başmüfettiş cebinden bir kağıt çıkararak Anthony’ye uzattı. Kağıt, ucuz cinsten bir şeydi. Üzerine de bozuk bir yazıyla. “Bay Cade’e dikkat edin.” yazılmıştı. “O aslında göründüğü gibi değil.”

Anthony bir kahkaha atlı. “Hepsi bu kadar mı? Üzülmeyin, Battle, ben aslında kılık değiştirmiş bir kralım.” Mektubu başmüfettişe geri vererek eve girdi. Neşeyle de ıslık çalıyordu.

Ama yukarıya, odasına çıkınca, yüzündeki ifade de değişti. Yüzü haşinleşti, ciddileşti. Yatağın kenarına oturup ters ters yere baktı.

“Durum kötüye gidiyor. Vaziyet ciddi. Bu konuda bir şeyler yapılması gerekiyor...”

Bir süre orada oturduktan sonra ağır ağır pencereye gitti. Dalgın dalgın dışarıya bakmaya başladı. Sonra da birdenbire dikleşti. Gözleri parladı.

“Tabi ya! Gül bahçesi! Tamam! Gül bahçesi!”

Tekrar aşağıya inerek, yan kapıdan bahçeye çıktı. Kimseye gözükmemeye çalışarak gül bahçesine gitti. Bahçenin iki ucunda da küçük birer kapı vardı. Anthony içeri girerek, tam ortadaki güneş saatine doğru yürüdü.

Sonra da donmuş gibi kalakaldı. Gül bahçesinde başka biri vardı. O da genç adam kadar şaşırmıştı.

Anthony usulca, “Güllerle ilgilendiğinizi bilmiyordum, Bay Fish,” dedi.

Bay Fish. “Güller beni çok ilgilendirir,” diye cevap verdi. Birbirlerine ihtiyatla baktılar. Sanki birbirlerinin gücünü tartmaya çalışıyorlardı.

Anthony başını salladı. “Beni de öyle.”

“Sahi mi?”

Genç adam kayıtsızca. “Hatta güllere bayılırım,” dedi.

Bay Fish hafifçe gülümsedi. Anthony de öyle. O gerginlik kayboldu.

Bay Fish güzel bir gülü işaret etti. “Şuna bakın. Madam Abel Chatenay türünden sanırım. Evet, öyleymiş. Savaştan önce şu beyaz gül Frau Carl Drusky diye bilinirdi. Aşırı milliyetçilikten adını değiştirdiler herhalde. Şu La France türü ise daima beğenilir. Kırmızı güllerden hoşlanır mısınız. Bay Cade? Alev rengi bir gonca...”

Bay Fish birdenbire sustu. Çünkü birinci kalın penceresinden sarkmış olan Bohça, onlara sesleniyordu. “Londra’ya gitmek ister misiniz. Bay

Fish? Ben hemen yola çıkıyorum.”

‘Teşekkür ederim, Lady Eileen. Ama buradan memnunum.”

“Ya siz. Bay Cade, fikrinizi değiştirmemekte kararlı mısınız?”

Anthony gülerek, hayır, der gibi başını salladı. Bohça pencereden çekildi.

Genç adam, “Aslında uykum var benim,” diye açıkladı. “Şöyle güzel bir öğle uykusu çeksem.” Tabakasından bir sigara aldı. “Kibritiniz var mı?”

Bay Fish, ona kibrit kutusunu uzattı. Anthony bir kibrit aldı. Sonra teşekkür ederek kutuyu Amerikalıya geri verdi.

“Güller gerçekten güzel şeyler, Bay Fish. Ama şu anda bitkilerle ilgilenecek durumda değilim.” Gülümseyerek neşeyle başını salladı.

Evin önünden gök gürültüsüne benzeyen bir ses geldi. “Lady Eileen’in arabasının motoru çok güçlü. Hah, işte gidiyor.”

Otomobilin bahçe yolundan indiğini gördüler.

Anthony, Fish’i başıyla selamladı. Esneyerek eve doğru yürüdü. Yan kapıdan içeri girdi. Ve o zaman hali birdenbire değişti. Holden geçerek, yandaki salona girdi. Pencereden fırlayarak bahçeye koşmaya başladı. Bohça’nın kapıcı kulübesinin önünden dolaşarak köye inmek zorunda olduğunu biliyordu.

Genç adam umutsuzca koştu. Zamanla yarışıyordu o. Araba virajı dönerken o da bahçe kapısına erişti.

“Hey!” diye haykırdı

Bohça hayretle arabayı durdurdu. Anthony bir atılışta kapıyı açtı ve genç kızın yanına oturdu,

“Sizinle Londra’ya geleceğim. Başından ben düşünüyordum

Bohça “Çok acayip bir insansınız” dedi. “Elinizdeki nedir?” Anthony. “Sadece bir kibrit,” diye cevap verdi. Buna düşünceli düşünceli bakıyordu. Sarı başlı, pembe bir kibrit bu.

Gene adam yakmadığı sigarasını attı ve kibriti de dikkatle cebine koydu.

BÖLÜM 24

Dover'da

Bohça. "Arabayı hızlı sürmemin sakıncası yok ya?" diye sordu. "Geç kaldık çünkü."

Anthony'ye zaten haddinden fazla hızlı gidiyorlarmış gibi geliyordu. Ama çok geçmeden araba adeta uçmaya başladı.

Köy içinden geçtikleri için yavaşlayan Bohça, "Bazıları." dedi. "Benim araba kullanmamdan korkarlar. Babam, mesela. Hiçbir kuvvet onu benim kullandığım arabaya bindiremez."

Anthony, Lord Caterham'ın haklı olduğunu düşünüyordu. Bohça'nın kullandığı arabaya binmek yaşlı birinin yapabileceği bir spor değildi.

Bohça. "Ama siz hiç gergin görünmüyorsunuz," dedi. Bunu söylerken bir köşeyi iki tekerlek üzerinde geçti.

Anthony ciddi bir tavırla, "Ben de çok iyi araba kullanırım." dedi. "Üstelik ben de çok hızlı kullanırım."

Bohça nazikçe, "Biraz daha hızlanabilir miyim?" diye sordu

'Tanrı aşkına, hayır! Zaten yeterince hızlıyız."

Bohça kulakları sağır eden kornasını çalarken. "Bu ani ayrılışınızın nedenini çok merak ediyorum." dedi. "Ama sanırım sormamalıyım. Adaletten kaçmıyorsunuz, değil mi?"

"Aslında ben de nedenini bilmiyorum ama yakında öğrenirim."

"Scotland Yard müfettişi bir tilki kadar kurnazmış."

Anthony. "Battle iyi biridir." diyerek genç hanıma katıldı.

"Daha önce diplomatlarla bir arada olmuş olmalısınız." dedi Bohça. "Yoksa bu kadar şeyi bilemezdiniz, değil mi?"

"Doğrusu ben de saçmaladığımı düşünüyordum."

“Hadi oğlum! Matmazel Brun’le kaçmıyorsun ya?”

Anthony hevesle, “Suçlu değil,” dedi.

Sessiz geçen birkaç dakika boyunca Bohça. Üç arabayı daha geçti.

“Virginia’yı ne zamandan beri tanıyorsunuz?”

Anthony doğruyu söyledi. “Bu soruyu cevaplamak zor! Onunla sık sık karşılaşmadım. Ama bana Virginia’yı uzun bir süreden beri tanıyormuşum gibi geliyor.”

Bohça başını salladı.

“Virginia çok zekidir. Saçma sapan şeyler söyler ama aslında kafası çok iyi çalışır. Duyduğuma göre Herzoslovakya’da da çok başarılı olmuş. Tim Revel yaşasaydı mesleğinde çok ilerleyecekti. Virginia sayesinde tabi... O, Tim için didinip çabaladı. Bunun nedenini de biliyorum.”

“Tim’i çok sevdiği için mi?”Anthony gözlerini yola dikmişti.

“Hayır, sevmediği için. Anlamıyor musunuz? Virginia. Tim’i sevmedi. Hiçbir zaman sevemedi. Bunu telafi için de elinden geleni yaptı. Virginia böyle bir insandır işte. Ama bu konuda yanılmayın. Virginia. Tim Revel’a aşık değildi.”

Anthony dönerek kıza baktı. “Pek kesin konuşuyorsunuz.”

Bohça’nın küçük elleri direksiyona kenetlenmiş, çenesi de sabit bir şekilde yine direksiyona dayanmıştı.

“Durumu biliyorum da ondan. Onlar evlendikleri zaman ben daha çocuktum ama Virginia’yı tanıdığım için neden evlendiklerini biliyordum. Tim Revel, Virginia’ya çılgıncasına aşık olmuştu. İrlandalıydı o. Yakışıklı bir adamdı. Virginia ise çok gençti o sırada. Henüz on sekizindeydi. Nereye giderse gitsin, Tim’le karşılaşıyordu. Genç adam çok üzgündü. Durmadan, ‘Benimle evlenmezsen kendimi içkiye vereceğim veya intihar edeceğim,’ diyordu. Genç kızlar böyle laflara inanırlar; en azından inanırlardı. Sekiz yılda epey mesafe kat ettik. Tim’de uyandırdığı coşkun hisler Virginia’yı etkiledi ve sonunda genç adamla evlendi. Ve kocasına daima çok iyi davrandı. Eğer Tim’i sevseydi öyle melek gibi de davranmazdı. Aslında

Virginia’nın şeytanca tarafı çoktur. Ama size bir tek şeyi söyleyebilirim; bağımsızlığının zevkini çıkarıyor, Virginia. Onu bundan vazgeçirmek çok zor olacak.”

Anthony ağır ağır, “Bütün bunları bana neden anlattınız?” diye mırıldandı.

“İnsanlar hakkında bilgi sahibi olmak hoş bir şey, değil mi? Bazı insanlar hakkında...”

Genç adam, ‘Virginia hakkında bilgi edinmeyi istiyordum,” diye itirafta bulundu.

“Ama o bunları size hiçbir zaman anlatmazdı. Fakat bana inanabilirsiniz. Virginia çok iyi bir insandır. Kadınlar bile onu severler. Çünkü Virginia kimseyi iğnelemez, dedikodu yapmaz.” Bohça birdenbire içini çekti. “İnsan biraz kafa dengi olmalı, değil mi?”

Anthony başını salladı. “Öyle...” Ama kafası hâlâ karışıktı. Bohça’nın amacını tam olarak anlayamamıştı. Neden sormadan bütün bunları anlattı? Aslında inkar edecek değildi; bu hoşuna gitmişti.

“Ah, otobüsler geliyor. Sanırım artık daha yavaş kullanmalıyım.”

“Kesinlikle.”

Anthony’nin düşündükleriyle Bohça’nın sözleri birbirinden çok farklıydı. Nihayet gecekondu mahallelerini geçip Oxford Caddesi’ne geldiler.

Bohça saatine bakıp, “Fena değil, ha?” diye sordu.

Anthony hevesle ona katıldı.

“Sizi nerede bırakayım?”

“Neresi olursa. Siz nereye gidiyorsunuz?”

“Knightsbridge tarafına.”

“Pekâla, beni Hyde Park’ın köşesinde bırakın.”

Bohça, genç adamın bu isteğini yerine getirdi. “Güle güle... Sizi akşama köşke götürebilirim.”

Anthony. “Aman, teşekkür ederim,” dedi. “Ben yolumu bulurum.”

“Sizi korkuttum, galiba.”

“Evhamlı yaşlı bayanların sizinle yolculuk etmelerini tavsiye etmem; ama ben çok hoşlandım. Böyle bir heyecanı son yaşadığımda etrafımı vahşi filler sarmıştı.”

“Çok kabasınız. Bugün henüz bir yerlere çarpmadık.”

“Kabalık ettiysem özür dilerim.”

“Bence erkekler hiç de cesur değiller.”

“Bence bu kötü bir söz,” dedi Anthony. “Aşağılandığımı hissediyorum.” Bohça başını sallayıp uzaklaştı. Anthony de geçen bir taksiyi durdurup bindi. “Victoria İstasyonu’na.”

Victoria’ya varınca taksi parasını ödeyip Dover’a ilk treni sordu. Ne yazık ki bir tanesi az önce gitmişti. Bir sonrakine ise bir saatten fazla bir süre vardı.

Anthony oyalanmak için bir aşağı bir yukarı dolaşıp duruyordu. Bir iki kez sabırsızca başını salladı.

Dover yolculuğu oldukça sakindi. Oraya varınca Anthony hemen istasyondan ayrıldı, ama sonra bir şey hatırlamış gibi geri döndü. Langley Yolu, Hurtsmere villasını sorarken yüzünde hafif bir gülümseme vardı.

Sorduğu yol şehrin dışında uzun bir yoldu, istasyon görevlisinin tarifine göre Hurtsmere, Langley Yolu’nun en sonundaki villaydı. İyice gerideydi bu. Bahçesini otlar bürümüştü. Evin yıllardan beri boş olduğu anlaşılıyordu. Büyük demir kapısı paslanmıştı ve etrafa pas yayarak açıldı. Kapı üzerindeki ismin de yarısı silinmişti.

Anthony, “Pek ıssız bir yer burası,” diye mırıldandı. “Uygun sayılır.”

Bir an durakladıktan sonra çabucak tamamen boş olan yolun aşağısına ve yukarısına baktı. Sonra usulca bahçeye girerek, ağaçların arasından villaya doğru gitti Biraz yürüdükten sonra etrafı dinlemek için durdu. Ev hâlâ uzağındaydı. Hiçbir yerden çıt çıkmıyordu. Erken sararan yapraklar o sessizlikte uğursuz bir hışıltıyla düşüyorlardı. Anthony önce korktu, ama sonra gülümsedi.

“Cesur olmalıyım,” diye mırıldandı. “Böyle şeyleri daha önce hiç görmemiştim.”

Yoluna devam etti. Kavisten dönünce çalıların arasına girerek yoluna evden görünmeyecek şekilde devam etti. Aniden durup dikkatle etrafı dinledi. Uzaklarda bir köpek havlıyordu, ama onun dikkatini çeken ses daha yakından gelmişti.

Keskin kulaklan onu yanılmamıştı. Bir adam hızla evin köşesinden çıktı. Yabancıya benziyordu. Kısa boylu ve tıknazdı. Adam durmadan evin etrafında daireler çiziyor, sonra yeniden gözden kayboluyordu.

Anthony, nöbetçi, dedi kendi kendine. İşleri iyi yönetiyorlar.

Adam uzaklaşır uzaklaşmaz, Anthony de sola dönüp adamın adımlarını takip etti.

Kendi adımları oldukça sessizdi.

Evin duvarı sağındaydı. O an dışarıdaki çakılların üzerine ışık süzülen pencereye yaklaştı. İçeride birilerinin konuştukları duyuluyordu.

Anthony, Budalalar, diye düşündü. Korkutulmayı hak ettiler.

Çömelerek pencereye sokuldu. Sonra ağır ağır doğruldu. Şimdi içeriyi görebiliyordu.

Altı kişi bir masanın başına geçmişlerdi. Dördü tıknaz, çekik gözlü, elmacık kemikleri çıkık adamlardı. Diğer ikisi ise fareye benziyorlardı. Ellerini kollarını sallayarak çabuk çabuk konuşmaktaydılar. Fransız olduktan belliydi. Diğer dört adam ise bu dili duraklayarak ve gırtlaklarından kaba sesler çıkararak konuşmaya çalışıyorlardı.

Bunlardan biri. “Patron,” diye homurdandı. “O buraya ne zaman gelecek?”

Fransızlardan biri omzunu silkti. “Neredeyse gelir.”

Diğeri. “Zamanı artık,” diye söylendi. “Sizin patronunuzu hiç görmedim. Ama böyle boş boş oturacağımıza şahane şeyler yapabilirdik.”

Fransız, onu aşağı görürmüş gibi, “Ahmak,” dedi. “Sen ve arkadaşlarının yapabileceği en şahane iş polisin eline düşmek olurdu.

Beceriksiz bir sürü goril!”

Bir başkası, “Ha?” diye bağırdı. O da iri yarı bir idamdı. “Sen bize hakaret mi ediyorsun? Gırtlağına kamamla imzamı atarsam görürsün.”

Yerinde doğrulmuş öfkeyle Fransız'a bakıyordu, arkadaşlarından biri onu geri çekti.

“Kavga yok’ dedi. Beraber çalışmak zorundayız. Duyduğuma göre.”

Anthony karanlıkta nöbetçinin yaklaşan ayak seslerini duyup hemen bir çalının arkasına saklandı.

İçeridekilerden biri. “Kim var orada? diye sordu.

“Carlo. etrafı turluyor.”

“Yakaladığımız adam nasıl?”

“İyi. İyi. Kendisine gelmeye başladı. Başına fena vurmuşuz*

Anthony usulca uzaklaştı.

‘Tanrım! Ne aptallar bunlar. Açık pencerenin önünde işlerinden söz ediyorlar. Aptal Carlo yarasa kadar kör ve bir fil kadar gürültü çıkararak evin etrafında dolaşıyor. Herzoslovakyalılar Fransızlar dövüşmek üzereler. Kral Victor’un karargahı tehlikede. Onlara bir ders vermek beni eğlendirecek. Çok eğlendirecek.”

Anthony biran kararsızca durdu. Hafifçe gülümsüyordu

Yukarıdan bir yerden hafif bir inilti geldi.

Genç adam dikkatle dinledi. Ses, tekrar duyuldu.

Anthony çabucak etrafına bakındı. Sonra hızla yandaki sık dallı ağaca tırmanmaya başladı. Kısa bir süre sonra bir pencereye erişti. Cam kapalıydı. Ama genç adam cebinden çıkardığı şeyle bunu açmayı başardı.

Bir an durarak etrafı dinledi. Sonra da çevik bir hareketle odaya atladı. Bir kösede bir karyola vardı. Bir adam yatıyordu orada. Loşlukta hayal meyal görülüyordu.

Anthony karyolaya yaklaşarak, el fenerinin ışığını adamın yüzüne tuttu. Bir yabancıydı bu. Rengi iyice solmuş, yanakları çökmüştü. Başında kalın bir sargı vardı. Elleri ayakları da bağlıydı.

Adam. Anthony’ye sersem sersem baktı.

Genç adam, onun üzerine eğildi. Aynı anda arkasından gelen bir sesi duyarak hızla döndü. Elini cebine atmıştı.

Ama sert bir emir duraklamasına neden oldu.

“Ellerini kaldır, oğlum. Burada karşılaşacağımızı sanmıyordun. Ama ben de Victoria İstasyonu’ndan seninle aynı trene bindim”

Kapıda duran Bay Hiram Fish’di. Gülümsüyordu ve elinde büyük mavi bir otomatik vardı.

BÖLÜM 25

Bacalarda Salı Gecesi

Lord Caterham, Bohça ve Virginia akşam yemeğinden sonra kütüphanede oturuyorlardı.

Bohça belki yedinci defa Anthony'nin Hyde Parkın köşesinde söylediklerini tekrarladı.

Virginia da düşünceli bir tavırla, "Ben yolumu bulurum," diye mırıldandı. "Bundan da köşke çabuk dönmek niyetinde olduğu anlaşılıyordu. Londra'da bu kadar uzun zaman kalmayacaktı sanırım. Bütün eşyalarını burada bıraktığına göre..."

"Sana nereye gideceğini söylemedi mi?"

Virginia gözlerini halıya dikmişti "Hayır, bana hiçbir şey söylemedi."

Bundan sonra bir sessizlik oldu. Lord Calerham bu sessizliği bozdu;

Bazen otelde kalmanın, kırda bir evde kalmaya göre avantajları olabiliyor "

Virginia gülümsedi.

Lord, "Geri kafalı ve mantıksız olduğumu söyleyebilirim," dedi. "Ama insanlar artık istedikleri saatte evden çıkıyorlar. Otel gibi... Sınırsız hareket etme özgürlüğü; üstelik sonunda ücret de ödemiyorsunuz."

Bohça, "Çok hainsin," dedi. "Ben de, Virginia da buradayız. Daha ne istiyorsun?"

Lord alelacele, "Hiçbir şey, hiçbir şey," dedi. "Mesele bu değil. Bu işin özü. Huzursuz ediyor bu durum beni. İtiraf etmeliyim, neredeyse ideal bir yirmi dört saat oldu. Huzur kusursuz huzur. Hırsızlık ya da başka vahşet olayları yok; dedektifler ve Amerikalılar da yok. Eğer güvende olduğumu bilseydim, bu huzuru daha uzun bir süre yaşamak isterdim. Her zamanki

gibi kendi kendime, ‘Şimdi yine ya bir cinayet ya da bir hırsızlık olacak,’ diyorum. Ve bu düşünce her şeyi mahvediyor.”

Bohça, “Misafirlerden hiçbiri gelmedi,” diye içini çekti. “Fena halde yalnız bırakıldık, ihmal edildik. Bay Fish de acayip bir şekilde ortadan kayboldu. O bir şey söylemedi mi?”

“Tek kelime bile etmedi. Onu son gördüğümde gül bahçesinde bir aşağı bir yukarı dolaşıp duruyor; o kötü sigaralarından birini içiyordu. Sonra da herhalde yer yarıldı da içine girdi.”

Bohça umutla. “Belki de kaçırılmıştır,” dedi.

Lord Caterham sıkıntıyla, “Herhalde Scotland Yard yakında Amerikalının cesedini bulmak için gölü taramaya başlar,” diye söylendi. “Artık yabancı bir ülkeye gidip ömrümün geri kalanını orada huzurlu ve George Lomax’ın entrikalarından uzak geçirmeliyim. Sanırım bu benim için en iyisi. Ben...”

Tredwell. lordun sözünü kesti.

“Evet,” dedi Lord Caterham öfkeyle. “Ne oldu?”

“Fransız dedektif burada, lordum. Kendisine birkaç dakikanızı ayırmanızı istiyor.”

“Size ne söylemiştim?” dedi Lord. “Günün bu şekilde bilemeyecek kadar iyi geçtiğini biliyordum. Herhalde havuzda Fish’in şişmiş cesedini buldular.”

Tredwell oldukça saygılı bir tavırla tekrar konuya dönmelerini sağladı.

“Onu göreceğinizi söyleyeyim mi lordum?”

“Evet, evet. Buraya getir onu.”

Tredwell çıktı. Bir iki dakika sonra dönüp o sıkıntılı sesiyle, “Mösyö Lemoine.” dedi.

Fransız hızla içeri girdi. Yüz ifadesinden çok yürüyüşünden heyecanlı olduğu anlaşılıyordu.

Lord Caterham, “Hoş geldiniz. Lemoine.” dedi. “Bir içki için.”

“Hayır, teşekkür ederim.” Fransız, kadınları çabucak selamladı. “Size son gelişmeler konusunda bilgi vermeye geldim. Yirmi dört saat içerisinde çok önemli şeyler öğrendim.”

Lord Caterham. “Bir yerlerde önemli şeyler olduğunu biliyordum,” dedi.

“Lordum, dün misafirlerinizden biri köşkten pek acayip bir şekilde ayrıldı. Zaten başlangıçtan beri ondan şüphe ediyordum. İki ay önce Güney Afrika’daydı o. Ya daha önce?”

Virginia öfkeyle nefes aldı. Bir an Fransız'ın gözleri şüpheyle ona kaydıktan sonra Fransız konuşmaya devam etti.

“Daha önce neredeydi? Bunu kimse bilmiyor. Ve o tam aradığım adama benziyor. Neşeli, küstah, pervasız. Her şeye cesaret edebilecek bir tip. Arka arkaya telgraflar çektim ama geçmişi hakkında hiçbir şey öğrenemedim. On yıl önce Kanada’daymış: evet, ama sonrası bilinmiyor. Şüphelerim iyice arttı. Bir gün elime bir kağıt parçası geçti; üzerinde Dover’de bir evin adresi vardı. Kazara bu kağıdı düşürmüşüm. Sonra o Herzoslovakyalının, yani Boris’in kağıdı alıp efendisine götürdüğünü öğrendim. Bu adamın Kızıl El Yoldaşları’nın emrinde olduğuna eminim. Ayrıca bu konuda Kızıl El’in Kral Victor’la çalıştığını da biliyoruz. Eğer Boris efendisinin Bay Anthony Cade olduğunu anlamasaydı, sizce onun emrine girer miydi? Ötekine gelince, neden biç ummadığı bir yabancıyı yanına alsın ki? Bütün bunlar çok şüphe uyandırıcıydı; çok...

“Anthony Cade kağıdın bana ait olup olmadığını sorduğunda neredeyse yanıldığımı düşünecektim. Neredeyse dedim; tamamen değil. Bu ya onun masum olduğunu gösterirdi ya da çok zeki olduğunu. Tabi ki düşürdüğümü inkar ettim. Bu arada ayaküstü araştırma yaptırdım. Ancak bugün Dover’deki evin terk edilmiş olduğunu öğrendim. Ama dün öğleden sonraya kadar birkaç yabancının evde kaldığını öğrendim. Şüphesiz bunlar Kral Victor’un adamlarıydı. Simdi bazı noktalara dikkat edin. Dün öğleden sonra Bay Cade aniden ortadan kayboluyor. O kağıdı düşürdüğü an oyunun

bittiğini anlamış olmalı. Dover’a gidip hemen oradakileri dağıtıyor. Sonraki adım ne? Onu bilmiyorum. Ama gerçek olan şu ki. Bay Anthony Cade bir daha buraya dönmeyecek,

“Ama ben Kral Victor’u tanırım. O taşı ele geçirmek için son bir çaba gösterecek. Ve ben onu yakalayacağım.”

Virginia birdenbire ayağa kalktı. “Bir şeyi unutuyorsunuz. Köşkten şüpheli bir şekilde ayrılan tek kişi Bay Cade değil. Bay Fish de var.”

“Yani, madam?”

“Söylediğiniz her şey aynı şekilde bir başkasına da uyabilir. Bay Hiram Fish mesela.”

“Ahh, Bay Fish!”

“Evet, Bay Fish. Dün gece Kral Victor’un gizlice Amerika’dan İngiltere’ye geldiğini söylememiş miydiniz? Bay Fish de Amerika’dan geldi İngiltere’ye. Çok tanınmış birinden bir mektup getirdi; ama pekâla Kral Victor kolaylıkla böyle bir şey yapabilir. Kesinlikle söylediği kişi değil. Lord Caterham’a elyazmalarıyla ilgilendiğini ve bu konuda kendisiyle konuşmak istediğini söylemiş. Ama konuşan taraf hep Lord Caterham; o sürekli dinleyici konumundaymış. Ayrıca onun aleyhinde birkaç şüphe uyandırıcı nokta daha var. Cinayet gecesi odasında ışık yandı. Sonra, Divan Salonu’ndaki olayı ele alalım. Bahçede onunla karşılaştığımızda gecenin o saatinde giyinikti. Kağıdı pekâla o düşürmüş olabilir. Bay Cade’in düşürdüğünü görmediniz. Bay Cade Dover’a gitmiş olabilir. Ya bunu sadece araştırma için yaptıysa? Orada kaçırılmış olabilir. Bence Bay Hiram Fish’in hareketleri Bay Cade’inkilerden daha çok şüpheli.”

Fransız'ın sesi aniden yükseldi.

“Kendi bakış açınızdan haklı olabilirsiniz, madam. Bunu tartışmıyorum. Bay Fish’in göründüğü gibi bir insan olmadığını ben de kabul ediyorum.”

“E?”

“Ama bu bir şeyi değiştirmez. Çünkü Bay Fish, Pinkerton Bürosu’nun dedektiflerinden biri.”

Lord Caterham, “Ne?” diye bağırdı.

“Evet, Lord Caterham. O buraya Kral Victor’un peşinden geldi. Başmüfettiş Battle ve ben bu durumu çoktan beri biliyorduk.”

Virginia hiçbir şey söylemeden yavaşça yerine oturdu. Büyük özenle yazdığı senaryo birkaç dakika içinde yerle bir olmuştu.

Lemoine sözlerini sürdürdü. “Hepimiz de Kral Victor’un sonunda Bacalar’a geleceğini biliyorduk. Onu burada yakalayabilirdik.”

Virginia birdenbire güldü. Gözlerinde acayip bir pırıltı belirmişti. “Ama henüz yakalayamadım.”

Fransız merakla Virginia’ya baktı. “Hayır, ama yakalayacağım.”

“İnsanları kandırmadaki kurnazlığıyla ünlüydü o değil mi?”

Lemoine’in yüzü sarardı. Dişlerini sıkarak, “Bu sefer farklı olacak” dedi.

Lord Caterham. “Hoş bir adam o.”dedi”Çok hoş. Ama. Virginia siz Cade’in eski ahbaplarınızdan olduğunu söylemediniz mi?”

Virginia sakın sakin. “İşle o yüzden Mösyö Lemonie’in bir hata yaptığını düşünüyorum.” dedi. Dedektifle göz göze geldiler ama adam kendinden çok emin görünüyordu.

Fransız. “Zaman gösterecek Madam” diye cevap verdi.

Genç kadın. “Prens Michael’ı da öldürdüğü mü kast ediyorsunuz?’’ diye sordu.

“Kesinlikle.”

Virginia başını salladı.

“Olamaz! Olamaz! Anthony Cade’in prensi öldürmediğinden eminim.”

Lemoine ona dik dik bakıyordu. “Hakli olabilirsiniz madam. Belki de Boris vurdu prensi. Emirlerine karşı geldi ve onu öldürdü. Kim bilir, belki prens, ona bir haksızlık yaptı; o da intikam aldı.”

Lord Caterham. “Evet... Adamın hali insanı korkuluyor...” diye mırıldandı. “Eminim hizmetkarlar koridorda onunla karşılaşınca bağırıyorlardır.”

Lemoine. “Artık ben gideyim.” dedi. “Size durumu açıklamam gerekliğini düşünmüştüm, lordum.”

Lord “Çok naziksiniz.” dedi. “İçki de almıyorsunuz? Pekala, iyi geceler.”

Kapı Fransız'ın arkasından kapanır kapanmaz. Bohça, “Bu kısa, siyah sakallı ve gözlüklü adamdan nefret ediyorum,” diye söylendi. “Anthony’nin ona gerekli dersi vereceğini umarım. Lemoine’in öfkesinden çıldırdığını görmek ne hoş olur. Ne dersin, Virginia?”

Genç kadın, “Bilmem,” dedi. “Yorgunum. Gidip yatacağım...”

“Fena fikir değil.” dedi Lord Caterham. “Saat yirmi üç otuz olmuş,”

Virginia geniş salondan geçerken yan kapıda tanıdık bir siluet gördü.

Gizlice. “Başmüfettiş Battle?”diye seslendi.

Başmüfettiş istemeye istemeye gölgeden çıktı.

“Efendim, Bayan Revel?”

“Mösyö Lemoine buradaydı. Lütfen doğruyu söyleyin. Bay Fish Amerikalı bir dedektif mi?”

Başmüfettiş başını salladı.

“Doğru.”

“Bunu en başından beri biliyor muydunuz?”

Battle yine başını salladı.

Virginia tekrar merdivenlere yöneldi.

“Anlıyorum. Teşekkür ederim.”

O ana kadar buna inanmayı reddediyordu. Ama şimdi?

Tuvalet masasının başına geçerek aynada kendisine baktı. Anthony’nin her sözünü hatırlıyor ve bunlara yeni anlamlar veriyordu.

Sözünü ettiği iş bu muydu?

Bıraktığını söylediği iş; ya sonra...

Acayip bir ses duyarak daldığı düşüncelerden uyandı. İrkilerek başını kaldırdı. Saat biri geçmişti. İki saatten beri aynanın önünde oturuyordu.

O ses yine duyuldu. Cama vuruluyordu.

Virginia bir atılışla pencereyi açtı. Aşağıda uzun boylu biri duruyordu. Genç kadın pencereyi açlığında yerden bir avuç daha çakıl alıyordu. Bir an Virginia'nın kalbi hızla almaya başladı. Sonra aşağıdaki adamın Herzoslovakyalı Boris olduğunu anladı.

Genç kadın alçak sesle, "Ever?" dedi. "Ne var?" Nedense Boris'in gecenin o saatinde camına çakıl atması garibine gitmemişti.

Sabırsızca tekrar. "Ne var?" diye sordu.

Boris kısık sesle ama kusursuz bir tonla, "Beni efendim yolladı," diye cevap verdi. "Sizi çağırıyor."

Bu sözleri kayıtsız bir ses tonuyla söylemişti.

"Beni mi çağırıyor?"

"Evet. Size getiriyorum. Bir pusula da yolladı. Oraya atıyorum."

Virginia biraz geriledi. Boris'in bir taşa sardığı kağıt genç kadının ayaklarının ucuna düştü.

Anthony, "Sevgilim," diye yazmıştı. "Bitkin durumdayım. Biraz dinleneceğim. Bana güvenir ve buraya gelir misin?"

Virginia bir iki dakika kımıldamadan durdu Bu sözleri tekrar tekrar okuyordu Başını kaldırıp etrafa yeni bir bakış açısıyla baktı. Sonra pencereden sarktı. "Şimdi ne yapacağım?"

"Dedektifler evin öbür tarafındalar. Divan odasının orada. Yan kapıdan çıkın. Ben sizi orada bekleyeceğim. Dışarıda araba da var."

Sonra çabucak üstünü değiştirdi. Açık kahverengi bir elbise ve deri bir şapka giydi. Ardından hafifçe gülümseyerek, Bohça'ya bir mektup yazdı. Bunu yastığa iğneledi.

Usulca aşağıya inerek, yan kapının sürgülerini çekti. Bir an eşikte durakladı. Sonra kararını vererek dışarıya çıktı.

BÖLÜM 26

13 Ekim

13 Ekim Çarşamba sabahı Anthony Cade, Harridge Oteli’ne. Baron Lolopreljzyl’i görmeye gitti.

Uygun bir şekilde biraz oyalandıktan sonra Anthony görüşme odasına götürüldü. Baron son derece şık bir kıyafetle şöminenin önünde duruyordu. Zavallı Yüzbaşı Andrassy, en az baron kadar şık bir halde, misafirperver bir tavırla bekliyordu.

Eğilmeler, topukları birbirine vurmalar ve bütün selamlaşma formaliteleri yerine getirildi. Anthony şimdi bu formalitelere uyarak konuşmaya başladı.

“Sizi bu kadar erken rahatsız ettiğim için kusuruma bakmayın, baron.” Bunu söylerken şapkasını çıkarıp masanın üzerine koydu. “Ama size bir teklifte bulunmaya geldim.”

Baron. “Ah.” dedi. “Öyle mi?”

Anthony’ye hiçbir zaman güvenmeyen Yüzbaşı Andrassy, Anthony’ye şüpheyle baktı.

“İş,” dedi Anthony. “Bir arz talep meselesidir. Siz bir şey istersiniz, ama karşınızdaki ona sahiptir. Geriye sadece fiyat belirlemek katır.”

Baron, onu dikkatle izledi ama bir şey söylemedi.

“Herzoslovakyalı bir soyluyla bir İngiliz beyefendisi arasında böyle şeyler kolayca halledilebilir.”

Daha bunu söyler söylemez kızardı. Böyle sözler bir İngiliz'in ağzına hiç yakışmıyordu ama önceki deneyimlerden Kont, mantığının bu şekilde olduğunu biliyordu.”

“Öyle.” dedi başını sallayarak. “Gerçekten öyle...”

Yüzbaşı Andrassy bile Anthony’ye hak vermiş olacak ki, o da başını sallıyordu.

“Pekâla.” dedi Anthony. “Lafı daha fazla dolandırmayacağım...”

Baron sözünü kesti. “Ne diyorsunuz? Anlayamadım?”

“Bu bir deyim, baron. Daha açık konuşmak gerekirse; siz bir şey istiyorsunuz, ben de ona sahibim! Geminin her şeyi çok iyi ama dümeni yok. ‘Gemi diyerek Herzoslovakya Liberal Partisi’ni kastediyorum. Şu an politik programınızın en önemli hususu eksik. Prensiniz yok... Şimdi farz edelim ki... Sadece farz edelim... Ben size bir prens buldum...”

Baron, genç adama hayretle baktı. “Anlayamadım.’

Yüzbaşı Andrassy bıyığını burarak. “Hakaret ediyorsunuz.”

Anthony, “Hiç bile değil.” diye cevap verdi. “Ben size yardım etmeye çalışıyorum. Teklifim de dürüstçe bir şey. Size gerçek bir prens sağlayacağım. Biraz düşünürseniz sizde hak vereceksiniz. Size en gerçeğinden bir prens teklif ediyorum.”

Baron yine. “Sizi anlayamıyorum.” dedi.

Anthony nazikçe. “Önemi yok.” dedi. “Sadece fikre sıcak bakmanızı istiyorum. Kabaca söylemek gerekirse elimin altında bir tane var. Siz bir prens istiyorsunuz. Ben de size uygun şartlarla bir prens bulacağım.”

Baronla Andrassy, ona şaşkın şaşkın baktılar. Anthony şapkasını ve bastonunu alarak gitmeye hazırlandı.

“Bu teklifimi düşünün. Ah evet, bir şey daha var. Bu akşam Bacalar’a gelmelisiniz, baron. Yüzbaşı Andrassy de öyle. Köşkte çok acayip şeyler olacak. Sizinle randevulaşalım mı? Saat tam yirmi birde Divan Salonu’nda buluşalım mı? Teşekkür ederim. Orada olacağınıza inanıyorum.”

Baron bir adım ilerleyip sorgulayan bir tavırla Anthony’nin yüzüne baktı.

“Bay Cade,” dedi saygısızca. “Umarım bize şaka yapmıyorsunuzdur?”

Anthony, adama bakmaya devam etti.

“Baron,” dedi. Sesinde meraklı bir tını vardı. “Bu akşam sona erdiğinde bu işin ne kadar ciddi olduğunu anlayacak ilk kişi sizsiniz.”

İki adamı selamlayarak dışarı çıktı.

Anthony ondan sonra şehirde Herman Isaacstein’la konuşacaktı.

Bir süre bekletildikten sonra şık giyimli bir adam Anthony’yle ilgilendi.

“Bay Isaacstein’ı görmek istemiştiniz, değil mi? Korkarım beyefendi bu sabah çok yoğun. Yönetim kurulu, toplantılar falan, bilirsiniz işte. Ben yardımcı olabilir miyim?”

“Kendisiyle konuşmam gerek,” dedi. Ardından kayıtsızca, “Bacalar’dan gelmiştim,” diye ekledi.

Genç adam Bacalar sözünü duyunca afalladı.

“Ah!” dedi şüpheyle. “Anlıyorum.”

Anthony, “Önemli olduğunu söyleyin,” dedi.

“Lord Caterham’dan mesaj mı getirdiniz?”

“Onun gibi bir şey. Ama benim bir an önce Bay Isaacstein’ı görmem gerek.”

İki dakika sonra Anthony’yi büyük ve pahalı eşyalarla dekore edilmiş bir odaya aldılar Deri kaplı büyük koltuklar şahaneydi.

Bay Isaacstein. Anthony’yi görünce ayağa kalktı.

“Sizi rahatsız ediğim için özür dilerim, işinizin başından aşkın olduğumu biliyorum. Zamanınızı fazla almamaya çalışacağım. Sizinle konuşmak istediğim bir iş var.”

Isaacstein boncuk gibi siyah gözleriyle onu biran süzdü. Sonra da birdenbire. “Bir sigara alın.” diyerek büyük bir kutuyu uzattı.

‘Teşekkür ederim.” Anthony bir sigara aldı. “Şu Herzoslovakya meselesi. Bir an için karşısındakinin gözlerinde bir pırıltı yakaladı. “Herhalde Michael’ın ölümü her şeyi altüst etti.”

Isaacstein tek kaşını kaldırıp, “Ah?” derken soru soran gözlerini tavana dikti.

Anthony. “Petrol.” dedi. Düşünceli bir tavırla cilalı masaya göz gezdiriyordu. “Muhteşem bir şey petrol.”

Maliyecinin huzursuzlaştığını hissediyordu.

“Bay Cade konuya gelir misiniz?”

“Petrol arama izninin başka bir şirkete verilmesi hoşunuza gitmez sanırım.”

Isaacstein dik dik bakarak, “Öneriniz nedir?” diye sordu.

“Sizin için tahta uygun bir varis sağlayacağım. Ayrıca İngiliz sempatizanı o.”

“Onu nereden buldunuz.”

“Bu sadece beni ilgilendirir.”

Isaacstein hafifçe gülümsedi ama bakışları hâlâ sert ve meraklıydı. “Gerçek bir prens ha? Komik şeylere ayıracak vaktim yok.”

“Bunun için söz vermenizi isterim.”

“Çok da ikna olmuşa benzemiyorsunuz.’” Anthony merakla maliyeciye bakıyordu.

“Birinin doğru söyleyip söylemediğini anlamayı öğrenmeseydim; şu an bulunduğum yerde olmazdım. Şartlarınız nedir?”

“Prens Michael’a teklif ettikleriniz. Aynı şartlar alımlar aynı.

“Kendiniz için ne istiyorsunuz?”

“Ben şimdiki halde kendim için bir şey istemiyorum. Yalnız bu gece Bacalar’a gelmelisiniz.”

Maliyeci olumsuz bir tavırla başını salladı. “Olamaz,”

“Neden?”

“Bu gece bir ziyafete davetliyim. Oldukça önemli bir davet...’

“Korkarım o davetten vazgeçmek zorundasınız. Bunu kendi iyiliğiniz için yapacaksınız.”

“Ne demek iniyorsunuz?”

Anthony ağır ağır, Prens Michael’in öldürüldüğü tabancayı bulduklarını biliyor muydunuz?” dedi. Tabanca neredeydi bundan haberiniz var mı?

Sizin bavulunuzda.”

“Ne?” Isaacstein az kalsın koltuğundan fırlıyordu. Çılgına dönmüştü. “Siz ne diyorsunuz. Ne ima ediyorsunuz?”

“Anlatacağım.”

Anthony tabancanın bulunmasına kadar olanları anlattı. Genç adam bunları anlatırken korkudan maliyecinin rengi iyice uçtu.

Anımsıyor sözünü bitirince Isaacstein. “Bir tuzak bu. Ben koymadım onu. Benim tabancadan filan haberim yok. İftira bu!” dedi.

Anthony adamı yatıştırmaya çalıştı. “Telaşlanmayın. Sizi suçlarlarsa bunun bir tuzak olduğunu kolaylıkla kanıtlarsınız.”

Anthony usulca, “Ben sizin yerinizde olsaydım, bu gece Bocalar'a gelirdim,” dedi

Isaacstein, ona şüpheyle baktı “Bunu önerir misiniz?”

Anthony adama doğru eğilerek bir şeyler fısıldadı. Maliyeci hayretle arkasına yaslanarak genç adama baktı. “Yani...”

Anthony. “Gelin, görün,” diye cevap verdi.

BÖLÜM 27

13 Ekim (Devam)

Divan Salonu'ndaki saat yirmi bira gösteriyordu.

Lord Caterham derin derin içini çekti. "Kürkçü dükkanına dönen tilki gibi hepsi yine buraya üşüştüler." Üzüntüyle odaya baktı.

Gözleriyle baronu işaret ederek, "Meraklı maymun," diye mırıldandı. "Throgmorton Caddesi'nin züppe bekçisi."

Babasının sırlarını ettiği Bohça. "Ona karşı daha saygılı olmalısınız, baba." dedi. "Halbuki o köşk sahipleri arasında İngiliz misafirperverliğinin en mükemmel örneği olduğunuzu düşünüyordu.

"Öyleyim," diye cevap verdi Lord Caterham. "O her zaman böyle şeyler söylüyor. Bence daha da can sıkıcı oluyor. Ama sana şunu söyleyeyim, ben diğer İngilizlerin yarısı kadar bile misafirperver değilim Bacalar'ı Amerikalı bir girişimciye bırakıp otele yerleşebilirim. Orada birileri seni rahatsız ederse, hesabı ödeyip gidebilirsin.

Bohça, "Üzülme, baba," dedi. "Hiç olmazsa içlerinde Bay Fish yok."

Aksiliği üstünde olan yaşlı adam. "O beni eğlendiriyordu," diye söylendi. "Bu işi başıma o genç adam açtı. Bir toplantı tertiplemek için neden benim evimi seçti? Larches yada Elmhurst'u neden kiralamadı? Streatham gibi hoş bir villa da böyle bir toplantı için çok uygun bir yer."

Bohça güldü. "Başka yerin atmosferi uygun olmazdı."

Lord Caterham endişeyle, "Bize bir oyun oynamayacaklarını umarım." diye mırıldandı. "Lemoine denilen o Fransız'a hiç güvenmiyorum. Fransız polisleri türlü oyunlara kalkışır. Elastik bandı koluna sarıp suçun tatbikatını yapar ve tüm bunları kaydederler. 'Prensi kim öldürdü?' dedikleri zaman

biliyordum bunları. Korkunç bir şeyi yüz yirmi iki kez yazarsam beni hemen tutuklayıp hapse atarlar.”

Kapı açıldı. Uşak Tredwell, “Bay George Lomax ve Bay Bill Eversleigh,” diye haber verdi.

Bohça, “Bizim Ukala ve peşinde sadık finosu.” diye mırıldandı.

Bill Eversleigh doğruca genç kızın yanına koşarken, George Lomax’da nazik bir tavırla yaşlı lordu selamladı.

“Aziz dostum... Haberinizi alır almaz geldim,” dedi elini sıkarken.

“İyi yapmışsınız, dostum, çok iyi... Sizi gördüğüme çok sevindim.” Lord Caterham karşısındakini hiç sevmese bile çok nazik olabiliyordu. “Ama haber benden değildi. Hoş bunun da önemi yok ya.”

O sırada Bill alçak sesle Bohça’yı sorguya çekmeye başlamıştı.

“Ne oluyor? Virginia gece yarısı evden mi kaçtı? Onu kaçırmadılar ya?”

Bohça. “Ah, hayır,” dedi. “Adet olduğu gibi Virginia da yastığına bir pusula iğnelemiş”

‘Yoksa biriyle mi kaçtı o? Şu Cade denilen adamla’? Ondan hiç hoşlanmamıştım.”

“Hırsız da oymuş. Ama buna pek ihtimal veremiyorum.”

“Neden?”

“Kral Victor Fransız'mış. Cade ise İngiliz.”

“Kral Victor birkaç dil biliyormuş. Ayrıca babası da İrlandalı

“Tanrım! O halde Cade bu yüzden kaçtı,”

“Kaçtığını pek sanmıyorum. Bildiğiniz gibi Cade önceki gün ortadan kayboldu. Ama bu sabah ondan bir telgraf aldık. Saat yirmi birde burada olacağını bildiriyor. Ukala'yı çağırmamızı istiyordu. Diğerleri de çıkageldiler. Onları da Bay Cade davet etmiş.”

Bill etrafına bakındı. “İlgi çeken bir topluluk bu. Fransız dedektif camlı kapının önünde: İngiliz dedektif ise şöminenin. Birkaç yabancı. Ama Amerikan temsilcimiz yok.”

Bohça başını salladı. “Bay Fish ortadan kayboldu. Virginia da burada değil. Ama geri kalan herkes burada. Bana esrarın çözüleceği an yaklaşıyormuş gibi geliyor. Şimdi Anthony Cade’nin gelmesini bekliyoruz.”

Bill, “Onun geleceğini sanmam,” dedi.

“Öyleyse bu toplantıyı neden tertipledi?”

“Ah, bunun önemli bir nedeni olmalı. Bundan emin olabilirsin. Ama Cade gelmeyecek. Herkesi burada tutup kendisi başka bir yere gidebilir.”

“O halde gelmeyeceğini düşünüyorsun?”

“Korkmadan kafasını aslanın ağzına mı sokacak? Oda dedektifler ve üst kademe görevlilerle dolu.”

“Eğer bu durumun onu korkutacağını düşünüyorsan Kral Victor’u fazla tanımıyorsun demektir. Onun hoşlandığı bir durum bu. O her durumda kurtulmayı başarır.”

Bay Eversleigh şüpheyle başını salladı.

“Her şey aleyhindeyken bu çok zor. Bence asla...”

Kapı tekrar açıldı ve Tredwell, “Bay Anthony Cade,” dedi.

Anthony hemen ev sahibinin yanına gitti. “Lord Caterham, sizi bir hayli zahmete soktum. Buna çok üzülüyorum. Ama bu gece esrarın çözüleceğini sanıyorum.”

Lord Caterham yumuşayıverdi. Anthony’den daima hoşlanmıştı zaten. “Ne zahmeti, ne zahmeti...”

Anthony. “Çok naziksiniz.” dedi. “Görüyorum ki herkes burada. O halde başlayabiliriz.”

George Lomax ukalaca bir tavırla. “Ben bu durumdan hiçbir şey anlamıyorum.” diye homurdandı. “Uygunsuz bir iş bu. Bay Cade’in hiçbir yetkisi yok; hiçbir yetkisi. Durum nazik. Bence... “

George birdenbire sustu. Çünkü Battle yanına yaklaşarak kulağına bir şeyler fısıldamıştı. Çok şaşırmış ve kafası karışmıştı.

Lomax istemeye istemeye. “Pekâla.” dedi. “Madem öyle.” Sonra yüksek sesle ekledi. “Bay Cade’i dinlemeye hazır olduğunuzdan eminim.”

Anthony onun kendisini aşağı görüyormuş gibi konuşmasına aldırmadı.

Neşeyle. “Benim parlak fikirlerimden biri bu,” diye gülümsedi. “Bildiğiniz gibi geçen gün elimize bir şifre geçti. Bunda Richmond kelimesi ve bazı sayılar vardı.” Bir an durdu. “Bunu çözümlemeye çalıştık ama başaramadık. Şimdi... Kont Stylptitch’in günlüğünde -ben bunları okudum- bir ziyaretten söz ediliyordu» bir çiçek ziyafetinden. Bunda herkes bir çiçeği gösteren bir isim kartı takmıştı. Kontun taktığı kartın eşini gizli geçitteki bir oyukla bulduk. Bir gülü temsil ediyordu bu. Hatırlarsanız kartın üstünde sırayla dizilmiş şekiller, inciler, E harfleri ve kaba örgü parçası bulunuyordu. Bu evde sıraya dizilmiş ne var? Kitaplar. Öyle değil mı? Bundan başka Lord Caterham’ın kütüphanesinde Richmond Kontunun Hayatı adlı bir eser de bulunuyor. O kitabı inceledim ben. Sayıların rafları ve kitapları gösterdiğini düşünecek olursanız, o zaman aradığımız şeyin belirli bir kitabın arkasına saklanmış olduğunu da anlarsınız.”

Anthony alçak gönüllükle etrafa bakınırken alkış bekliyordu.

Lord Caterham. “Ah pek zekice bir şey bu!” diye bağırdı.

George “Evet zekice. Ama yinede kanıtlanmadı.”

Anthony bir kahkaha attı. “Yani bunu kanıtlamamı istiyorsunuz. Pekâla. Şimdi kütüphaneye gideceğim.” Sözlerini tamamlayamadan, Mösyö Lemonie öne doğru atıldı. “Bir dakika Bay Cade. İzninizle Lord Caterham.” Yazı masasına giderek bir kağıda çabucak bir şeyler yazdı. Bunu zarfa koydu. Sonra da zili çaldı.

Tredwell eşikle belirdi. Lemoine mektubu ona uzattı.”Bunu lütfen gerekli kimseye verin.”

Tredwell. “Peki, efendim,” dedi. Her zamanki vakarlı tavrıyla.

Ayakta duran Anthony bir koltuğa oturdu. “Ne oluyor. Lemoine?”

Odanın havası birden elektriklendi.

“Mücevher dediğiniz yerdeyse... yedi yıldan daha fazla süreden beri orada bekliyor demektir. Bir on beş dakika daha geçmesinin bir zararı olmaz.”

Anthony, “Devam edin,” dedi. “Söyleyecekleriniz bu kadar değildi sanırım.”

“Doğru. Şu anda herhangi birinin bu salondan çıkmasına izin vermek ihtiyatsızlık olur. Hele geçmişi karanlık bir kimsenin çıkıp gitmesine hiç göz yumulamaz.”

Anthony kaşlarını kaldırarak bir sigara yaktı. “Serserice bir hayat saygıdeğer bir şey olmasa gerek...”

“Bay Cade. İki ay Önce Güney Afrika’daymıssınız. Bunu kabul ediyoruz. Daha önce neredeydiniz?”

Anthony arkasına yaslandı. “Kanada’da; Vahşi Kuzeybatı’da.”

“Hapishanede olmadığına emin misiniz? Bir Fransız hapishanesinde?”

Başmüfettiş Battle sanki kaçış yolunu engellemek istiyormuş gibi kapıya doğru gitti. Ama Anthony’nin öyle dramatik bir şey yapmaya niyeti olmadığı anlaşılıyordu.

Aksine genç adam hayretle Fransız dedektife bakıyordu. Sonra gülmeye başladı. “Zavallı Lemoine’im. Bu sizde bir sabit fikir halini almış. Her yerde Kral Victor’u görüyorsunuz. Demek benim o ilgi çekici centilmen olduğumu sanıyorsunuz?”

“Bunu inkar mı ediyorsunuz?”

Anthony neşeyle. “Beni eğlendiren hiçbir şeyi inkar etmem,” diye cevap verdi. “Ama aslında bu suçlama çok gülünç.”

“Ah öyle mi düşünüyorsunuz?” Fransız öne doğru eğildi. Yüz kasları seğiriyordu. Şaşırmış gibi de bir hali vardı. Sanki Anthony’nin tavırları onu hayrete düşürmüştü. “Bu sefer Kral Victor’u yakalayacağım! Beni kimse de engelleyemeyecek!”

Anthony, “Sizi kutlarım.” dedi. “Ama Kral Victor’u daha önce de yakalamaya çalışımız; öyle değil mi. Lemoine? Ve o sizi alt etti. Yine böyle

olmasından korkmuyor musunuz? Duyduğuma göre Kral Victor kolay kolay ele geçirilecek bir insan değilmiş... Ben sizin yerinizde olsaydım, çok dikkatli davranırdım.”

Bu konuşma Lemoine ve Anthony arasında bir düelloya dönüştü. Odadaki herkes gerginliğin farkındaydı. Son derece kibar bir Fransız'la dünyadaki hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi konuşan bir adam arasındaki bir kavgaydı bu.

Anthony. “Yerinde olsaydım. Lemoine.” diye devam elti. “Dikkatli olurdum, çok dikkatli. Bastığım yere bakar ve böyle şeylere dikkat ederdim.”

Lemoine öfkeyle. “Bu sefer hata yapmayacağım,” diye homurdandı.

Anthony. “Pek eminsiniz,” dedi. “Ama kanıt denilen bir şey olduğunu da unutuyorsunuz.”

Lemoine kinle güldü. Gülüşünde bir şey Anthony’nin ilgisini çekmişti; genç adam oturup sigarasından bir nefes çekti.

“Demin yazdığım notu gördünüz, değil mil? Onu handa bekleyen adamlara yolladım. Dün Fransa’dan Kral Victor’un parmak izleri geldi. Yani Yüzbaşı O’Neill denilen o adamın parmak izlerinin buraya gönderilmesini istedim. Birkaç dakika sonra sizin Kral Victor olup olmadığınızı öğreneceğiz.”

Anthony dikkatle Fransız'ı süzüyordu. Sonra usulca gülümsedi. “Çok zekisiniz. Lemoine. Parmak izi hiç aklıma gelmemişti. Belgeler gelecek. Siz de benim parmağımı mürekkebe batıracaksınız ya da buna benzer bir şeye. Kulaklarımı ölçüp ayırt edici özelliklerimi bulmaya çalışacaksınız. Bunlar belgedekilere uyduğu takdirde... “

Lemoine, “Evet,” dedi. “Uyduğu takdirde?”

Anthony öne doğru eğildi. “Uyduğu takdirde ne olacak?”

Dedektif şaşırdı. “Ama... O zaman sizin Kral Victor olduğunuzu kanıtlamış sayılacağım.” Fakat ilk defa güvenini kaybetmiş gibiydi.

“Bunun sizi memnun edeceğinden eminim. Ama ne zararı olacak? Bir şey itiraf etmiyorum, ama farz edelim ki ben Kral Victor’um. Tövbe etmiş olabilirim.”

“Tövbe mi?”

“Elbette. Kendinizi Kral Victor’un yerine koyun. Lemoine. Hayal gücünüzü kullanın. Yeni bir hayata başlıyorsunuz. Maceralı hayatınızdan artık eski tadı alamıyorsunuz. Mesela, güzel bir kızla tanıştınız. Onunla evlenip bahçesinde sebze yetiştirebileceğiniz bir yere yerleşmek istiyorsunuz. Bundan sonra dürüst bir hayat sürmeye karar verdiniz. Kendinizi Kral Victor’un yerine koyun. Bunları hissedemiyor musunuz?”

Lemoine alaycı bir gülümsemeyle, “Öyle hissedebileceğimi hiç sanmıyorum,” dedi.

“Muhtemelen.” diye cevap verdi Anthony. “Ama siz Kral Victor değilsiniz, yanılıyor muyum? Onun neler hissettiğini de bilemezsiniz.”

“Ama bunlar çok saçma. Neler söylüyorsunuz?”

“Hayır, değil. Haydi, Lemoine! Diyelim ki ben Kral Victor’um. Beni neyle suçlayacaksınız? O eski günlerde bir türlü kanıt bulamamıştınız. Bunu unuttunuz mu? Kral Victor hapishanede cezasını da çekti. Herhalde beni ‘Ağır bir suç işleme niyetiyle oyalanarak yürümek’ suçunun Fransız versiyonuyla tutuklarsınız. Ama bu da sizi tatmin etmez, değil mi?”

Lemoine. “Amerika’yı unutuyorsun!” dedi. “Prens Nicholas olduğunuzu iddia edip etraftan para sızdırmanıza ne dersiniz?”

Anthony. “Olmadı, Lemoine, olmadı.” dedi. “Ben sözünü ettiğiniz sürede Amerika’da değildim. Bunu kolaylıkla da kanıtlarım. Eğer Kral Victor Amerika’da Prens Nicholas rolünü oynadıysa, o zaman ben Kral Victor değilim. Prensin bir sahtekar olduğundan emin misiniz? Belki de o gerçeklen Prens Nicholas’tı.”

Battle söze karıştı. “O adam gerçekten sahtekardı, Bay Cade.”

Anthony. “Sizinle tanışmam. Battle.” diye cevap verdi. “Çünkü siz her zaman haklı çıkıyorsunuz. Ama... Prens Nicholas’ın Kongo’da öldüğünden

emin misiniz?”

Battle ona merakla baktı. “Bu konuda yemin edemem, efendim. Ama pek çok kimse buna inanıyor.”

“İhtiyatlı bir adamsınız. Battle... Mösyö Lemoine, sizin gibi değil. Korkarım hayal kırıklığına uğrayacak o. Çünkü ben daima insanın gizli bir kozu olması gerekliğine inanırım. Burada sıkıcı olan bazı şeyler olacağını tahmin ediyordum. Onun için de kozumu yanımda gelirdim. Burada o... yukarıda.”

Lord Caterham pek meraklanmıştı. “Yukarıda mı?”

“Evet. Zavallı son zamanlarda çok kötü günler geçirdi. Biri kafasına vurmuş. Onu iyileştirmeye çalıştım.”

Birdenbire Bay Isaicstein’ın kalın sesi duyuldu. “Kim olduğunu tahmin edebilir miyiz?”

Anthony. “Nasıl isterseniz.” diye başladı. “Ama...”

Lemoine ani bir öfkeyle onun sözünü kesti. “Saçma sapan sözler bunlar. Beni yine kandırabileceğinizi sanıyorsunuz. Belki söyledikleriniz doğru. Belki gerçeklen Amerika'da değildiniz! Çok zekisiniz, onun için bu doğru olmasaydı böyle güvenle söyleyemezdiniz. Ama bir şey daha var! Cinayet! Evet, cinayet! Prens Michael’ın öldürülmesi. O gece mücevheri arıyordunuz ve prens karşınıza çıktı.”

Anthony’nin sert sesi etrafta yankılandı. “Lemoine, Kral Victor’un cinayet işlemediğini unuttunuz mu? Onun hiçbir zaman kan dökmediğini benden daha iyi biliyorsunuz.”

Lemoine. “Onu sizden başka kim öldürmüş olabilir?” diye haykırdı. “Bunu söyleyin!”

Dışarıdan, verandadan tiz bir ıslık sesi gelirken Fransız da birdenbire sustu. Anthony ayağa fırladı. O kayıtsız hali kalmamıştı artık.

“Bana Prens Michael’ı kimin öldürdüğünü soruyordunuz, değil mi? Bunu size söylemeyecek, göstereceğim. O ıslık sesi beklediğim işaretti. Prens Michael’ın katili şimdi kütüphanede.” Pencereden hızla terasa fırladı.

Diğerleri de onun peşinden koştular. Evin köşesini döndüler ve sonunda kütüphanenin penceresine geldiler. Anthony bunu usulca itti. Pencere açıldı. Anthony odanın içini görebilmeleri için perdeyi sessizce yana çekti.

Kitaplığın önünde biri duruyordu. Ciltleri telaşla çekiyor, sonra da yerlerine koyuyordu. Bu işe öylesine dalmıştı ki dışarıdan gelen seslere aldırmamıştı bile.

Diğerleri el fenerinin ışığında onu tanımaya çalışırlarken, biri vahşi bir hayvan gibi kükreyerek yanlarından geçti.

El feneri yere düşerek söndü. Şimdi odada müthiş bir boğuşma başlamıştı. Lord Caterham ilerleyerek düğmeyi buldu ve ışıkları yaktı.

İki gölge adeta birbirlerine sarılmışlar, sallanıyorlardı. Diğerleri çıkarlarken boğuşma sona erdi. Sert bir silah sesi duyuldu ve dövüşenlerden kısa boylusu yere yığıldı. Diğeri onlara döndü. Boris'ti bu. Gözleri öfkesinden ateş saçıyordu.

"Efendimi öldürdü bu kadın." diye bağırdı. "Şimdi de beni vurmaya kalkıştı. Tabancayı elinden alarak onu öldürecektim. Ama boğuşurken silah ateş aldı. Tanrı yardım etti hani. Bu iğrenç kadın öldü."

George Lomax. "Kadın mı?" diye bağırdı.

Yaklaştılar. Kadın elinde tabancayla yerde yatıyordu. Yüzünde iğrenç, kötü bir ifade vardı. Yerde Matmazel Brun yatıyordu.

BÖLÜM 28

Kral Victor

“En başından beri şüpheleniyordum.” diye açıkladı. “Cinayet gecesi Matmazel Brun’un odasında ışık vardı. Sonradan yanıldığımı düşündüm. Fransa’da kadın hakkında soruşturma yapmıştım ve Matmazel Brun’den şüphelenmekten de vazgeçtim. Aptallıktı benimki. Kontes de Breteuil’in yanında çalışmıştı. Kontes, onu çok övüyordu. Ama ben gerçek Matmazel Brun’un yeni işine giderken kaçırılabileceğini, yerini bir sahtekarın alabileceğini hiç düşünmedim. Onun yerine Bay Fish’den şüphelendim.

Oysa o beni Dover’e kadar izlemişti ve mantıklı bir açıklaması vardı. Bu sayede olayları anlamaya başladım. Bay Fish’in Pinkerton Bürosu dedektiflerinden olduğunu ve Kral Victor’u izlediğini öğrenince aklıma tekrar Matmazel Brun geldi.

Beni engelleyen tek şey Bayan Revel’in Matmazel Brun’u kesinlikle tanımış olmasıydı. Bu kadının Konser Breteuil’in mürebbiyesi olduğunu ben söylemiştim. Bayan Revel de o zaman, ‘Tevekkeli yüzü bana tanıdık geldi.’ demişti. Bay Battle bunları Bayan Revel’i Bacalara getirmek için yaptıklarını size anlatacaktır. Sonra cinayet... Cesedin yanında bulunan Kızıl El Yoldaşları’nın amblemi, cinayeti onların işlediğini gösteriyordu. Ama bu sadece yanıltma amaçlı yapılmış bir şeydi. İlk anlarda bu olayın Herzoslovakya’yla ilgisi olduğundan şüphelenmiştim. Köşke davet edilenler arasında yalnız Bayan Revel o Ülkede bulunmuştu, önce Prens Michael’ın bir sahtekar olduğunu sandım. Ama sonradan yanıldığımı anladım. Sonra aklıma asıl sahtekarın Matmazel Brun olabileceği geldi. Bayan Revel'in onu tanıması da bana doğru yolu gösterdi. Matmazel

Brun'un kim olduğunun öğrenilmemesi gerekiyordu. Bu işi de ancak Bayan Revel yapabilirdi."

Lord Caterham. "İyi ama kimdi Matmazel Brun?" diye sordu. "Bayan Revel'ın Herzoslovakya'da tanıştığı biri mi?"

Anthony, "Sanırım bunu bize baron söyleyebilir," dedi.

"Ben mi?" Baron önce Anthony'ye sonra da yerde hareketsiz yatan cesede baktı.

Anthony, "Ona iyi bakın." dedi. "Makyajı sizi aldatmasın. Unutmayın ki bir zamanlar bir aktristi o."

Baron ölü kadına tekrar baktı. Sonra da irkildi. "Tanrım! İmkansız bu!"

George. "İmkansız olan ne?" diye sordu. "Kim o? Onu taradınız mı baron?"

Baron halâ mırıldanıyordu. "Hayır, hayır, imkansız bu! Onu öldürdüler. İkisini de öldürdüler. Sarayın önündeki merdivenlerde onun cesedini buldular."

Anthony ona hatırlattı. "İyice parçalanmıştı. Tanınacak halde değildi. Suikastten kurtulmasını bildi o. Amerika'ya giderek yıllarca gizlendi. Kızıl El Yoldaşları'ndan çok korkuyordu. Çünkü örgüt ona düşmandı. Sonra Kral Victor hapisten çıktı. Birlikte pırlantayı almaya karar verdiler. Kadın o gece de taşı arıyordu. Ve birdenbire Prens Michael'la karşılaştı. Prens, onu tanıdı tabi. Aslında. Prens Michael'ın köşkle kadını görmesine imkân yoktu. Çünkü soylu misafirler mürebbiyelerle hiçbir zaman karşılaşmazlar. Kadın gerektiği zaman da migreninin tuttuğunu söyleyerek odasına kapanabilirdi.

"Ama o gece kadın en beklenmediği bir anda Prens Michael'la yüz yüze geldi. Rezil olacak, foyası ortaya çıkacaktı. Prensi vurdu. Sonra polisi şaşırtmak için tabancayı Bay Isaacstein'ın bavuluna koydu. Mektupları da odama bırakan yine oydu.

Lemoine öne doğru bir adım attı. "Kadının o gece mücevheri aramaya kalkıştığını söylediniz. Belki de o dışarıdan gelecek olan suç ortağı Kral Victor'la buluşmaya hazırlanıyordu. Buna ne dersiniz?"

Anthony içini çekti. “Halâ mı ısrar ediyorsunuz. Lemoine? Ne kadar da inatçısınız. Elimde bir koz olduğunu söylememe de aldırmıyorsunuz.”

Kafası hiç de hızlı çalışmayan George Lomax, genç adamın sözünü kesti. “Durumu hâlâ anlamış değilim. Bu kadın kim, baron? Onu tanıdığınızı sanıyorum.”

Baron dikleşti. “Yanılıyorsunuz. Bay Lomax. Ben bu kadını şimdiye kadar hiç görmedim. Bir yabancı o.”

“Ama...” George şaşkın şaşkın Herzoslovakyalıya bakıyordu.

Baron, onu olanın bir köşesine çekerek kulağına bir şeyler fısıldadı. Anthony. Lomax’ın morarmasını, gözlerinin yuvalarından uğramasını büyük bir keyifle seyretti.

“Kesinlikle... Kesinlikle... Her şekilde... Hiç gerek yok... Karışık bir durum... Çok dikkatli.”

Lemoine elini hızla masaya vurdu. “Ah! Prens Michael’ın öldürülmesi olayı beni ilgilendirmiyor. Ben Kral Victor’u istiyorum.”

Anthony basını salladı. “Size acıyorum. Lemoine. Aslında becerikli bir adamsınız. Ama korkarım yine yenileceksiniz. Çünkü ben kozumu oynamak üzereyim.” Zili çaldı.

Tredwell kapıda belirdi.

“Bu akşam bir bey geldi değil mi, Tredwell?”

“Evet, efendim, yabancı bir bey.”

“Lütfen ona buraya gelmesini söyler misin?”

“Emredersiniz, efendim.” Tredwell dönerek uzaklaştı.

Anthony. “Kozumu açıyorum,” diye mırıldandı. “Esrarlı bir mösyö bu. O kim dersiniz? Bunu tahmin edebilir misiniz?”

Herman Isaacstein. “İki kere iki dört eder,” dedi. “Bütün gün gösterdiğiniz gizemli davranışlarınızdan, bu konuda hiç şüphem kalmadı. Bir şekilde Herzoslovakya Prensi Nicholas'ı buldunuz.”

“Siz de öyle mi düşünüyorsunuz, baron?”

“Evet, Bir sahtekarın maskesini düşürmüş olmasaydınız inanmazdım. Ama bence siz çok onurlu birisiniz.”

‘Teşekkür ederim, baron. Bu sözlerinizi hiç unutmayacağım. Hepiniz de aynı fikirde misiniz?”

Anthony merakla bekleyen gruptakileri teker teker süzdü. Sadece Lemoine, ona bakmıyordu. Somurtmuş ve gözlerini masaya dikmişti.

Kulakları bir hayli keskin olan Anthony holden gelen ayak seslerini duymuştu. Acayip bir tebessümle, “Ama...” dedi. “Hepiniz de yanıldınız.” Hızla atılarak kapıyı açtı.

Dışarıda bir adam duruyordu. Gözlüklü, sivri siyah sakallı, zarif kıyafetli bir adam. Başındaki sargı şıklığını biraz bozuyordu.

“İzin verin de size Sureteden gerçek Mösyö Lemoine’i taktim edeyim. Odada bir gürültü oldu.

Sonra pencereden Bay Fish’in sakin sesi geldi. “Yok, oğlum, yok. Bu taraftan kaçamazsın. Kaçmanı engellemek için deminden ben burada bekliyorum. Tabancamla sana nişan aldığımın farkındasın herhalde. Seni yakalamak için ta buralara kadar geldim.

BÖLÜM 29

Bazı Açıklamalar

O akşam, daha sonra, Bay Herman Isaacstein, “Bize bazı açıklamalarda bulunmanız gerekiyor. Bay Cade,” dedi.

Anthony alçak gönüllülükle, “Anlatılacak fazla bir şey yok,” diye cevap verdi. “Ben Dover’e gittim. Benim Kral Victor olduğumu sanan Fish’de peşime takıldı. Orada esrarlı bir yabancıyı bir odaya hapsetmiş olduklarını gördük. Onun hikayesini dinler dinlemez de durumu anladık. Burada yine aynı plan uygulanmıştı. Asıl Lemoine kaçırılmış ve yerine Kral Victor geçmişti. Ama anlaşılan Battle Fransız meslektaşından şüphelenmiş zaten. Parmak izleri ve diğer belgeleri yollamaları için Paris’e telgraf çekmişti.

Baron bağırdı. “Ah! Parmak izleri. O ahlaksızın sözünü ettiği belgeler.”

Anthony, “Zekice bir fikirdi bu,” dedi. “Bunu öyle beğendim ki, sahte Lemonie’in rolüne katılmak zorunda kaldım. Ayrıca benim bu halim Kral Victor’u fena halde şaşırttı... Aslında Victor benim mücevherin yerini açıklamam üzerine hemen harekete geçti. Hem bizim odadan çıkmamızı engelledi, hem de suç ortağına haber yolladı. Aslında o pusulayı Matmazel Brun’a yazmıştı. Tredwell’a bunu gereken kimseye götürmesini söyledi. Uşakta yukarıya, çocuk odasına çıkarak, pusulayı Matmazel Brun’a verdi. Lemoine beni Kral Victor olmakla suçladı. Böylece herkesi oyalıyor ve odadan çıkmamızı da engelliyordu. Biz mücevheri aramak için kütüphaneye gidinceye kadar. Matmazel Brun’ün taşı alacağını düşünüyordu.”

George boğazını temizleyip. “Bay Cade doğrusu çok ihtiyatsızca davrandınız,” dedi. “Eğer planınızda bir aksaklık olsaydı, milli servetlerimizden biri de bir daha ele geçmemek üzere kaybolurdu.”

Bay Fish ağır ağır, “Galiba durumu anlamadınız, Bay Lomax,” dedi. ‘Taş hiçbir zaman kitapların arkasına saklanmadı.”

“Hiç mi?”

“Hiç.”

Anthony. “Anlayacağınız.” diye açıkladı. “Kont Stylptitch’in o rozetinin anlamı daima aynıydı. ‘GÜL’ demekti bu. Pazartesi günü bunu sezince doğru gül bahçesine gittim. Bay Fish de benim gibi düşünmüştü. Arkanızı güneş saatine dönerek durur, yedi adım öne, sekiz adım sola ve üç adım da sağa yürürseniz, kırmızı güllerle karşılaşırsınız. ‘Richmond’ denilen türdendir bu güller. Yarın bahçenin kazılması iyi olur.”

“Kütüphanedeki kitaplarla ilgili hikaye».”

“Bu Matmazel Brun’u tuzağa düşürmek için hazırlanmış bir oyundu. Bay Fish verandada nöbet bekledi ve zamanı gelince ıslık çalarak bana haber verdi. Bay Fish’le Dover’da ki eve sıkıyönetim uyguladığımızı da söylemeliyim, Sahte Lemoine’in adamlarının onunla temasa geçmesini engelledik. Kral Victor onlara oradan uzaklaşmalarını emretti. Biz de adama bu işin yapıldığı haberini yolladık. Böylece Kral Victor beni suçlamakla ilgili planlarını mutlulukla uyguladı.”

Lord Caterham neşeyle bağırdı. “Artık her şey çözüldü. “

Bay Isaacstein, “Bir tek şey dışında,” dedi.

“Nedir o?”

Ünlü maliyeci güzlerini Anthony’ye dikmişti. Beni buraya neden getirdiniz? Olanları merakla seyretmem için mi?”

Anthony başını salladı.

“Hayır. Bay Isaacstein. Siz, boşa geçirecek zamanı olmayan bir adamsınız. Siz buraya niçin geldiniz?”

“Bir para meselesini görüşmek için.”

“Kiminle?’

“Herzoslovakya Prensi’yle.”

“Bay Isaacstein Prens Michael öldü. Parayı aynı şartlarla onun kuzeni Prens Nicholas’a vermeye razı mısınız?”

“Onu bulabilecek misiniz? Nicholas'ın Kongo'da öldürüldüğünü sanıyordum.”

“Evet, öldü o. Nicholas’i ben öldürdüm. Hayır, hayır. Ben katil değilim. Bu sözlerden kastım öldüğü söylentisini ben etrafa yaydım. Size bir prens bulacağıma söz vermiştim sanırım. Ben işimize yarar mıyım?”

“Siz mi?”

“Evet. aradığınız adam benim. Prens Nicholas Sergius Alexander Ferdinand Obolovitch. Bu ad sürmeyi düşündüğüm yaşam için uygun değildi. Onun için Kongo’dan Anthony Cade adıyla ortaya çıktım.”

Yüzbaşı Andrassy ayağa fırladı. “İnanılacak gibi değil! Sözlerinize dikkat edin!”

Anthony usulca. “Size istediniz kadar kanıt gösterebilirim.” dedi. “Sizi kolaylıkla ikna edeceğimden de eminim.”

Baron elini kaldırdı. “O kanıtlara bakacağım. Ama bence hiç gerek yok. Sözleriniz benim için yeterli. Ayrıca İngiliz olan annenize de çok benziyorsunuz. Hep soylu bir aileden geldiğinizi düşünmüştüm zaten.”

Anthony, “Siz bana daima güvendiniz,” diye cevap verdi. “İlerideki günlerde bunu hatırlayacağım.” Başmüfettiş Battle’a döndü. “Durumumun ne kadar tehlikeli olduğunu anlıyorsunuz sanırım. Köşktekilerin içinde Prens Michael’ın ölümünden en kazançlı çıkan bendim. Artık onun yerine tahta ben çıkabilirdim. Ta başlangıçtan beri Battle’dan çok korktum. Benden şüpheleniyordu sanırım. Ama cinayet için bir neden bulamıyordu.”

Battle. “Prens Michael’ı öldürdüğünüzü hiçbir zaman düşünmedim, efendim,” dedi. “Ama bir şeyden korktuğunuzu seziyordum. Bu da beni şaşırtıyordu. Eğer kim olduğunuzu daha önce öğrenseydim, sizi tutuklamak zorunda da kalırdım.”

“Bu sırrı sizden saklayabildiğim için seviniyorum. Yoksa her şeyi ağzımdan alırdınız. Çok başarılı bir dedektifsiniz, Battle. Scotland Yard’ı

daima saygıyla anacağım.”

George, “Şimdiye kadar bundan daha acayip bir hikaye daha duymadım,” diye homurdandı. “Doğrusu inanamıyorum. Baron, gerçekten emin... “

“Bay Lomax, İngiltere Hükümeti’nden beni desteklemesini istemeden önce gereken belgeleri göstereceğim.” Anthony’nin sesi biraz sertleşmişti. “Kanıtlama işini erteleyip baron ve Bay Isaacstein’la şu vaat edilen para hakkında görüşmek istiyorum.”

Baron ayağa kalkarak topuklarını çarptı. “Herzoslovakya Kralı olduğunuz zaman büyük bir gurur duyacağım.”

Anthony onun koluna girdi. “Ha, aklıma gelmişken, Baron size söylemeyi unuttum. Ben evliyim.”

Baron üzüntüyle geriledi. “Tanrım! Bir mesele çıkacağını bilmeliydim! Tanrı bilir Afrikalı siyah bir kadınla evlisiniz.”

Anthony güldü. “Durum o kadar kötü değil, canım. Yeteri kadar beyaz bir hanım, o.”

“İyi morganatik bir evlilik olur o zaman.”

“Asla. Benim krallığımın kraliçesi olacak. Bu unvan için biçilmiş kaftan. Soyu çok eskilere dayanan asil bir İngiliz'in kızı. Kraliyet ailesinden olanların asillerle evlenmesinin beklendiğini de biliyoruz. Üstelik Herzoslovakya’yı biliyor.”

George Lomax fena halde şaşırdı. ‘Tanrım! Vi... Virginia’yla mı evlendiniz?”

Anthony, “Evet,” dedi. “Virginia Revel’le.

Lord Caterham, “Aziz dostum,” diye haykırdı. “Şey... yani... altes, sizi kutlarım. Pek hoş bir kadındır o.”

Anthony. ‘Teşekkür ederim. Lord Caterham,” dedi. “Virginia gerçekten öyle.”

Bay Isaacstein genç adamı acayip bir tavırla süzüyordu. “Afedersiniz, altes, fakat Bayan Revel’la ne zaman evlendiniz?”

Anthony güldü. “Bu sabah.”

BÖLÜM 30

Anthony’nin yeni görevi.

Anthony. “Siz gidin, beyler, ben bir dakika sonra size katılacağım.

Diğerleri gittikten sonra dikkatle kaplamayı inceleyen başmüfettişin yanına gitti.

“E, Battle, bana sormak istediğiniz bir şey var sanırım.”

“Evet, efendim... Bunu nasıl anladığınızı bilmiyorum. Ama zaten sizin hep çok zeki olduğunuzu düşünmüşümdür. Yanılmıyorsam... Matmazel Brun, aslında Kraliçe Varaga’ydı öyle değil mi?”

“Evet, Battle. Bu olayın örtbas edileceğini umarım. Ailemin kirli çamaşırları konusunda neler hissettiğimi anlıyorsunuz sanırım.”

“Siz bu işi Bay Lomax’a bırakın, efendim. Kimse olayı öğrenmeyecek. Yani çok kimse bunu duyacak ama dedikodu etrafa yayılmayacak.”

“Sormak istediğiniz bu muydu sadece?’’

“Hayır, efendim... Merak ettiğim bir şey var. Adınızı neden değiştirdiniz? Sakıncası yoksa bunu söyleyebilir misiniz?”

“Ben kendimi masumca nedenlerle öldürdüm, Battle. Annem İngiliz'di. İngiltere’de eğitilmiştim. Beni Herzoslovakya’dan çok İngiltere ilgilendiriyordu. Komik operalardakine benzer bir unvanla dünyayı dolaşmayı da istemiyordum. O zamanlar demokratik düşüncelere sahiptim. İdeallerin saflığına ve tüm insanların eşit olması gerektiğine inanıyordum. Sonra krallıklar filan hoşuma gitmiyordu.”

Battle kurnazca. “Sonra?” diye sordu.

“Sonra dünyayı dolaşıp değişik yerler gördüm. Hiçbir yerde insanlar eşit değil. Halâ demokrasiyi savunuyorum ama bunu insanlara anlatmak için güçlü olmalısınız. İnsanlar kardeş olmak istemiyorlar, ama bir gün nasıl

olsa olacaklar, bunu bilmiyorlar. Geçen hafta Londra’ya geldiğim gün insanların kardeşliği konusundaki düşüncelerim kayboldu. Trende insanların binenlere yer vermek için kımıldamadıklarını görünce değişti bu düşüncem. İnsanlara iyiyi göstererek bir anda tamamen değiştiremezsiniz onları. Ama öngörülü bir güç onları istediğiniz yönde davranmaya zorlayabilir. Halâ tüm insanların kardeşliğine inanıyorum ama henüz çok erken. Bir on bin yıl daha geçmesi gerek bunun için. Sabırsızlığın yararı yok. Değişim uzun bir süreçtir.”

Battle gözünü kırpıp, “Düşünceleriniz gerçekten çok güzel, dedi. “Bence siz çok iyi bir kral olacaksınız.”

Anthony içini çekerek, “Çok teşekkür ederim. Battle,” dedi.

“Bu duruma pek sevinmiş görünmüyorsunuz?”

“Bilmiyorum. Eğlenceli göründüğünü söyleyebilirim. Düzenli iş insanı yorar; ben her zaman bundan kaçındım.”

“Ama anık Herzoslovakya Kralı olmayı göreviniz sayıyorsunuz sanırım.”

“Ah, hayır, Battle hayır! Bu da nereden aklınıza geldi? Her şeyin nedeni bir kadın dostum. Her zaman öyle olur zaten. Onun uğruna kral da olurum, her şey de.”

“Anlıyorum, efendim.”

“İşleri öyle ayarladım ki, ne baron, ne de Isaacstein itiraz edemeyecekler. Biri kral istiyor, öteki petrol. İkisi de istediklerini alacaklar; tabi ben de. Ah, Battle, siz hiç aşık oldunuz mu?”

“Bayan Battle’a çok bağlıyım, efendim.”

“Çok bağlı olmak mı? Siz beni anlamıyorsunuz, ben tamamen farklı bir şeyden söz ediyorum.”

“Affedersiniz, efendim. Ama adamınız verandada bekliyor.”

“Boris mi? Gerçekten öyle. Fevkalade bir adam o. Neyse kil tabanca patladı ve kadın öldü. Yoksa Boris, onun boğazını sıkacaktı. Tabi siz de o zaman Boris’i asmaya kalkışacaktınız. Obolovitch Hanedanı’na şaşılacak

kadar bağlı o. İşin garibi Michael ölür ölmez, bana koştu. Oysa kim olduğumu bilmesi imkansızdı.”

Battle, “İçgüdüleri kuvvetli,” dedi. “Köpekler gibi.”

“Bir ara bu içgüdülerinin durumumu tehlikeye düşürdüğünü düşünmedim değil. Sizin durumu anlayacağmızdan korkuyordum. Neyse... Gidip ne istiyormuş bakayım.”

Anthony pencereden çıkınca Battle bir an onun arkasından bakıp, iyi bir kral olacak...” diye mırıldandı.

Dışarıda Boris, “Efendim...” diyerek verandada ilerledi.

Anthony, onun peşinden gitti. Ne olduğunu merak etmişti.

Sonra Boris durdu ve eliyle ileriyi gösterdi.

Ay ışığı vardı. Ve bu ilerideki mermer bankı aydınlatıyordu. İki kişi oturuyordu orada.

Anthony, köpek gibi o .... dedi kendi kendine.

Anthony ilerledi. Boris ise karanlıklara karışarak gözden kayboldu.

Banktakiler ayağa kalktılar. Bunlardan biri Virginia’ydı. Diğeri ise...

O tanıdık ses. “Merhaba Centilmen Joe,” dedi. “Karın gerçekten şahane.”

Anthony, “Jimmy McGrath.” diye bağırdı. “Nereden çıktın sen?”

“İçerilere yaptığım yolculuk başarısızlıkla sona erdi. Sonra birtakım adamlar bana yanaşarak günlüğü satın almak istediklerini söylediler. Hemen arkasından bir gece biri beni arkamdan bıçaklamaya kalkıştı. O zaman Anthony’ye sandığımdan daha zor bir görev vermişim, diye düşündüm. Yardıma ihtiyacın olabilirdi. Onun için gemiye atladığım gibi buraya geldim.”

“Ne harika bir insan, değil mi?” Virginia. Jimmy’nin kolunu sıktı. “Bana onun ne fevkalade bir arkadaş olduğunu neden söylemedin, Anthony? Jimmy, çok iyisin.”

Anthony, “İyice dost olduğunuz anlaşılıyor.” diye güldü.

Jimmy, “Tabi,” dedi. “Senden haber alabilmek için etrafta dolaşırken bu hanımla karşılaştım. Onun burnu bir karış havada bir sosyete güzeli olduğunu sanıyordum, öylelerinden ödüm patlar. Ama sonra yanıldığımı anladım.”

Virginia, “Jimmy bana mektupları anlattı.” diye açıkladı. “Tam bir şövalye o. Mektuplar yüzünden başımın gerçekten derde girmesine üzüldüm. Hatta utandım.”

Jimmy nezaketle, “Nasıl bir hanım olduğunuzu bilseydim,” dedi. “Mektupları Anthony’ye vermezdim. Onları kendim getirirdim

Hey, delikanlı, eğlence gerçeklen sona erdi mi artık? Benim yapabileceğim bir şey yok mu?”

Anthony bağırdı. ‘Tanrım! Var ya! Bir dakika.” Koşarcasına eve girdi. Bir iki dakika sonra döndüğü zaman elinde bir paket vardı. Bunu Jimmy’e verdi. “Garaja git ve beğendiğin arabaya bin. Londra’ya giderek, bunu Everdean Alanı 17 numaraya teslim el. Bay Balderson’un evi bu. Paket karşılığı sana bin sterlin verecek.”

“Ne günlük mü bu? Hani onlar yakılmıştı?”

Anthony, “Sen beni aptal mı sandın?” diye sordu, “Öyle bir hikayeye inanır mıydım hiç? O telefondan sonra hemen yayınevini aradım. Buna telefon edenin sahtekarın biri olduğunu öğrendim. Hemen uydurma bir paket yaptım. Ama günlüğü otel müdürünün kasasına koydum. Sahte paketi de Bay Holmes’a verdim. Yani günlük hep bendeydi.”

Jimmy. “Aferin, oğlum,” dedi.

Vıig ıııu, “Ah. Anthony!” diye bağırdı. “Günlüğün yayınlanmasına izin veremezsin.”

“Başka ne yapabilirim ki? Jimmy gibi bir arkadaşı hayal kırıklığına mı uğratayım? Ama endişelenme. Günlüğü inceledim ben. Şimdi kodamanların günlüğü yazdırmak için neden adam tuttuğunu anlıyorum. Stylptitch bir yazar olarak gayet iç sıkıcı bir insan. Durmadan devlet işlerinden bahsediyor, öyle ihtiyatsızca hikayeler anlattığı da yok. Adam sonunda

dilini tutmasını bilmiş... Bugün Balderson’a telefon ettim ve günlüğü ona gece yarısından önce teslim edeceğimi söyledim. Ama madem Jimmy burada artık kirli işlerini kendisi yapsın.”

Jimmy. “Hemen gidiyorum.”dedi. “O bin sterlin fikri hoşuma gitti, özelikle parasız kaldığımı düşündüğüm şu sırada.”

Anthony, “Bir dakika. Virginia,” dedi. “Sana bir itirafta bulunmam gerekiyor. Bunu herkes bitiyor. Ama durumu henüz sana açıklamadım.”

“Şimdiye kadar sürüyle kadına aşık oldun belki. Ama onlardan söz etme.”

Anthony, “Kadınlar.” dedi. “Kadınlar ha? James’a sor bakalım. Beni son görüşünde yanımda nasıl bir kadın vardı?”

Jimmy ciddi ciddi. “Korkunç şeyler...” diye başını salladı. “Korkunç. Kırk beşinden genç olanı yoklu.”

Anthony, ‘Teşekkür ederim. Jimmy.” dedi. “Sen gerçek bir dostsun. Hayır, durum daha da kötü. Ben senden gerçek adımı gizledim, Virginia.”

Genç kadın meraklandı. “Pek korkunç bir ad mı bu? Pobbles gibi gülünç bir şey olmasın? Beni Bayan Pobbles diye mi çağıracaklar?”

“Sen de daima benim hakkımda kötü şeyler düşünürsün.”

“Bir ara senin Kral Victor olduğundan şüphelendiğimi itiraf ediyorum. Ama bu ancak bir buçuk dakika sürdü.”

“Ha, aklıma gelmişken. Jimmy; Sana bir iş buldum. Herzoslovakya’da altın arayacaksın.”

Jimmy heyecanla sordu. “Orada altın var mı?”

Anthony, “Olması gerekir,” dedi. “Şahane bir ülkedir orası.”

“Sözümü dinleyip oraya mı gideceksin?”

Genç adam başını salladı. “Evet... Öğüdün düşündüğünden daha iyiydi. Şimdi sıra itirafta. Beni çocukken kaçırmadılar. Yani öyle romantik şeyler olmadı. Ama ben gerçekten Herzoslovakya Prensi Nicholas Obolovitch’im.”

Virginia, “Ah Anthony!” diye bağırdı. “Ne hoş! Ve ben seninle evlendim. Şimdi ne yapacağız?”

“Herzoslovakya’ya gidecek ve kralla kraliçe gibi davranacağız. Jimmy McGarth bir keresinde o ülkede hükümdarların yaşama süresinin dört yıl olduğunu söylemişti. Buna aldırmayacağını umarım.”

Virginia, “Aldırmak mı?” dedi. “Bu durum çok hoşuma gidecek.”

Jimmy, “Ne fevkalade bir kadın, değil mi?” diye mırıldandı.

Sonra da usulca uzaklaştı. Birkaç dakika sonra bir arabanın homurtusunu duydular.

Anthony memnun bir tavırla. “Herkes kendi işini yapmalı,” dedi. “Ayrıca onu buradan nasıl uzaklaştıracağımı bilmiyordum. Evlendiğimizden beri seninle yalnız kalamadık.”

Virginia gülümsedi. “Seninle çok eğleneceğiz. Haydutlara haydutluk etmemelerini, suikastçılara suikastlar düzenlememelerini öğreteceğiz. Toplumun genel ahlak kurallarını geliştireceğiz.”

Anthony, “Bu yüksek ideallerin hoşuma gidiyor.” diye güldü. “Böylece boş yere fedakarlık etmemiş olduğumu anlıyorum.”

Virginia sakin sakin, “Saçmalama,” dedi. “Kral olmak hoşuna gidecek. Bu kanında var senin. Sen hanedan üyesi olarak büyütüldün ve bunun için özel yeteneklerin var. Muslukçuların boruları bağlamada sahip olduktan yetenek gibi.”

Anthony. “Böyle bir yetenekleri olduğunu sanmıyorum.” dedi. “Her neyse, boş ver. Vaktimizi muslukçuları konuşarak harcamayalım. Yaşlı Lolipop ve Isaacstein’la önemli bir konuşma yapmam gerektiğini biliyor musun? Petrol hakkında konuşmak istiyorlar. Tanrım, petrol! Ama biraz bekleyebilirler. Virginia sana kendimi sevdireceğimi söylemiştim. Hatırlıyor musun?”

“Tabi...” Virginia’nın sesi yumuşaktı. “Ama Başmüfettiş. Battle o sırada pencereden bakıyor.”

“Ama şimdi bakmıyor.” Genç adam. Virginia’yı birdenbire kendisine çekerek gözlerini, dudaklarını, sarı saçlarını öptü. “Seni öyle seviyorum ki... Beni seviyor musun?” Genç kadına baktı. Ne cevap alacağım tahmin ediyordu.

Virginia başını omzuna dayamıştı. Tatlı ve titrek bir sesle, “Hiç seviyorum,” dedi.

“Seni şeytan!” Anthony, karısını tekrar öptü. “Artık seni ölünceye kadar seveceğimi biliyorum.”

BÖLÜM 31

Bazı Ayrıntılar

Bacalar köşkü. Perşembe sabahı, saat on bir...

Polis memuru Johnson ceketini çıkarmış toprağı kazıyordu.

Bu olay biraz da bir cenaze törenini andırıyordu. Akrabalar ve arkadaşlar Johnson'ın kazdığı mezarın başında bekliyorlardı.

George Lomax da ölünün baş mirasçısıymış gibi bir hal vardı. Battle ise cenaze işlemlerinde herhangi bir aksaklık olmamasından hoşnut olarak seyrediyordu. Lord Caterham İngilizlerin dini bir tören sırasında takındıkları o ciddi ve şaşkın tavırları takınmıştı.

Ama Bay Fish bu sahneye pek uymuyordu. Çünkü Amerikalı o kadar ciddi değildi.

Johnson birdenbire doğruldu. Gruptakiler heyecanla kımıldandılar.

Bay Fish. "Bu kadarı yeter, oğlum," dedi. "Gerisini biz yaparız."

O an Amerikalı da aile doktoruna benzemişti.

Johnson çekildi. Bay Fish, ameliyata hazırlanan bir operatör tavrıyla çukurun üzerine eğildi. Oradan çuvala sarılmış bir çıkını çıkardı. Bunu Battle'a verdi. Başmüfettiş de George Lomax'a.

Lomax çuvaldan çıkan naylon keseyi kesti. Bir an güneş ışığında bir şey ışıldadı. Sonra George onu çabucak pamuklu bir kumaşa sardı.

Hafifçe öksürdükten sonra kalabalık karcısında kokuşmaya alışık bir insan tavrıyla, "Bu mutlu günde..." diye başladı.

Lord Caterham hemen telaşlı telaşlı verandada kızını buldu; "Bohça, araban çalışır durumda değil mi?"

"Beni hemen Londra'ya götür. Avrupa'ya hareket ediyorum."

"Ama baba…"

“Benimle tartışmaya kalkma Bohça! George Lomax bu sabah buraya geldiğinde benimle nazik bir konuda konuşmak istediğini söyledi. Ondan sonra da bir Timbuktu Kral’ının kısa bir sure sonra Londra’ya geleceğinden dem vurdu. Aynı şeyleri tekrar yaşamaya dayanamam. Bohça, bu işi elli George Lomax için bile yapamam. Madem Bacalar millet için bu kadar değerli, o zaman onu satın alsınlar. Olmazsa burayı bir şirkete satarım. Onlar da köşkü otel haline sokarlar.”

“Ukala nerede şimdi?”

Lord Caterham ayağa kalktı. “Nutuk atıyor. Daha on beş dakika devam edecek,”

Bill Eversleigh telefonda konuşu”Hayır, hayır, çok ciddiyim... Durum, tamam.. Bu akşam yemek yiyecek miyiz. Hayır, hayır. Durmadan çalışalım. Senin hakkında neler düşündüğümü biliyorsun, hayatım. Senden başkasını sevmediğimi öğrenmiş olman gerekir... Evet, önce tiyatroya gelirim. O şarkı nasıldı? Ve küçük kız… Çengeller ve gözler...”

Bill Eversleigh kapı gıcırdamasını andıran sesler çıkardı. Müzikholdeki parçayı söylemeye çalışıyordu.

George’un nutku ise sona ermek üzereydi, “İngiltere’nin devamlı barış ve refah içinde yaşamasını dilerim!”

Bay Hiram Fish alçak sesle mırıldandı. “Güzel bir hafta geçirdik sayılır.”

SON